

ချစ်သူမင်း

ကင်းသုံးကင်း

BURMESE
CLASSIC
COMICS

ချစ်မျက်နှာ

ကင်းသုံးကင်း

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့် ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၂၀၀၈၁၀

မျက်နှာပုံခွင့် ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၃၀၀၉၁၀

ထုတ်ဝေသူ ◆ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အပိုပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း ◆ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ။

အုပ်စု ◆ ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး ◆ ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး ◆ ဖိုးလှိုင်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း၊

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

-095163764/-095162031

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

ဇယား-၁

ချစ်မျှားရှင်

ကင်းသုံးကင်း/ ချစ်မျှားရှင်။

- ရန်ကုန် ၊

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။

(၁၅၉) စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၇ စင်တီ။

(၁) ကင်းသုံးကင်း

အခန်း(၁)

ဒုတိယနှစ် စိတ်ပညာ စာသင်ခန်းတွင် ဆရာမငယ်ငယ်တစ်ယောက် အာဘောင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် စာသင်ကြားပို့ချနေသည်။ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် ဝိုင်းစက်စက်ဖြင့် ရေးခြစ်ထားသည်က...

‘ဘာမှမရှိခြင်း သိဝရီ’

‘ကဲ... မင်းတို့ သေချာနားထောင်ကြ၊ ဒြပ်ဝတ္ထုတိုင်းဟာ ဘာမှမရှိခြင်းဆိုတဲ့ သဘောတရားကနေပြီးတော့ ဆင့်ပွားပြီး ပေါက်ပွားလာတာ ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့်... အရာအားလုံးရဲ့ အဆုံးသတ်အပိုင်းကလည်း ဒီ... ဘာမှမရှိခြင်းဆိုတဲ့ သဘောတရားနယ်ပယ်မှာပဲ ပြန်ပြီး အဆုံးသတ်ရတယ်၊ ဒါဟာ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ငါတို့လူသားတွေ ဘယ်တော့မှ ရှာလို့တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒါက သဘောတရားအဖြစ်ပဲ တည်ရှိနေတာကိုး’

မိမိစကားကို ကျောင်းသားများစိတ်ဝင်စားပုံဖြင့် ဦးမသက်ဦးနားထောင်နေသည်ကို ဆရာမ ဒေါ်ချိုနွယ်တွေ့ရသေးအခါ ကျေနပ်စွာ

ပြီးပြီး ကျောက်သင်ပုန်းဘက်လှည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ရေးခြစ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ကျောင်းသားများထံမှ ဝေါခနဲ အသံကြီးတစ်ခု တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ထွက်လာ၏။

‘ဘာမှမရှိဘူး...’

ထိုအသံကြီးနှင့်အတူ နောက်ဆက်တွဲ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်သံပါ ထွက်လာခြင်းကြောင့် ဆရာမဒေါ်ချိန္ဒယ် ကြောင်စီစီဖြစ်သွားပြီး ကျောင်းသားများဘက် ပြန်လှည့်၍...

‘မင်းတို့... ခုနက အော်တာ ဘာ’

ညီညာစွာ ပြန်ဖြေကြပါ၏။

‘ဘာမှမရှိဘူးလို့ အော်လိုက်တာပါ ဆရာမ’

‘မင်းတို့ကို... ဘယ်သူကအော်ခိုင်းလို့ အော်ရတာလဲ’

ကျောင်းသားများ ပြန်မဖြေကြပါ။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာအမူ အရာများက ပြုံးစိစိဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဒေါ်ချိန္ဒယ် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာ၍...

‘နေစမ်းပါဦး... မင်းတို့ မျက်နှာတွေက ဘာဖြစ်လို့ စပ်ဖြူ ဖြစ်နေတာလဲ’

အားလုံးပို၍ စပ်ဖြူရုပ်တွေ ဖြစ်သွားပြီး တစ်ယောက်ခေါင်း တစ်ယောက် ပိုးရှိုးကွယ်ရှိုးလုပ်၍ ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်သွားကြ၏။

ထိုအခါကျတော့ ဆရာမဒေါ်ချိန္ဒယ်လည်း ပို၍မသင်္ကာ ဖြစ်လာပါတော့သည်။

ဟိုကြော်ငြာထဲက စကားလုံးကို ခဏယူသုံးလျှင် ‘ဒါ... လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်ပေါ့’

ဆရာမ ဒေါ်ချိန္ဒယ်မှာ ခုဆိုခု အပျိုကြီးပီပီ ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး...

‘ဟို... တစ်ယောက်ထစမ်း’

ဆရာမက ထစမ်းဆိုသောကြောင့် ကျောင်းသူလေးခမျာ စမ်းတဝါးဝါးပုံနံဖြင့် မတ်တပ်ထရပ်သည်။

‘ပြောစမ်း... မင်းတို့ဘာလို့ နေရင်းထိုင်ရင်း စပ်ဖြူဖြစ်နေတာလဲ’

ကျောင်းသူလေး မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ ဒေါ်ချိန္ဒယ်လေသံ မာမာဖြင့်...

‘မေးနေတာကို ဖြေလေ’

ထိုအခါမှ ကျောင်းသူလေးမှာ တုန်တုန်ရှိရှိဖြင့်...

‘ဟို... ဟိုလေ... ဘာမှမရှိဘူးဆိုလို့ပါ ဆရာမ’

ဒေါ်ချိန္ဒယ် မျက်မှောင်ကျသွားသည်။ သူ သင်နေသော ဘာမှမရှိခြင်းသိဆိုရုံက ဘယ်နေရာမှ ရယ်စရာကောင်းနေသလဲပေါ့။ ထို့ကြောင့်...

‘ဘာမှမရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာရယ်စရာရှိလဲ’

‘ရှင်... ဟို... ဟိုဟာလေ’

ကျောင်းသူလေးမှာ တောင်တောင်အိအိဖြင့် ဘာပြောမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်တွင် လေပြင်းတစ်ချက်က အခန်းထဲသို့ စွတ်ရွတ်ပြီး တိုက်ခတ်လာသည်။ ထိုလေပြင်းကြောင့် ဆရာမနောက်ကျောဘက်မှ စာရွက်လေးတစ်ရွက် လွင့်စင်ခန့်ထွက်လာသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တစ်တန်းလုံးဆီမှ လက်လှည့်တကြား

ရေရွတ်သံကြီး ထွက်လာတာကတော့... ဟာကွာ... သွားပြီ ဟု သတည်း။

ဒေါ်ချိန္ဒယ် ကြောင်စီစီဖြင့် မိမိရှေ့ခြေရင်းတွင် ဝပ်ဆင်းနေသော A₄စာရွက်ကလေးကို ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေမိသေးသည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်တွင် ဆော့ပင်အနက်ဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား ရေးထားသော စာကြောင်းတစ်ကြောင်းလည်း ရှိသည်။

၎င်း စာကြောင်းမှာ...

ဘာမှမရှိဘူး ဟူ၍ဖြစ်သည်။

တစ်တန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း ဆရာမဒေါ်ချိန္ဒယ် ရင်ထဲတွင် ဝန်းဒိုင်းကျ ဆူညံပေါက်ကွဲနေသည်။ ငါဘာသာ ဘာမှ မရှိတာ ဘာဖြစ်သလဲဟူသော စကားကို အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည့် စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း ဗေဒင်သွားမမေးဘဲ တပ်အပ်သေချာ တိကျသော လေသံဖြင့်..

‘ဟိုကောင်... ရေခဲ ရှေ့တိုထွက်ခဲ့စမ်း’

ရေခဲဆိုသောငှာ အနှစ်တစ်ထောင်လောက်က ရုပ်ကြွင်းဖြစ် ကျန်ရစ်သော လူအရိုးစုထက်မလျော့သော အရိုးခံရပ်ဖြင့် အတန်းရှေ့သို့ ခပ်တည်တည် ထွက်လာပါတော့သည်။

အင်မတန်မှ ရှိသေလေးစားရပါသည်ဆိုသော စေ့သံမျိုးဖြင့်

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်... ဆရာမ’

ဆရာမဒေါ်ချိန္ဒယ် မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး အောက်၌ကျ

နေသော စာရွက်ကို လက်ညှိုး ဆတ်ခနဲထိုး၍...

‘ဒါ... နင့်လက်ချက် မဟုတ်လား’

ရေခဲစာရွက်ကိုလှမ်းကောက်၍ စိန်တစ်ပွင့်ကိုကြည့်သော ချစ်တီးကဲ့သို့ စေ့စပ်သေချာစွာကြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းကို အသာခါယမ်း၍...

‘မဟုတ်ဘူး...’

‘ဘာ...’

လေသံက ပြင်းသောကြောင့် ရေခဲ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘နင်... နင် ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဝန်မခံရဲဘူးလား’

‘ခံရတယ်ဆိုတော့မှ... ယောက်ျား ဘယ်ပီသပါတော့မလဲ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ယောက်ျားပဲ၊ ဒါကြောင့်... ခံပါဘူး’ ဒေါ်ချိန္ဒယ် ဒေါသတကြီးပုံစံမျိုးဖြင့်...

‘ငါ... နင့်လက်ရေးဆိုတာ ငါသိတယ် ရေခဲ၊ ဘာမှမငြင်းနဲ့’

‘လူတူမရှား လက်ရေးတူမရှားပါ ဆရာမရယ်’

‘တိတ်စမ်း... ၊ မနက်က ကျောင်းကိုလာတုန်းက နင်... ငါ့ဆွဲခြင်းကို ကျားသားမီးကြီး လာဆွဲပေးတယ်ဆိုတာတည်းက မသင်္ကာ ဖြစ်နေတာဟဲ့’

‘ကျွန်တော်ရဲ့... ရှိသေလေးစားမှုကို အထင်အမြင်လွှဲသွားတဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းလိုက်တာ ဆရာမရယ်’

ရေခဲရဲ့ မျက်နှာသေသေကြီးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ချိန္ဒယ် အဝေးပင်ဖြစ်သွားမိသည်။ ဒါပေမယ့် တစ်ကျောင်းလုံးတွင် ဒါမျိုးလုပ်တာ

တာဆိုလို့ ရေခဲဆိုတဲ့ကောင်ပဲ ရှိတာဆိုသည့်အသိက ပျော့ပြောင်းမလို
ဖြစ်သွားသောစိတ်ကို ပြန်လည်တင်းမာသွားစေ၏။

‘နင်နော်... စကားတတ်တိုင်း ငါ့ကိုဝေလည်ကြောင်ပတ်
လာလုပ်မနေနဲ့၊ ဒီကိစ္စက နင်လုပ်တယ်ဆိုတာ ငါသေချာသိတယ်’

‘အင်းလေ...ဆရာမစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်
လုပ်တယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့’

ရေခဲ၏ သဘောထားပဲကြီးသလို အပြောကြောင့် ဆရာမ
ဒေါ်ချိန္ဒယ် တော်တော်ပင် မခံချိမခံသာဖြစ်သွားမိသည်။ ဒါပေမယ့်
သက်သေ အခိုင်အလုံမပြနိုင်ခြင်းကြောင့်လည်း ဘယ်လိုအရေးယူရ
မှန်းမသိ။ စိတ်ထဲမှာ သေချာသိနေသည်။

ဒီကောင်မှ ဒီကောင်အစစ်။

‘ကျွန်တော်... တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ပါ’

‘ဘာလဲ...’

‘ဪ... ဒီဘာမှမရှိဘူးဆိုတဲ့ စာရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ဘာများ

လဲဟင် ဆရာမ’

ဒေါ်ချိန္ဒယ် အသံကုန် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။

‘တိတ်စမ်း...’

‘ဟုတ်...’

‘နင့်မျက်နှာကို ငါ မမြင်ချင်တော့ဘူး’

‘ဟုတ်...’

ရေခဲ ချာနေလှည့်အတွက်တွင် ဆရာမက...

‘နေဦး...’

‘ဟုတ်...’

ဒေါ်ချိန္ဒယ် လေသံတင်းတင်းဖြင့်ပင် မနိုင် နိုင်ရာ မဲလိုက်ပါ
တော့သည်။

‘မနက်ဖြန်... နင်အကြွေးကျန်တဲ့ ကျောင်းလခကို အပြီး
သွားသွင်း၊ အေး... မပေးလို့ကတော့ ကျောင်းထဲဝင်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့
ဒါပဲ’

ရေခဲ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၍...

‘ဟုတ်...’

ဒေါ်ချိန္ဒယ် မျက်စောင်းကြီးကြီးထိုး၍ စာပင် ဆက်မသင်နိုင်
တော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ခြေဆောင်၍ ထွက်သွားပါလေတော့သည်။

ရေခဲ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ဝင်ထိုင်ပြီး
ရှေ့ခုံမှ မျိုးဦးကို လက်ဖြင့်လှမ်းတို့၍...

‘ဟေ့ကောင်... ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ ပေးစရာရှိတာ
အခုပေး’

မျိုးဦး ကပျာကယာပင် အိပ်ထဲမှ ပိုက်ဆံငါးထောင်ထုတ်၍
ရေခဲအားပေးရင်း...

‘မင်းကွာ... တကယ်လုပ်ရဲတယ်၊ မတော်လို့များ ပေါ်သွား
ရင် ကျောင်းထုတ်ခံရမှာ မကြောက်ဘူးလား’

ရေခဲ မျိုးဦးလက်ထဲမှ ပိုက်ဆံကိုလှမ်းယူရင်း...

‘ဟင့်အင်း... ဖြစ်မလာသေးတဲ့ ပြဿနာဆိုတာကြီးကို
တွေးပြီး ကြောက်တတ်တဲ့ လူစားထဲမှာ ငါမပါဘူးကွ’

ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်း...

‘မင်းလည်း... ကြောက်တတ်ရင် နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး
အလောင်းအစား ဘယ်တော့မှ လာမလုပ်နဲ့ ကြားလား’

မျိုးဦး ရေခဲကို မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ကြည့်နေ
ရုံသာ တတ်နိုင်တော့သည်။ ရေခဲကတော့ သူ့မူအတိုင်း ပြုံးစိပြုံးစိဖြင့်
သာ...

ဤကား ကင်းနံပါတ်တစ် ရေခဲဆိုသည့် ငတိပင် ဖြစ်တော့
သည်။

အခန်း(၂)

တစ်ခုသော ကင်တင်းထက်တွင်ရှိသည့် တစ်ခုသောစားပွဲ
တွင် တစ်ခုသော အဲတစ်ယောက်သော လူတစ်ယောက် ခန့်ခန့်ကြီး
ထိုင်နေလေသည်။ ခန့်ခန့်ကြီးထိုင်နေသည်ဟု ပြောရသည်မှာ ခေါင်း
လိမ်းဆီ ပွဲလိမ်းကုံထားသော ဆံပင်နှင့်ဖြူစင်လှသော ကော်လံကတုံး
အင်္ကျီ နက်မှောင်လှသော ယောပုဆိုးတို့ကြောင့် ဆရာယောင်ယောင်
ဘာယောင်ဘောင်ဟု ထင်မှတ်သွားနိုင်သဖြင့် ခန့်ခန့်ကြီးဟု သုံးစွဲရ
ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

အဲ... သိတဲ့လူကတော့ ဒီငတိဘာလဲဆိုတာ သိတာပေါ့။
သိတဲ့လူလည်း သူ့ရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ ကတ်ပြားပေါ်က
တန်းလေးကြောင့် သူဘာလဲဆိုတာ သိမှာပါပဲလေ။ သူ့စားပွဲပေါ်က
ကတ်ပြားလေးပေါ်မှာ မြင်သာထင်သာ ရေးထားတဲ့စာကြောင်း နှစ်
ကြောင်းကတော့...

မေးခွန်းအားလုံးကို ဖြေဆိုနိုင်တဲ့လူ၊ မေးခွန်းတစ်ခုချင်း...
ငါးရာကျပ်ဖြင့် ဖြေဆိုသည်။

ဒီစာကြောင်းတွေကိုတွေ့ရတဲ့အတွက် သူ့ကို ဗေဒင်ဆရာ အကြားအမြင်ပေါက်နေတဲ့သူလို့ မထင်ပါနှင့် လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။

သူဆိုလိုတဲ့ မေးခွန်းတွေဆိုတာက ဗဟုသုတနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းများကို ဆိုလိုတာပါ။

သင်က ကိစ္စတစ်ခုခုကို စဉ်းစားတာ အဖြေမပေါ်လာဘူး ဆိုကြပါစို့။ သူ့ဆီကိုသာ သွားမေးလိုက်ပါ။ မေးခွန်းတစ်ခုမှ မြန်မာငွေ ငါးရာကျပ်ပဲ ကျပါသည်။ သင်သိလိုတာ သေချာပေါက် သိလာပါ လိမ့်မည်။

အဲ...သူ့မှာမည်ကတော့ ညှိလင်းခက်ပါ။ အများက ညီညွတ် စွာပေးထားတဲ့ နာမည်တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ အဲဒါက ကမိတဲ့...

ကမိ လူအထင်ကြီးအောင်ရည်ရွယ်၍ ဖတ်နေရသော ဒဿန စာအုပ်ထူကြီးကို စိတ်လေလေဖြင့် ဖတ်နေရင်း သက်ပြင်းတစ်ချချ ဖြစ်နေသည်။ ခုချိန်ထိ ဈေးဦးတောင်မှ မပေါက်သေးတာကိုး။

ဒါပေမယ့် ကင်တင်းထဲသို့ ပျာတိပျာယာပုံစံဖြင့် ကျီးကန်း တောင်းမှောက်ကြည့်ကာ ဝင်လာသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှ မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒီနေ့အဖို့တော့ ဈေးဦး ပေါက်ပြီဟု သေချာသိလိုက်သည်။

ကမိခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ထိုကျောင်းသူကလည်း လူနှင့် တကွ ဆိုင်းဘုတ်ကိုပါတွဲ၍ မြင်သွားခြင်းကြောင့် ကိရိရီရာသို့ ဝမ်း သာအားရပုံစံဖြင့် ခပ်သူတ်သူတ်လျှောက်လာသည်။

ထိုသို့ မိမိ ရှေးဂူလာနေခြင်းကို မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ထူကြီးကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ခေါင်းငုံ့ကာ 'ဖတ်ချင် ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ကျောင်းသူလေး ကမိရှေ့၌ ခြေစုံရပ်ပြီးနောက်...

'ဒီမှာရှင်...'

ကမိ အသာအယာလှန်ကြည့်သည်။ (မျက်လုံးကိုဆိုလိုသည်)

'ရှင်က... မေးခွန်းတွေကို ဖြေတဲ့လူနော်'

ကမိ ခေါင်းညိတ်၍...

'ထိုင်လေ...'

ထိုကျောင်းသူ ကမိရှေ့ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသောကတ် ပြားပေါ်မှ စာတန်းကို သုံးခေါက်လောက်ဖတ်ပြီးမှ ရှေ့နံတွင်ဝင်ထိုင် သည်။

'ကျွန်မက... သမိုင်းကပါ'

'ဪ... သွားရလာရ ဝေးတာပေါ့'

'ကျွန်မပြောတာက... သမိုင်းမေ့ရှာကလို့ ပြောတာရှင် နေတဲ့နေရာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး'

ကမိ ပုခုံးတစ်ချက်တွန့်၍...

'ဆောရီး ရောသွားလို့၊ ဒါနဲ့... မေးခွန်းမေးဖို့ လာတာလား'

'အင်း... ဟုတ်တယ်၊ မေးခွန်းတစ်ခုကို ငါးရာနော်'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'သုံးခွန်းမေးရင် တစ်ထောင်ထားပေးမလားဟင်'

စိတ်လေသည်။ ဈေးဦးမပေါက်သေးရတဲ့ကြားထဲ ဈေးက လာဆစ်နေသေး၏။

'မရဘူး၊ ကျွန်တော်... ဈေးရောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ဒဟာ သူတကို ဖြန့်ဝေတဲ့ကိစ္စကို တန်ဖိုးတစ်ခု သတ်မှတ်ထားတာပါ'

'ဒါဆို... မလျော့နိုင်ဘူးပေါ့'

'အတိအကျပါပဲ'

'ဒါဆို... သုံးခု မမေးတော့ဘူး၊ တစ်ခုပဲ မေးတော့မယ်'

‘ရပါတယ်၊ ကျေနပ်သလိုသာ လုပ်ပါ’

ထိုကောင်မလေး မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်၍ တစ်ခုခုမေးတော့မည်ဟန် လုပ်ပြီးမှ ကိစ္စတစ်ခုခုကို တွေးမိသွားဟန်ဖြင့်...

‘ဪ... ရှင့်မှာ ငါးရာတန် အစုတ်တွေဘာတွေ ရှိလား’

ကဝိ ကြောင်စိစိဖြစ်သွားပြီး ကိုယ့်အိပ်ကပ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်မိသည်။ အိတ်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်ဖိုးအဖြစ် အရံထည့်လာသော ငါးရာတန်တစ်ပတ်ခွမ်းလေးက ငေါင်စင်းစင်းလှဲလျက်သား။

‘အင်း... ငါးရာတန်တော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစုတ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဪ... ကျွန်မက ရှင့်ကို မေးခွန်းမေးပြီးသွားရင် တစ်ထောင်တန် ပေးမှာလေ၊ အဲဒါ... ရှင့်ပြန်အမ်းမှ ငါးရာတန်က အစုတ်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ကြိုမေးထားတာပါ’

ကဝိ သက်ပြင်းချမိသည်။ ဒါကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောမှအစား ယောက်ျားပေါင်းတစ်ထောင်လောက်နဲ့ပဲ ဆွေးနွေးပစ်လိုက်ချင်တယ်လို့ အတွေးအခေါ်ပညာရှင်ကြီး ဆိုကရေးတီးပြောခဲ့တာနေမှာ’

‘ကဲ... ခင်ဗျား မေးစရာရှိတာသာ မေးပါနော်၊ ကျွန်တော်လည်း ပိုက်ဆံအစုတ် ပြန်မအမ်းပါဘူး စိတ်ချ’

‘ဒါဆို... မေးမယ်လေ’

ကဝိ အားစိုက်၍ သူမေးသောမေးခွန်းကို နားထောင်လိုက်သည်။ မေးတဲ့မေးခွန်းကတော့ သူမမေ့ရှာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့မေးခွန်းမျိုးပါ။

‘ဒီလိုရှင်... ရှေးမြန်မာ မင်းမှုထမ်းတွေထဲမှာ နိုင်ငံခြား

ဘုရင်တွေဆီက ဆုတ်ဆိပ်အများဆုံးရတဲ့ မင်းမှုထမ်းရဲ့အမည်ကို သိချင်လို့ပါ’

‘ဪ... အဲဒါက ကဝိလက္ခဏာ ဒီပနီကျမ်းပြုဆရာကြီး ဦးခြံနဲ့ပါ’

‘အင်း... ဘယ်နိုင်ငံရဲ့ဘုရင်တွေလဲ’

‘အိတလီရယ်၊ ပြင်သစ်ရယ်၊ စပိန်ရယ်၊ ပေါ်တူဂီ အဲဒီဘုရင်တွေဆီက ရတာပါ’

ထိုကျောင်းသူ သူသိလိုသည့်အရာကို သိသွားခြင်းကြောင့် ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမပီပီ ပိုက်ဆံပေးခါနီးကျတော့ ရစ်တော့ ဆက်ရစ်သေး၏။

‘လေးရာပဲ ထားလိုက်ပါလားဟင်၊ မေးခွန်းက လွယ်လွယ်လေးဟာကို’

‘ဟာကွာ... လွယ်ပေမယ့် မင်းမသိဘူးလေ’

‘အင်းလေ... မသိလို့ ရှင့်ကိုမေးတာပေါ့ သိမှတော့ ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး လာမေးပါ့မလား’

စိတ်လေရပါသည်။

‘ကဲကွာ... ဒါဆိုလည်း မပေးချင်ရင်လည်း ပေးမနေနဲ့တော့ လျော့တော့ မလျော့နိုင်ဘူး’

ဒီလိုကျတော့လည်း မဟုတ်ပြန်။ မျက်နှာစူပုတ်ပုတ်ဖြင့် ပေးပါသည်။ ကဝိလည်း ကိုယ့်ရဲ့ အကောင်းပကတိရှိသော ငါးရာတန်ကို သေချာပြန်အမ်းလိုက်ပါတော့သည်။

နောက်တော့ ကင်တင်းထက်မှ ကော့ကော့ကော့ကော့ဖြင့် ထွက်သွားသော ကျောင်းသူကို လိုက်ကြည့်မိရင်း...

‘တောက်... လုပ်စားရတာ မလွယ်ပါလားဟ’ ဟု ရေရွတ်
လိုက်မိပါတော့သည်။

ဤကား ကင်းနံပါတ်နှစ်ဖြစ်သော ကဝိခေါ် ညှိလင်းခတ်
ဆိုသော ငတိပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

အခန်း(၃)

ကျောင်းဝင်းတစ်နေရာတွင် ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့ကောင်... မင်းနာမည် ကျော်ထွန်း မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မင်း... ငါ့ကို သိလား’

‘သိတယ်လေ၊ ဆိုက်ကိုက စိုးကြီးမဟုတ်လား’

‘အေး... ဟုတ်တယ်’

‘ကိစ္စရှိလို့လား...’

‘အင်း... ကိစ္စက မင်းကိုထိုးမလို့’

ပြောပြောဆိုဆို စိုးကြီးက ကျော်ထွန်းဆိုသော ငတိ၏ အင်္ကျီ
ရင်ဘတ်ကိုဆွဲရင်း ထိုးချလိုက်ပါတော့သည်။

‘ခွပ်...’

ကျော်ထွန်းမှာ ရုတ်တရက်ကြီး အထိုးခံလိုက်ရခြင်းကြောင့်
နာလည်းနာ လန့်လည်းလန့်သွားပြီး...

‘ဟာ... မင်း... မင်းနဲ့ငါက ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ’

‘ဟင့်အင်း... ဘာပြဿနာ မရှိပါဘူး’

‘ဒါဆို... ဘာလို့ ငါ့ကို လာထိုးရတာလဲ’

‘ကျွတ်... ထိုးခိုင်းတဲ့လူရှိလို့ လာထိုးရတာပေါ့ ငတုံးရ’

‘ကဲ... ခွပ်’

‘အား... နာ... နာတယ်ကွ’

‘ဪ... အထိုးခံရတယ်ဆိုမှတော့ နာမှာပေါ့ကွ၊ အောင့်ခံလိုက်၊ အောင့်ခံလိုက်၊ နောက်တစ်ချက်ပဲ ကျန်တော့တယ်’

ကျော်ထွန်းမှာ စိုးကြီးလက်ထဲတွင် ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေရင်းမှ ကမမ်းကတမ်းဖြင့်...

‘အာ... နေ နေပါဦးကွာ၊ ငါ... ငါတို့ ညှိကြတာပေါ့’
ထပ်ထိုးရန်ပြင်နေသောလက်သီး လေထဲမှာပင် တန့်သွားသည်။ သူက ညှိမယ် ဆိုတာကိုး။

‘ဘာလဲ... ဘာကိုညှိမှာလဲ’

‘ဒီ... ဒီလိုလေကွာ၊ ငါ့ကို... ထိုးခိုင်းတာက ဟိုကောင်မင်းထွန်းဆိုတဲ့ကောင် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ’

‘တောက်... ငါထင်တယ်၊ ဒီကောင်ကြောင်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ငါကြားထဲက ဖြတ်ခုတ်သွားလို့ မင်းကိုဒီလို လုပ်ခိုင်းလိုက်တာကွ’

‘အဲဒါက... မင်းတို့ကိစ္စလေ ငါမသိဘူး၊ ငါသိတာက ငါ့အလုပ် ငါလုပ်ဖို့ပဲ၊ ကဲ...’

‘ဟာ... နေ... နေပါဦး စိုးကြီးရာ၊ မင်းကို... ဒီကောင်ပေးတာထက် ငါ ပိုပေးပါ့မယ်’

‘ပိုပေးမယ်... ဘာအတွက်လဲ’

ကင်းသုံးကင်း

‘ဒီလိုလေကွာ၊ ကျန်တဲ့တစ်ချက်ကို ငါ့ကို မထိုးနဲ့တော့၊ ဒီကောင်ကို... ထိုးပေးကွာ’

စိုးကြီး မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

‘မင်းက... ငါ့ကို ဘယ်လောက်ပေးမှာမို့လို့လဲ’

‘ဒီကောင်... မင်းကို ဘယ်လောက်ပေးလို့လဲ’

‘အင်း... သုံးချက်ကို ငါးထောင်’

‘ဒါဆို... ငါ ဒီတစ်ချက်ထဲနဲ့ မင်းကိုငါ ငါးထောင်ပေးမယ်ကွာ၊ ခပ်နာနာလေးတော့ ဖြစ်ပစေ၊ ဘယ်လိုလဲ’

စိုးကြီး သဘောရွေးသွားသည်။

ကိုယ်ခါတိုင်းရတာက တစ်ချက်ကို နှစ်ထောင်ရယ်၊ သုံးချက်ဆိုရင် တစ်ထောင်ကျော်ပေးရသေးတယ်၊ ခုဟာက... တစ်ချက်ထဲနဲ့ ငါးထောင်တောင်ရမှာဆိုတော့ ဒီအခွင့်ရေးကို ဘယ်လက်လွှတ်ခံလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဒီတော့...။

‘ဟေ့ကောင်... ငွေတော့ မင်းလက်ငင်းရှင်းရမှာနော်’

‘အခု... ရှင်းမယ်ကွာ’

‘အေး... ပေး...’

ဒီလိုနှင့် ရောင်းသူဝယ်သူ အသံတူသွားကြသည်။

ငွေငါးထောင်ကို အိတ်ကပ်ထဲ ပက်ခနဲထည့်လိုက်ပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသော ကိုယ့်ဘာန်ဟောင်း မင်းထွန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘မင်းထွန်း... ဟေ့ကောင် လာဦး’

မင်းထွန်း ရှိုးတိုးရှမ်းတမ်းပုံစံဖြင့် ရောက်လာသည်။ သူသမခိုင်းတဲ့ ရည်စားလုဘက် ကျော်ထွန်းက အရှင်လတ်မတ်ကြီးနဲ့အသေးတာကိုး။

‘ဘာ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ စိုးကြီး’

စိုးကြီး ပိုက်ဆံတစ်ထောင်ကို မင်းထွန်းလက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ မင်းထွန်းအူကြောင်ကြောင်ဖြင့်...

‘ဘာဖြစ်လို့... ပေးရတာလဲကွ’

‘ဪ... မင်း ငါ့ကို ထိုးခိုင်းတာ သုံးချက်လေကွာ၊ ခု... ငါ ဒီကောင်ကို နှစ်ချက်ပဲထိုးနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်... ကျန်တဲ့တစ်ချက်စာ တစ်ထောင်ပြန်အမ်းတာ’

စိုးကြီးပေါ်တင်ကြီး ပြောချလိုက်သောစကားကြောင့် မင်းထွန်း မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားပုံရသည်။

ဒီနောက်တော့ ကျော်ထွန်းက စိုးကြီးကို ပါးစပ်လှုပ်ပြီး ခပ်နာနာလေးနော်ဟု လှမ်းပြောသည်။ သဘောကတော့ နှစ်ချက်တစ်ချက် ညှိပါစေပေါ့။

ရပါတယ်ဆိုသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် စိုးကြီးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး နောက် မင်းထွန်းမျက်နှာကို အားရပါးရ ထိုးချလိုက်ပါတော့သည်။

‘ခွပ်...’

‘ဟာ... ဟာ... စိုးကြီး ဒါ ဘာလုပ်’

‘မင်း... သိချင်ရင် ဒီကောင်ကိုသာမေးကြည့် ငါသွားပြီ’

ထိုသို့ပြောပြီး စိုးကြီးခပ်အေးအေးပုံစံဖြင့်သာ ဒီကောင်တွေနားမှ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ နောက်မှာတွင်တော့...

‘ဟင်း... ဟင်း... ဘယ်လိုလဲ မင်းထွန်းရ တော်တော်မှ အိမ်လဲဝေသွားရဲ့လား’

‘ဩ... လက်စသပ်တော့ မင်းက စိုးကြီးကိုပြန်ပြီး စည်းရုံးလိုက်တာပေါ့လေ ကျော်ထွန်း’

‘ဒါပေါ့ကွာ... မင်းထက်နပ်လို့ မင်းကြောင်နေတဲ့ ဆော်ကို ငါ ‘မ’လို့ ရတာပေါ့၊ ဟင်း... ဟင်း...’

‘တောက်... အေး... နပ်ချင်ဦးကွာ၊ ခွပ်...’

‘ဟာ... မင်း ငါ့ကိုထိုးတယ်’

‘ထိုးတော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ’

‘ငါလည်း ပြန်ထိုးတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ... ခွပ်’

‘ဟာ... မင်း... မင်း...’

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျော်ထွန်းနှင့်မင်းထွန်း အပြန်အလှန် သမကြပါတော့သည်။ နောက်နားဆီမှ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားနေရသေးသော အသံဇလံများကို စိုးကြီးခေါင်းတစ်ချက်ခါ၍ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံတွေကို အပြန်အလှန်ရေတွက်နေမိသည်။

‘အင်း... ကိုးထောင်ဆိုတော့ ဒီနေ့ နေ့တွက်ကိုက်သားဟ’
ဤကား ကင်းနံပါတ်သုံးဖြစ်သော စိုးကြီးခေါ် စိုးလင်းငြိမ်းဆိုသော ငတိပင် ဖြစ်ပါလေတော့သည်။

လူရည်တော့ လည်တယ်။

လူဆိုတာ ဘာကြီးမှန်း မသိလို့ကိုး။

လည်ရွာကြတာပဲ

ဒီမှာ... ဒီမှာ

မျက်စိမှိတ်ပြီးတော့ဖြစ်ဖြစ်။

မျက်စိပွင့်ပြီးတော့ဖြစ်ဖြစ်။

အနာဂတ်ဆိုတာ ရောက်ကိုလာမှာပဲလေ။

တိုးတိုးလေး ထပ်ပြောပြမယ်။

ဟေ့... အနာဂတ်ဆိုတာ ရောက်လာလိမ့်မယ်။

အခန်း(၄)

ကပ်ရှီရာ ကင်တင်းထဲသို့ စိုးကြီးနှင့်ရေခဲတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်
တူလိုပင် ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ပျင်းရိပြီးငွေစွာ ထိုင်နေရသောကပ်က ဒီနှစ်ကောင်ကို တွေ့
လိုက်ရသောကြောင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ဟာ... ဟေ့ကောင်တွေ နောက်ကျလှချည်လား’

နှစ်ကောင်လုံး ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ စပ်ပြီးပြီးလုပ်နေသော
ကြောင့် ကိုယ့်ကောင်တွေ အခြေအနေကောင်းလာပြီဆိုတာ ကပ်
သိလိုက်သည်။

နှစ်ကောင်သား စားပွဲပေါ်သို့ ရလာသောပိုက်ဆံများကို တင်
လိုက်ကြသည်။ ကပ် ပိုက်ဆံများကိုရေတွက်ရင်း...

‘စိုးကြီး... မင်း ဒီနေ့ရတာ များလှချည်လား’

‘များဆို... နှစ်ဝှင်ကိုတစ်ခါတည်း ပေါင်းရိုက်လာတယ်
လေကွာ’

‘နောက်ကြောင်းရော ရှင်းရဲ့လား’

‘အေးဆေးပါ...’

ကဝိ ခေါင်းငြိမ့်၍ ရေခဲဘက်လှည့်ပြီး...

‘ရေခဲ... မင်းရော လက်စသည်ခဲ့ပါတယ်နော်’

ရေခဲ ပုခုံးသာတွန့်ပြလိုက်သည်။ ကဝိသက်ပြင်းချ၍...

‘မင်းတို့က အခြေအနေကောင်းလာပေမယ့် ငါက ခုချိန်ထိ
ဈေးဦးပေါက်ရုံပဲ ရှိသေးတာကွ’

ရေခဲရော စိုးကြီးပါ ကဝိပုခုံးကို လက်ဖြင့်လှမ်းပုတ်၍...

‘မင်းကလည်းကွာ ငါတို့အခြေအနေ ကောင်းလာတာပဲဟာ၊
ဘာဖြစ်လဲ...’

‘အေးလေ၊ နေ့တိုင်းကြီး လာမေးတဲ့လူ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ’

‘မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါတို့သုံးယောက်စလုံး ကျောင်းလခတွေ
သွင်းဖို့ တော်တော်နောက်ကျနေပြီ၊ ပြီးတော့... ဒီလကုန်ရင်လဲ အိမ်
လခက စာချုပ်ထပ်ချုပ်ရဦးမယ်’

ကဝိစကားကြောင့် နှစ်ကောင်သား ငြိမ်သွားကြသည်။ စိတ်
ဓာတ်ကျပွားခြင်းတော့ မဟုတ်ကြပါ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးက ကြုံနေ
ကျလေ။

ထို့ကြောင့် ဘယ်က ပိုက်ဆံရနိုင်မလဲဆိုတာကိုသာ စဉ်းစား
နေကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဒီလိုငွေရေးကြေးရေး ပြဿနာများသည်
ဒီသုံးယောက်၏ မူလဘဝပေး အခြေအနေအတိုင်းဆိုလျှင် ဘယ်လို
နည်းနင့်မှ ကြုံလာစရာအကြောင်း မရှိပေ။ သုံးယောက်စလုံးက ငွေ
ရေးကြေးရေး ပြည်စုံသော-မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှ ပေါက်ဖွား

လာကြသူများချည်းသာ ဖြစ်သည်။

ယခုလို ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများ၏အစသည် သုံး
ယောက်သား ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်တက်ရန် တာရှည်နေသော
ကာလကစသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ပြဿနာက တက္ကသိုလ်တက်ရာတွင် အထက်တန်းကျောင်း
တုန်းကလို မိဘများအိမ်မှ အသွားမပြန် မလုပ်ချင်ကြတော့။ အပေါင်း
အဖော်များဖြင့် လွတ်လပ်စွာ သီးခြားနေထိုင်၍ တက္ကသိုလ်တက်ချင်
ကြသည်။ ပြောရရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် လူလားမြောက်ပြီဟု အထင်
ရောက်ပြီး မိဘများကို ခြေစုံကန်ချင်လာကြသည်ပေါ့။

ဒီလိုကောင်စားမျိုးတွေကို မွေးထားကြသော မိဘများက
လည်း ပေါ့သေးသေးများ မဟုတ်ကြသောကြောင့် မင်းတို့ဘာသာ
သီးခြားနေချင်သပဆိုလည်း နေပေါ့။ အဲ ဒီလိုနေမယ်ဟေ့ဆိုရင်တော့
မိဘတွေဆီက ဘာအထောက်အပံ့မှ လာမတောင်းခံကြနဲ့ဟု အပြတ်
ပြောလွှတ်လိုက်သည်။

ဒါကို မွေးရာပါအကြောတင်းသော သုံးကောင်သားက လတ်
သင့်ခံပြီး သီးခြားနေကြသည်။ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းသည်။ ကျောင်း
စရိတ်ရအောင် တတ်သည့်ပညာများဖြင့် ငွေရှာကြသည်။

ရှာပုံရှာနည်းကတော့ သူများနဲ့ မတူကြဘူးပေါ့လေ။

‘ဟေ့ကောင်တွေ... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ခေါ်မကြား ဆော်
မကြားနဲ့’

ကဝိအသံကြောင့် ရေခဲနှင့်စိုးကြီး တောင်တောင်အိမ်ဦးစား
နေရာမှ သတိပြန်ဝင်လာကြသည်။

‘ဘာလဲ... မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ’

‘ဪ... ငါတို့ အပိုင်းထိပ်ဘက် လမ်းလျှောက်ကြရင် ကောင်းမယ်၊ ဝှင်လေးဘာလေး မိလိုမိငြားပေါ့’

‘အေး... သွားလေ’

ဒီလိုနှင့် သုံးယောက်သား ကျောင်းမိန်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ နေ့လည်နေ့ခင်း ကားရှင်းသောအချိန်မို့ လမ်းမပေါ်တက်၍ ရင်ဘောင်တန်းပြီး စကားတပြောပြောဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါက ဒီလိုရှိတယ်... ဟိုဟာက ဒီလိုရှိတယ်... စသည်ဖြင့် ဘာညာအဘောင်အရင်းသန်သန်ဖြင့် အလှအယက်ပြောပြီး လျှောက်လာချိန်တွင် နောက်မှကျယ်လောင်သော ကားဟွန်းတီးသံရှည်ကြီးကို ကြားလိုက်ကြရ၏။

‘တိ... တိ... တိ... တိ...’

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ သဘောရိုးဖြင့် ရှောင်ပေးမယ်ကြံကာမှ ဒီကားက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မရှည်နိုင်ရသလဲပေါ့။ နဂိုကတည်းကမှ ပေစောင်းစောင်း နိုင်လှသူများကို ဒီလိုပုံစံလာချိုးခြင်းကြောင့် ပြဿနာက စပါတော့သည်။

လုံးဝဖယ်မပေးကြပါ။

ဖယ်မပေးတဲ့အပြင် လိပ်ကိုခဲဆွဲထားသည့် ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့်ပင် တမင်တကာ လျှောက်ကြပါတော့သည်။

နဂိုကမှ သူ့ဘာသာသူ အရေးတကြီးနိုင်လာပုံရသော ကား

ကင်းသုံးကင်း

သမားက ဒီလိုတမင်တကာကြီး ညစ်နေသည်ကို သိသွားခြင်းကြောင့် ပို၍ ဟွန်းကိုအဆက်မပြတ် တီးပါလေတော့၏။

‘တိ... တိ... တိ... တိ... တိ...’

ကပ်တို့ကတော့ နားမပါသည့်လူများလို အေးရာအေးကြောင် လျှောက်ဆဲ။ နောက်တော့ ဟွန်းတီးသံနှင့်အတူ စက်သံပါပျောက်သွားသည်။

ပြီးတော့ ကားတံခါးဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံနှင့်အတူ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် လျှောက်လာသံပါကြားရ၏။ ခြေသံပြင်းသောကြောင့် အကောင်ကြီးပုံ ရ၏။

စိုးကြီး မျက်နှာတင်းခဲဖြစ်သွားသည်။ ရေခဲပုခုံးတစ်ချက် တွန့်ထွက်သည်။ ဒီမာန်တက်နေပုံရသော ကားစီးနိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပုံစံတော့ပေးရမည်ဟု စိတ်ထဲတော့ထားလိုက်ကြ၏။

ခုချိန်ထိတော့ နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ကြသေး။

ခြေသံပြင်းပြင်း နင်းလာသော ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်စတစ်စခြောက်နားသို့ နီးကပ်လာ၏။

လက်တစ်ကမ်း အကွာလောက်သို့ ရောက်လောက်ပြီဟု ထမှတ်လိုက်မိချိန်တွင် သုံးယောက်သား လက်သီးအသင့်ပြင်၍ ချာလှည့်လိုက်ကြ၏။

‘ဟိတ်...’

‘အမလေး...’

လက်သီးပြင်ထားသော ငတ်သုံးကောင် ကြောင်မိမိဖြစ်သွား

ပါသည်။ ရှေ့မှာတွေ့လိုက်ရတာက သူတို့ထင်ထားသလို ဗလကောင်းကောင်းနဲ့ လူမိုက်ရုပ်ပေါက်နေတဲ့ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။ နတ်သမီးတစ်ပါးက သူတစ်သက်လုံး ရေညှိကြီးပဲစားပြီး မွေးလိုက်လို့ လူလာဖြစ်ပုံရတဲ့ အသားကုန်လှသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်လေ။

ဒီကောင်မလေးက လန်နေပုံနဲ့ သူ့ရင်ဘတ်လေးသူဖီပြီး မျက်လုံးလေးဝိုင်းနေပုံကိုက စက်ရုပ်ဆိုရင်တောင် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားနိုင်၏။ နောက်မှ လန်ဖြန့်ခြင်း ကျော်လွန်သွားပုံရကာ ဝိုင်းစက်နေသော မျက်လုံးက ဒေါသရောင်တောက်သွားပြီး ရန်တွေ့ပါလေတော့သည်။

‘ဒီမှာ... ရှင်တို့ ဘယ်လိုလူတွေလဲ’

‘ဟင်... ရိုးရိုးလူတွေပါပဲ’

ရေခဲစကားကို ကဝိနှင့်စိုးကြီး အမြန်ထောက်ခံပစ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့က လူရိုးတွေ ဟီး...’

ကောင်မလေး မဲ့ကာရွဲကာဖြင့်...

‘ရှင်တို့မှာ... နားမပါကြဘူးလား’

‘မင်းမှာရော မျက်စိပါလား’

‘ဘာရှင်...’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းမှာ... မျက်စိပါရင် ငါတို့မှာ နားပါ

ကြောင်း မင်း မြင်ရမှာပဲဟာ၊ ဘာတွေ အပိုမေးနေရတာလဲ’

ရွှေကသစ် ဆွေဆွေခုန်သွားသည်။

ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဘယ်ယောက်ျားလေးရဲ့ ဒီလိုရင့်သီးတဲ့ အပြောမျိုးကို မခံရမှ မခံဘူးဘဲ။

‘ရှင်... ရှင်တို့ လူပါးဝလှချည်လား’

ကဝိ စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေသံဖြင့်...

‘ထွတ်... အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တာ’

‘ဘာ... ဘာ...’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းပဲ... လူပါးတယ်လည်း ပြောသေး။

ဝတယ်လည်း ပြောသေး။ ဘယ်မှာ အဓိပ္ပါယ်ရှိလို့လဲ’

ရွှေကသစ် အူတူတူပင် ဖြစ်သွားမိသည်။ တစ်ဆက်တည်း သိလိုက်ရတာက ဒီလူတွေသည် မိမိတွေ့ဖူးသောလူများနှင့် မတူဘူးဆိုတာကိုပါ။ ကိုယ့်လို ချောချောလှလှ ယောက်ျားတိုင်း အသာငမ်းငမ်းဖြစ်နေတဲ့ လှတပတလေးကို အလျှော့မပေးနိုင်လောက်အောင် ဘာတွေလဲပေါ့။

ထို့ကြောင့် ဒေါသအပြင်းအထန် ထွက်ပါ၏။

‘ရှင်တို့ကို... ကျွန်မ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး’

‘ဒီတော့...’

‘ရှင်တို့နဲ့... ကျွန်မတွေ့မယ်၊ ဟင်း...’

‘အင်း... အင်း... တွေ့မယ်ဆိုရင်လည်း ကြိုပြောပေါ့ကွာ၊

ငါတို့က အလုပ်အရမ်းရှုပ်တာကွ၊ ဟင်း... ဟင်း...’

ရွှေကသစ် အူထဲအသဲထဲကပင် ယားသွားမိသည်။

‘တောက်...၊ ဟင်း... ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့တောင် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖက်ဖြစ်ရဲတယ် အံ့ပါရဲ့’

ဒီစကားလုံးက သုံးယောက်သား အရှိုက်ကိုထိသွားသည်။

ဒီမှာတင် စိုးကြီးက ပေါက်ကွဲသွားသောလေသံဖြင့်...

‘ဟေ့... မကျေနပ်ရင် မင်းဆွေမျိုးထဲက ယောက်ျားမှန်သမျှ
ခေါ်လာပြီး ရှင်းချင်ရှင်းလို့ရတယ်’

‘ဪ... ရှင်က လူမိုက်ကြီးပေါ့လေ’

‘လူလိမ္မာမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်’

ရွှေကသစ် စိုးကြီးကို ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး သူမကားရှိရာသို့
လှည့်၍ နံမည်တစ်ခုကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ငမိုး... ဟဲ့ ငမိုး ဒီကိုလာစမ်း’

ရေခဲတို့သုံးယောက် ခန္ဓာကိုယ် မတ်ဆဲဖြစ်သွားကြသည်။

ပုံစံကြည့်ရတာ ကားထဲမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ပါလာပုံရသည်။
နာမည်ကလည်း ငမိုးဆိုတော့ ရှင်သည်။

ဒီတော့ သတိထားရပြီလေ။

ရွှေကသစ်၏ ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် ခေါ်သံကြောင့်
ကားတံခါးပွင့်လာသည်။

ပြီးတော့ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

ရေခဲတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိလိုက်ကြ
သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော သင်္ကေတသား၏ ဥပဓိရုပ်ကိုလည်း
ကြည့်ဦး ဖြူရော်ရော် ပိန်ခြောက်ခြောက်နှင့် လေတိုက်ရင်တောင်
လဲတော့မယ့် အပေါက်မျိုး။

ဒီလို ကောင်မျိုးကို လက်သီးပင်သုံးစရာမလို လက်ညှိုးဖြင့်
တစ်ယောက်တစ်ချက် ဝိုင်းထောက်ရုံနဲ့ကို သေသွားနိုင်သည်။

ငမိုးဆိုသောငှာ တုန်ချီချီ ကုတ်ချောင်းချောင်းပုံစံဖြင့် အနား
ရောက်လာသည်။

‘ဘာ... ဘာလဲဟင် ကသစ်’

‘ဒီမှာ... ငါ ပြဿနာ တက်နေတာကို နင်က ကားထဲက
ထွက်မလာဘဲ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ’

‘ကြောက်... ကြောက်လို့’

‘ဘာ...’

‘ဟာ... မဟုတ်ဘူး၊ နင်... အသိတွေနဲ့ နှုတ်ဆက်နေတယ်
အောက်မေ့လို့ ထွက်မလာတာပါ။ ဟီး...’

‘ဟဲ့... သိစရာလားဟဲ့၊ သိစရာလား ဟွန်း...’

ကသစ်အပြောကြောင့် ငမိုးတစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်သွား
သည်။

ကသစ်က ငမိုးကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ပြီး...

‘ငမိုး... နင် ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်နော်’

‘အင်းလေ...’

‘ပြီးတော့... ငါ့အတွက်ဆို အသက်တောင့် စွန့်လွှတ်ရတယ်
လို့ ပြောဖူးတယ်နော်’

‘ဟုတ်လား...’

‘ဘာ... ဟုတ်လားလဲ၊ နင်အခု... သူတို့နဲ့ ဖိုက်တင်ချ’

နဂိုဖြူသော ငမိုးမျက်နှာမှာ သွေးတစ်စက်မှ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း
မရှိတော့သည့်အလား လုံးဝကို ဖြူဖွေးသွားသည်။

‘နောက်... နောက်နေတာ မဟုတ်လားဟင် ကသစ်’

‘နောက်စရာလားဟဲ့၊ နင့်ကို အတည်ပြောနေတာ အခုချပြ’
 ငမိုး ကဝိတို့သုံးယောက်ကို ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်ဝန်းများ
 ဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။ ဗန္ဓုလမျက်နှာကျောထက် မလျော့သော မျက်နှာ
 ပေးတွေကို တွေ့ရသောအခါ ယောင်ယမ်းပြီး တံတွေးကိုဂလုခနဲ
 မျိုချသည်။

ဒီမှာတင် စိုးကြီးက လာလေဆိုသောပုံစံဖြင့် ခေါင်းဆတ်
 ပြသောအခါ ကယျာကယာခေါင်းခါပြီး ကသစ်နောက်ကျောသို့ ပြေး
 ကပ်ပါလေတော့၏။

‘ဟဲ့... ငမိုး ငါ့နောက် ဘာလို့လာကပ်တာလဲ၊ ရှေ့ထွက်ပြီး
 ချလေ’

‘ဟင့်အင်း... ထွက်ဘူး’

‘ထွက်လို့ပြောနေတယ်နော်၊ နင်ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား’

‘သူတို့က တကယ်လုပ်မယုံရုပ်တွေဟ၊ ဟင့်...’

‘ဪ... နင့်မှာလည်း လက်ပါတာပဲ၊ ပြန်လုပ်ပေါ့’

‘အမေက... မှာထားတယ်၊ ရန်မဖြစ်ရဘူးတဲ့’

‘နင့်အမေ စကားကို နားထောင်မှာလား၊ ငါ့စကားကို နား
 ထောင်မှာလား’

‘ဒီတစ်ခါတော့... အမေ့စကားကို နားထောင်မယ် ဟင့်’

‘ဘာ... ငမိုး၊ နင်ဟာလေ ငါ့အရှက်ကို တော်တော်ခွဲတဲ့
 ကောင်၊ အလကားကောင်၊ တောက်...’

ရွှေကသစ် သူလူသူ ဘယ်လိုမှအားကိုးလို့ မရမှန်း သိသွား
 ခြင်းကြောင့် လုံးဝပေါက်ကွဲသွားပြီး ဆောင့်ဆောင့်ဖြင့် ကားရှိရာသို့

လျှောက်သည်။ ငမိုးဆိုသောငတိ နောက်မှ ကယျာကယာဖြင့် လိုက်လာ
 သောအခါ အသံနက်ကြီးဖြင့်...

‘မလိုက်နဲ့...’

‘ဟုတ်... ဟုတ်...’

နောက်တော့ ကားပေါ်ဝန်းခနဲ တက်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့
 ကားကို ဂူးခနဲမောင်းထွက်သည်။

ကဝိတို့သုံးယောက် ဝါးလုံးထိုးဝင်လာသောကားကို ကယျာ
 ကယာ ရှောင်လိုက်ရပါတော့သည်။

ထိုသို့ ကားဖြတ်စဉ်ခဏ၌ ရွှေကသစ်ထံမှ ကမ္ဘာမကျေ
 မျက်စာင်းတစ်ခုကိုလည်း လက်ခံရရှိလိုက်ကြပါတော့သည်။

ငမိုးဆိုသော ငတိကတော့ လမ်းမပေါ်မှာပင် ငိုမဲ့မဲ့ရုပ်ဖြင့်
 ငေါင်တောင်တောင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့၏။

ကဝိတို့သုံးယောက် အဝေးဆီသို့ ထွက်ခွာသွားသော ကား
 လေး၏နောက်ပိုင်းကိုကြည့်ရင်း မှတ်ချက်တစ်ခုစီ ချမိပါတော့၏။

ရေခဲက...

‘လှတယ်ကွာ...’

စိုးကြီးက...

‘ထက်မြက်ပုံလည်းရတယ်’

နောက်ဆုံး ကဝိက လေးလေးပင်ပင် ခေါင်းညိတ်၍...

‘ငါတို့... သတိတော့ ထားရလိမ့်မယ်’

ထိုစဉ် ကျောင်းသာ ဘစ်ယောက် ပြာတီးပြာတာဖြင့် ရောက်
 လာပြီး...

‘မင်းတို့ကို ရှာလိုက်ရတာကွာ’

‘ဘာကိစ္စလဲ...’

‘ဆရာဦးမြင့်မောင် ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့’

‘ဘယ်သူ့ကိုလဲ...’

‘သုံးယောက်စလုံးကို...’

‘ဘယ်တော့လဲ...’

‘အခုလေကွာ...’

‘အေး... နောက်တစ်နာရီလောက်ကျရင် လာခဲ့မယ်လို့ပြော
လိုက်’

ထိုကျောင်းသား ခေါင်းတစ်ခါခါလုပ်ပြီး ထွက်သွားလေ
သည်။

ဒီလိုနှင့် နောက်တစ်နာရီအတိတွင် သုံးယောက်စလုံး ဆရာ
ဦးမြင့်မောင်ရှိရာ ရုံးခန်းသို့ ရောက်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

အခန်း(၅)

ဆရာဦးမြင့်မောင်ဆိုသည်မှာ ကျောင်း၏အထွေထွေအုပ်ချုပ်
ရေးမှူးဖြစ်၏။ အထွေထွေဆိုသည့်အတိုင်း ကျောင်းနှင့်ပတ်သက်သော
ကိစ္စအားလုံးသည် သူနှင့်တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သည်ဟု တစ်ထစ်ချ
ယုံကြည်ထားသူလည်း ဖြစ်၏။

ယခုလည်း အရေးမကြီးသော စာရွက်စာတန်းတချို့ကို
အရေးကြီးသယောင်ဖတ်ရှုနေပြီး ရှေ့ရှိသော ကျောင်းသားသုံးယောက်
ကို မျက်မှန်ပေါ်မှကျော်၍ ရံဖန်ရံခါကြည့်ရှုနေလေသည်။

ဆရာဦးမြင့်မောင်မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်ကြည့်တိုင်း မိမိတို့ကို
တစ်ခုခုပြောတော့မည်ဟု ထင်မြင်မိသော ကပိတို့သုံးယောက်မှာ လှုပ်
လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတတ်သည်။

ကြာလာတော့ လူငယ်များပေမို့ စိတ်ကမရှည်ချင်ကြတော့။
မလိုအပ်ဘဲ နေရင်းထိုင်ရင်း ဆရာလုပ်သူက စာဖတ်လိုက် ကျော်ကြည့်
လိုက်နဲ့ ပဲများနေတာကိုး။ ဒီတော့ ရေခဲကစ၍ ဖောက်ပါတော့သည်။

‘အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်... ဟွတ်... ဟွတ်...’

ချောင်းဆိုးတာပါ။ ဆိုးတာမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျယ်ကျယ်
လောင်လောင်ကိုဆိုးတာပါ။

ဒီချောင်းဆိုးသံကြောင့် ဆရာဦးမြင့်မောင် မကြည်မလင်ဖြစ် သွားပုံရပြီး ရေခဲကိုလှမ်းကြည့်သည်။

ရေခဲကတော့ ဆိုးမြဲဆိုးမြဲ...

‘အဟွတ်... အဟွတ်... ဟု... ဟု... ဟွတ်... အဟွတ်’
ဆရာဦးမြင့်မောင် ရေခဲကို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးပုံစံဖြင့်ကြည့်

ပြီး...

‘ရေခဲ... မင်းသိပ်ချောင်းဆိုးနေလား’

‘အဟွတ်... အဟု... ဟုတ်ကဲ့ သိပ်ဆိုးတယ်ဆရာ အဟွတ်’

‘ဒါဆိုလည်း ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်လေကွာ’

‘အဟွတ်... ရေက ဘယ်မှာလဲဆရာ၊ အဟု...’

ဆရာဦးမြင့်မောင် ရေခဲကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ပြီး သူ့နောက် နားတွင်ရှိသော ရေသန့်ငှားကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘အဟွတ်... အဟု... တစ်ခွက်လောက် ခပ်ပေးပါလား

ဆရာ’

ရာရာစစကွာဟူသော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။
ရေခဲကတော့ ဖာသီဖာသာရုပ်ဖြင့် ချောင်းမရပ်မနားဆိုးကောင်းတုန်း။
ထို့ကြောင့် အစွန်ဆုံးတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော စိုးကြီးကိုလက်ညှိုး ထိုး၍...

‘ဟိုကောင်... စိုးလင်းငြိမ်း ရေတစ်ခွက် ခပ်ပေးလိုက်စမ်း’

စိုးကြီး သွားခပ်မလို ဘာလိုလို လုပ်သေးသည်။ ပြီးမှ...

‘ကျွန်တော်... ခပ်လို့မရဘူး ဆရာ’

‘ဘာကွ...’

‘ဪ... ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပေးနေလို့ပါ’

ဆရာဦးမြင့်မောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထို့

နောက် အလယ်လူကဝိထံ မျက်လုံးကရောက်သွားသည်။ ဟိုကောင် လက်ပေးနေရင် မင်းသွားခပ်ဆိုသည့်သဘော...

ဒီမှာတင် အကင်းပါးသော ကဝိက အလိုက်တသိပင် ရေဗူး နားရောက်သွားသည်။ ဒီတော့မှ ဆရာဦးမြင့်မောင် သက်ပြင်းကြိတ်ချ မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ဒီကောင်တွေကို ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန် ပြောပြီး ပြန်လွှတ်မှဖြစ်တော့မည်ဟုလည်း တွေးလိုက်၏။

အရေးထဲ ရေဗူးထဲမှရေကို တစ်ခွက်ခပ်ပြီး ချောင်းဆိုးနေ သောရေခဲကိုမပေးသေးဘဲ သူ့ဘာသာသူ ရေကို ကဝိဆိုသည့်ကောင် က စိမ်ပြေနပြေ သောက်နေသေး၏။ သူ့သောက်၍ဝမှ ရေခဲဘက် လှည့်၍...

‘ရေခဲ... မင်းသောက်မှာက ခွက်အပြည့်လား၊ တစ်ဝက် လား’

‘အဟွတ်... တစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက်ဆို ရပြီ’

‘ဘယ်လောက်ကျော်မှာလဲ၊ လက်တစ်လုံးလား နှစ်လုံးလား’

‘တစ်လုံးလောက်ဆိုရပြီကွာ’

ကြားထဲမှနေ၍ စိတ်မရှည်နိုင်ဖြစ်လာသော ဆရာဦးမြင့်မောင် မှာ...

‘ဟိုကောင်... ညှိလင်းခက် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ခပ်စရာ ရှိ မြန်မြန်ခပ်ပေးလိုက်’

‘ဆရာသဘော... ဆရာသဘော...’

ဒီတော့မှ ရေခွက်က ရေခဲဆီရောက်တော်မူတော့သည်။
ရောက်တော့လည်း ရေခဲဆိုသည့်ကောင်က ရေတစ်ခွက်ကို ဘီယာ တစ်ဂျားအမှတ်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းစုပ်သောက်သည်။

ဆရာဦးမြင့်မောင် ခေါင်းခါသည်။ သက်ပြင်းချသည်။ ပြီး

တော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံဖြင့် ရေကို ဘီယာအမှတ်ဖြင့် သောက်
နေသော ရေခဲကို ကြည့်နေလေတော့သည်။

ရေသောက်၍ အတန်ကြာမှ ရေခဲရေခွက်ကို ပါးစပ်မှပြန်ခွာ၍
ဆရာဦးမြင့်မောင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

‘ရေနည်းနည်း ကျန်သေးတယ်၊ ဆရာ သောက်ဦးမလား’

‘ဘာကွ... သောက်စရာလားကွ၊ မသောက်ဘူး၊ ဟင်း...’

‘သိပါဘူး... ဆရာပုံစံက ကျွန်တော်ရေသောက်နေတာကို
မျှော်နေတဲ့ပုံပေါက်နေလို့ မေးကြည့်မိတာပါ ဟီး...’

‘ဟေ့ကောင်... မင်း’

‘ရပြီဆရာ... ဆရာမသောက်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိသွားပြီ၊
အဟဲ...’

ဆရာဦးမြင့်မောင် ရေခဲကို မကျေမချမ်းပုံဖြင့် မိုက်ကြည့်
ကြည့်သည်။ ရေခဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ရေခွက်ကို နေရာတကျ
ကိုယ်တိုင်ပြန်ထားပြီး မူလနေရာမှ ပြန်ရပ်သည်။

‘မင်းတို့ကို... ငါ စကားပြောလို့ ရပြီလား’

‘ဟာ... ရပါပြီ၊ ပြောပါ ပြောပါဆရာ’

ဆရာဦးမြင့်မောင် အောင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်သွားပြီးမှ စိတ်
ကို အနိုင်နိုင်ပြန်ထိန်းကာ...

‘ဟိုကောင်... ရေခဲ မင်းကစပြောမယ်’

‘ဆရာ... သဘောအတိုင်းပါ’

‘ငါကွာ...၊ ဟင်း... မင်း မနက်က ဆရာမဒေါ်ချိန္ဒယ်ကျော
ကို သွားကပ်တယ်ဆို’

‘ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်က ဆရာမကျောကိုကပ်ပြီး ဘာသွား
လုပ်ရမှာလဲ ဆရာရဲ့’

‘ဟေ့ကောင်... ငါပြောနေတာက မင်း ဒေါ်ချိန္ဒယ်နောက်
ကျောမှာ မဖွယ်မရာ စာတန်းတစ်ခု သွားကပ်တယ်ဆို’

ဆရာပြောလိုက်သည့် နောက်ကျောဆိုသည့် စကားလုံးကို
ရေခဲသွားတွေးမိသေးသည်။ လူခန္ဓာကိုယ်မှာ နောက်ကျောဆိုတာရှိရင်
ရှေ့ကျောဆိုတာလည်း ရှိနိုင်သလားပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီမေးခွန်းကို
ဆရာဖြေနိုင်မည် မထင်သောကြောင့် မမေးတော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

‘ကျွန်တော်...’ တွေ့ရတာတော့ အဲဒီစာတန်းမှာ ရေးထား
တာက မဖွယ်မရာဆိုပြီး ရေးထားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှမရှိဘူးလို့ပဲ
ရေးထားတာပါဆရာ’

‘ဟေ့ကောင်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါ့ကို အူကြောင်ကြောင်
လာလုပ်မနေနဲ့’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ဘာမှမရှိဘူးလို့
ရေးထားတာပါ’

‘အာ... ဒီကောင်ကွာ၊ တော်စမ်း...၊ ဒီကိစ္စကို မင်းလုပ်
သလား၊ မလုပ်ဘူးလားပဲ ငါ့ကိုဖြေ’

‘အင်း... အဲဒါက ပြောရခက်တယ် ဆရာရဲ့’

‘အောင်မယ်... လာလာချည်သေး၊ ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းက
ဘာများ ပြောရခက်နေတာတုန်း’

‘ဒီလိုဆရာရဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ရောဂါတစ်ခုရှိတယ်’

‘ဘာ... ဘာရောဂါရှိတာလဲ’

‘အတိတ်မေ့တတ်တဲ့ရောဂါ၊ ဟဲ... ဟဲ...’

‘ဟေ့ကောင်... ငါ့ကို အပိုစကားတွေ လာပြောမနေနဲ့’

‘မဟုတ်တာ... ဆရာရယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ ဆရာမထံ’

ရင် ကျွန်တော် သုံးနှစ်သားလောက်က အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်
မေးကြည့် ကျွန်တော် လုံးဝမမှတ်မိတော့ဘူး၊

ရေခဲစကားကြောင့် ဆရာဦးမြင့်မောင် ပထမတော့ ကြောင်
စီစီဖြစ်သွားသေး၏။ နောက်မှ အမှန်တရားကို ဆင်ခြင်မိပြီး...

‘အာ... ငါလဦးထဲမှပဲ ဘယ်လိုကောင်စားမျိုးက သူသုံးနှစ်
သားလောက်က အကြောင်းကို မှတ်မိမှာလဲကွ၊ ဟွန်း...’

‘ကျွန်တော်လည်း မမှတ်မိပါဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းပဲ ပြောနေ
တာပါနော်’

‘ဟေ့ကောင်... တော်စမ်းကွာ၊ မင်းကို ငါ ရှင်းရှင်းပဲမေး
မယ်၊ မင်း... ဒီကိစ္စလုပ်ခဲ့သလား မလုပ်ခဲ့ဘူးလား ဒါပဲဖြေ’

ထိုသို့ ပြတ်ပြတ်ပြောမှ ရေခဲအမှန်အတိုင်း ဖြေမှဖြစ်တော့
မည်ဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြန်ရင်လည်း
ယုံမှ မယုံတဲ့ဟာကြီးကို။

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် နောက်ရုံလေး နောက်လိုက်မိတာပါ’
ချက်ချင်းပင် မျက်နှာသေလေး ဖြစ်သွားသော ရေခဲကို
ဆရာဦးမြင့်မောင်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ...

‘အဲဒါ... ကိုယ့်ဆရာမကွ၊ မင်းနဲ့ ရွယ်တူတန်းတူမှ မဟုတ်
တာ၊ ဘာကိစ္စ သွားနောက်ရတာတဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ် ဆရာ’
ဒီလို ရှင်းရှင်းကြီး ဝန်ခံပြန်တာလည်း ဆရာဦးမြင့်မောင်
ခမျာ နင်ပဲဆပြောရမှာ ခက်သွားသည်။

‘ကဲ... ထားတော့၊ ဒါပေမယ့်... မင်း နောက်တစ်ခါ
ဒါမျိုးမဖြစ်စေရဘူးလို့ရေးပြီး ဝန်ခံကတိလက်မှတ်ထိုးခဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာ’

‘အေး... နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့နော်’

ရေခဲ မျက်နှာသေလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍ လက်မှတ်ထိုးပါ
သည်။ နောက်တော့ ဆရာဦးမြင့်မောင်အကြည့်က အလယ်တွင်မတ်
တပ်ရပ်နေသော ကဝိထံရောက်သွားသည်။

‘ညိုလင်းခက်...’

‘ဗျာ... ဆရာ’

‘မင်းကို... ငါ ဘာပြောထားလဲ’

‘ဆရာပြောဖူးတာတွေက အများကြီးဆိုတော့ ကျွန်တော်
လည်း သိပ်မမှတ်မိဘူး ဆရာ’

‘မင်းကို... ငါ အတန်းမှန်မှန် တက်ပါလို့ပြောထားတဲ့ကိစ္စ
ကို ပြောနေတာကွ’

‘ဪ...’

‘နေစမ်းပါဦး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကင်တင်းမှာ တစ်ချိန်လုံး
ထိုင်ပြီး ဟိုလူမေးသမျှဖြေ၊ ဒီလူမေးသမျှဖြေနဲ့ မင်းကိုမင်း ကျောင်း
သားဆိုတာရော သတိမှရသေးလား’

‘ရပါတယ်... ဆရာ’

‘အေး... ရရင် အတန်းမှန်မှန်တက်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်’

‘ကြိုးစားပါ့မယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ငါ မလိုချင်ဘူးကွ၊ ဖြစ်
ဖြစ်အောင် တက်ရမယ်၊ ကြားလား...’

‘အဲဒါဆိုရင်တော့ ပြဿနာ နည်းနည်းရှိနိုင်တယ် ဆရာ’

‘အောင်မာ... ဆိုစမ်းပါဦး’

‘ဒီလိုလေ ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်က အတန်းသွားတက်နေတဲ့
လားမေးတဲ့လူတွေလာရင် ဘယ်လိုလုပ်ရသေး’

‘အို... မလိုချင်ဘူးကွာ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး အတန်းကိုမှန်မှန် တက်၊ ဒါပဲ...’

‘အင်း... မနက်ဖြန်တော့ မဖြစ်သေးဘူး ထင်တယ်နော် ဆရာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မနက်ဖြန်ကျရင် ဆရာအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးစရာရှိတယ်လို့ပြောထားတယ်၊ အဲဒါ... သူလာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က မရှိတော့ ဟို... ဟိုလေ’

ကဝိ စကားစကိုဖြတ်၍ ဆရာဦးမြင့်မောင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဆရာဦးမြင့်မောင်မျက်နှာပေါ်တွင် တွေဝေခြင်းဆိုသည့် အရာများ ပေါ်လာသည်။ ခဏနေတော့မှ မယုံသင်္ကာခြင်းတွေ ထပ်ရောက်လာပြီး...

‘မင်းဟာက... သေချာလား’

‘သေချာပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဟိုတစ်ရက် ဆရာဆီ လာရင်းနဲ့ကို သေချာမှာသွားတာ’

ဆရာမျက်နှာပေါ်တွင် တွေဝေခြင်းတွေ ပြန်လည်လွန်ကဲလာသည်။

‘သူက... မင်းကို ဘာမေးမယ်လို့ ပြောသွားသေးလဲ’

‘ဒါတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ပြောမသွားဘူးဆရာ၊ အင်း...’

ဒါပေမယ့်လည်း ပြဿနာတော့ သိပ်မရှိလောက်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ မနက်ဖြန်လာမေးရင်လည်း ဆရာအတန်းတက်ခိုင်းလို့ တက်နေရပါတယ်၊ ကျွန်တော် မအားဘူးလို့ ပြောလိုက်မယ်လေ’

ဆရာဦးမြင့်မောင် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

‘အာ... ဟေ့ကောင်၊ အဲလိုကြီးတော့ မပြောပါနဲ့ဟ’

‘ဒါဆို... ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဆရာ’

‘နေ... နေပါဦးကွာ၊ ငါ... စဉ်းစားပါဦးမယ်၊ ဟူး...’

ဒီလိုနှင့်ဆရာဦးမြင့်မောင် အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေခြင်းကို ကဝိ သက်တောင့်သက်သာပုံစံဖြင့် စောင့်ကြည့်နေပေးလိုက်သည်။

ဆရာဦးမြင့်မောင် အမျိုးသမီးက ဒီဒုတိယသိုလ်က ဆရာမတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ ကျောင်းမှာရော အိမ်မှာပါ ဆရာထက် ရာထူးကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအထက်လူကြီးများကို ရိုသေလေးစားတတ်သော ဆရာဦးမြင့်မောင်မှာ ခေါင်းကိုက်နေခြင်းဖြစ်၏။

အတန်ကြာမှ နဖူးကြောကြီးရှုံ့၍ စဉ်းစားနေပြီးမှ အဖြေရသွားဟန်ဖြင့်...

‘မောင်ညှိလင်းခက်... မင်းကို ဆရာပြောတုန်းက အတန်းတက်ဖို့ပဲ ပြောခဲ့တာနော်၊ ဟုတ်လား...’

‘ဟုတ်တယ်လေ... ဆရာ’

‘အင်း... မင်းမေးခွန်းတွေကို မဖြေပါနဲ့တော့လို့ ဆရာပိတ်ပင်ခဲ့တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား’

‘ဒါလည်း... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’

‘အဟား... ဒါဆို ဖြေလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ဟင်း... ဟင်း...’

‘ကျွန်တော်က... အတန်းတက်နေရတော့ မေးခွန်းဖြေဖို့ အားမှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်ဆရာ’

‘အင်း... ဒါက ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့ မင်းက ဉာဏ်ကောင်းပြီးသားပဲ၊ ပိုင်နိုင်တဲ့ဘာသာရပ်တွေ ဘာတွေရှိမှာပေါ့’

‘အင်း... ရှိပါတယ်ဆရာ’

‘ဒါဆို... ပြီးပြီလေ၊ မင်းပိုင်နိုင်တဲ့ ဘာသာရပ်အချို့တွေကို လွှတ်ပြီး မင်းဝါသနာပါတဲ့ အမေးအဖြေတွေကို သွားဖြေပေါ့ကွာ ဟုတ်ဘူးလား’

ကဝိ အင်တင်တင်လေသံဖြင့်...

‘အင်း... အဲဒါက ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့’

‘ဟဲ... ဟဲ... ငါ့တပည့်က ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်ကွ၊ ဆရာပြောသလိုသာ လုပ်လိုက်နော်၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မြွေသေတုတ်မကျိုးလေးပေါ့ကွာ’

ကဝိ အင်တင်တင် လုပ်နေသေး၏။ ဆရာဦးမြင့်မောင်မှာ ကဝိဆီမှ နှုတ်ထွက်စကားကို မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် စောင့်စားနေရပါ၏။ အတန်ကြာမှ ကဝိဆီမှ စိတ်မပါလက်မပါလေသံဖြင့်...

‘အင်း... ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်... ဖြစ်အောင် စိစဉ်လိုက်ပါမယ်’

ထိုအခါကျမှ ဆရာဦးမြင့်မောင် ရင်ထဲမှ အပူလုံးကြီးဝန်းခနဲ ကျသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မှန်တေတေဖြင့် ရပ်နေသော စိုးလင်းငြိမ်ထံ မျက်လုံးဦးလှည့်ပြီး...

‘ဟိုကောင်... ရန်ပွဲစားကောင်’

‘ကျွန်တော်... ပွဲစားမဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ကန်ထရိုက်ပါ’
ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်က ပွဲစားတွေလိုကြားထဲက ကန်လန့် ကန်လန့် လုပ်နေတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်တိုင် ဝင်သမတဲ့ ကောင်ပဲဟာ။ ဒီတော့ ကန်ထရိုက်ပေါ့။

‘ဟေ့ကောင်... မင်းဘာသာ ပွဲစားဖြစ်ဖြစ် ကန်ထရိုက်ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မင်း... မနက်က ကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်ဆို’

‘အဲဒါက... ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ’

‘ဒါဆို... ဘာလဲ၊ မင်းတို့တွေ စိန်ပြေးတမ်းဆော့နေတာလား’

‘အာ... ဆရာကလည်း မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်တို့က... ရန်ဖြစ်တိုင်း ကစားနေကြတာပါ’

‘ဘယ်လို... ရန်ဖြစ်တိုင်း ကစားနေတာဟုတ်လား’

‘အင်း... အပြင်းပြေပေါ့ ဆရာရယ်’

‘စိုးလင်းငြိမ်း...’

‘ခင်ဗျာ...’

‘မင်း... ရန်ဖြစ်သလား၊ မဖြစ်ဘူးလား’

‘ဖြစ်ခဲ့သလိုလိုတော့ ရှိပါတယ်ဆရာ’

‘ဒါဆို... မင်းမှာ အပြစ်ရှိသလား’

‘ဆရာကရော ဘယ်လိုထင်သလဲဟင်’

‘ဟေ့ကောင်... မင်းကို ငါမေးနေတာကွ’

‘အင်း... ရှိသလိုလိုတော့ ထင်ရတာပဲဆရာ’

‘အောင်မာ... ခုချိန်ထိထင်တုန်း၊ အပိုဟေ့ပြောမနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ မင်းကို... ငါအပြစ်ပေးရမယ်’

‘အဲဒါတော့... လုံးဝအဓိပ္ပါယ်မရှိတာပဲဆရာ’

‘ဘာကွ... ဘာလို့မရှိရမှာလဲ’

‘ဆရာပဲ... စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ရန်ဖြစ်တာက ကျွန်တော်အပြစ်လာပေးတော့ဆရာ၊ ကဲ... ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဟော...’

ဆရာဦးမြင့်မောင် နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

‘အင်း... ရန်ဖြစ်တာက မင်း၊ အပြစ်ပေးတော့ငါ၊ ပြီးတော့ မင်းက ကျောင်းသား၊ ငါက... ဆရာဆိုတော့ မဆိုင်ဘူးပဲကွ’

‘အဲဒါ ပြောတာပေါ့ဆရာရယ်၊ မဆိုင်တာတွေကို ဝင်ရှင်ရင်

ဆရာပဲစိတ်ညစ်ရလိမ့်မယ်၊ ဆရာ... အခုတောင် စိတ်ညစ်နေပြီ
မဟုတ်လား’

ဆရာဦးမြင့်မောင် ယောင်တောင်တောင်ပုံစံဖြင့် ခေါင်းညိတ်
ပြသည်။ တကယ်လည်း သူ စိတ်ညစ်နေပြီလေ။ ရှေ့က ရေခဲနံ့ကပ်
တို့ပေးထားတဲ့ ပညာက နည်းတာမှမဟုတ်တာ။

‘အဲဒီတော့... မင်းကို ငါ ဘယ်လိုအရေးယူရမှာလဲဟင်’

‘ဒါများ... ဆရာရယ် ရှင်းရှင်းလေး၊ ကျွန်တော့်ကို လက်
ဖက်ရည်ဖိုးပေးပြီး ဟေ့ကောင် မင်း ငါ့ရှေ့က ထွက်သွားစမ်းလို့
လေသံမာမာနဲ့သာပြောလိုက် ကိစ္စကပြတ်ပြီ’

‘ဘယ်လို... ဘယ်လို... မင်းကို ငါ လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေး
ပြီး ထွက်သွားခိုင်းရမယ် ဟုတ်လား’

‘အဟဲ... ဟုတ်တယ်လေ ဆရာရဲ့၊ ဒါမှ... ဆရာပြောသလို
မြေမသေ တုတ်မကျိုးဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား’

ဆရာဦးမြင့်မောင် စဉ်းစားရပါပြီ။ တပည့်ဖြစ်သူက မြေမ
သေတုတ်မကျိုးလို့ ဆိုနေတာကိုး။ ဘယ်အားမှာ မြေရှိလို့ ဘယ်ကတုတ်
ကို မကျိုးအောင် လုပ်ရမှာတုန်းပေါ့။ နောက်မှ ဆရာဝီပီ အမှန်တရား
နှင့် နီးစပ်သွားပြီး...

‘စိုးလင်းငြိမ်း...’

‘ဗျာ... ဆရာ’

‘မင်းကို... ငါက လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေးပြီးတောင် အပြင်ပြန်
လွှတ်လိုက်ရဦးမယ် ဟုတ်လား’

‘မပေးလည်း... ပြဿနာက သိပ်မရှိလောက်ဘူး ထင်ပါ
တယ် ဆရာ’

ဆရာဦးမြင့်မောင် စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့်ဝှန်းဆဲပုတ်ပြီး...

‘ရှိတယ်ကွ... ရှိတယ်၊ ဟင်း...’

‘ရှိရင်လည်း... ပေးလိုက်လေဆရာ’

ဆရာဦးမြင့်မောင် သွားကြားထဲမှ ထွက်လာသောလေသံ
ဖြင့်...

‘ဟေ့ကောင်...’

စိုးကြီး သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် သွားတစ်ချက်ဖြူ၍...

‘ကျွန်တော်... လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပြီနော် ဆရာ’

ထိုသို့ ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့တွင် အသင့်ရှိသော သတိပေးထန်
ခံချက်စာရွက်တွင် ကပျာကယာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါတော့သည်။

ဆရာဦးမြင့်မောင် မျက်လုံးများ ရီဝေဝေဖြင့် သက်ပြင်းတစ်
ချချဖြင့် ခေါင်းခါပြီး...

‘မင်းတို့ကို... ငါပြောစရာရှိသေးတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါဆရာ’

ရေခဲဘက်သို့လှည့်၍...

‘ရေခဲ မင်းတို့ မေဂျာဘောလုံးအသင်းအတွက် မင်းခုချိန်ထိ
နံမည်စာရင်း သွားမပေးသေးဘူးဆို’

‘ကျွန်တော်...မအားသေးလို့ သွားမပေးရသေးတာပါ ဆရာ’

‘အေး... ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ နည်းနည်း အချိန်ပေးပြီးတော့
စာရင်းလေးတော့ သွားပေးလိုက် ဟုတ်ပြီလား’

‘စိတ်ချပါ... ဆရာ၊ ကျွန်တော် သွားပေးလိုက်ပါ့မယ်’

ရေခဲက ဂိုးသွင်းကောင်းသည့် အသင်း၏ အဓိကတိုက်ခိုက်မှုမှူး
တစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် မေဂျာအလိုက် ဘောလုံးအသင်းဖွဲ့လျှင်
မပါမဖြစ် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဆရာဦးမြင့်မောင် ကဝိဘက်သို့ အကြည့်ရွှေ့၍...

‘ညှိလင်းခက်... မင်းကရော တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံ စစ်တုရင်
ဖြိုင်ပွဲအတွက် ဘာတွေ ပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီလဲ’

‘ခုချိန်ထိတော့... ဘာမှ တွေ့ထွေထူးထူး မပြင်ဆင်ထားရ
သေးပါဘူး ဆရာ’

‘ပြန်လေ့လာတော့လေ့ကျွေး... ဖြိုင်ပွဲက နီးပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာ’

စိုးကြီးဘက်လှည့်၍...

‘စိုးလင်းငြိမ်း...’

‘ဗျာ... ဆရာ’

‘မင်း... သို့မဟုတ်လျှင်ရေးခန်းမကို မသွားတာကြာပြီဆို’

‘ကန်လေ ခက်တော့ ရှိပြီထင်တယ်ဆရာ’

‘အေး... မင်းသင်စာန်းသားတွေက မျှော်နေတယ် သွား
လိုက်ဦး’

စိုးကြီးက တက္ကသိုလ်ကနည်းပြပါ။

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါ့မယ် ဆရာ’

နောက်တော့ အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားသော မိမိတပည့်ကျော်
တွေကိုကြည့်ပြီး ဆရာဦးမြင့်မောင် စဉ်းစားခန်းဖွင့်မိသည်။

လူတော်တွေဖြစ်ပေမယ့် ပေကပ်ကပ် အကျင့်ဆိုးလေးတွေကို
ဘယ်လိုပြုပြင်ပေးရင် ကောင်းမလဲ ဆိုတာကိုပေါ့။

အခန်း(၆)

ရာသီဥတုသည် မိုးလေးငှာ ခုတ်ဖြင့် နေရထိုင်ရ သက်တောင့်
သက်သာရှိစေမယ့် ဒီ ခြေအနေမျိုး...။ သစ်ပင်ထက်တွင် ကျွယ်ကျွယ်
လုပ်နေသော ငှက်နှစ်ကောင်ကိုပါ မြင်ကွင်းထဲဆွဲယူလိုက်မည်ဟု
ဟုဆိုလျှင် သာယာစရာ ကောင်းသည်ဟုပင် ပြောနိုင်ရ၏။

ထိုမျှ သက်ဝေ ဘင့်သက်သာရှိ၍ သာယာလှပ ရှိနေသည့် ညနေ
ခင်းအချိန်တွင် ရွှေကသစ်ဆိုသော ကောင်မလေးငှာ နိယောက် ပူ
လောင်ရှုပ်ထွေးပြီး ငါးမီးသလားနေ၏။

ထိုသို့ ရွှေကသစ် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လက်နောက်ပစ်၍
လမ်းသလားနေခြင်းကို ငမိုးဆိုသော ငတိက သူ့ကိုမိုးပေါ်က
နတ်သမီးတစ်ပါးလာ၍ မော်ဒယ်လျှောက်ပြနေသည်ဟု ထင်မှတ်ပြီး
ခေါ်ကော ကြည့် ထိုင်ကြည့်နေ၏။ ရုတ်တရက် ရွှေကသစ် ငမိုးဆွေ
ရပ်လိုက်ပြီး...

‘ဟဲ့... ငမိုး’

‘ခင်ဗျာ...’

ငမိုး ငမ်းကြောပြတ်သွားပြီး ယောင်ကမ်းကမ်းဖြင့် ပြန်ထူး
မိ၏။

‘ငါ့ကို... သေချာကြည့်စမ်း ငမိုး’

‘ဟင်... ကြည့်... ကြည့်ပါတယ်ဟ’

‘သေချာထပ်ကြည့်ဦး’

ငမိုး မျက်လုံး ခုနကထက်ပို၍ ပြူးထွက်လာသည်။

‘ကဲ... ဘာတွေ့လဲပြော’

‘နင့်ကို... တွေ့တယ်လေဟာ’

‘အရေးထဲ အတူတူနဲ့၊ ငါ့ရဲ့... အလှအပတွေကို တွေ့လားလို့
မေးနေတာ’

‘နင့်ရဲ့... အလှအပက ဘယ်နားမှာရှိလို့လဲဟင်’

‘ငမိုး... နင်ဟာလေ တကယ်ပဲသိလား၊ ကဲ... နင့်မျက်စိထဲ

မှာ ငါ လှလား မလှဘူးလား ဒါပဲဖြေတော့’

‘အေး... လှတယ်’

‘ဘယ်လောက်လှလဲ...’

‘အရမ်း... အရမ်းကိုလှတယ်၊ အဟီး...’

ရွှေကသစ် ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ပြုံးပြီး ငမိုးကိုကျောခိုင်း၍...

‘ငါ့... ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားပါ လှမလှထပ်ကြည့်ဦး’

အတန်ကြာသည့်အထိ ငမိုးထံမှ အဖြေပြန်မရ။

ထို့ကြောင့် ငမိုးဘေးတွင် အသာအယာဝင်ထိုင်လိုက်တော့၏။

ငမိုးကတော့ အတန်ကြာသည့်အထိ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်ကောင်းတုန်း...

‘ငမိုး...’

အသက်ပြန်လည် ဝင်ရောက်ခြင်းမျိုးသေး။ လေထဲတွင်တိုက်
ဆောက်နေပုံရ၏။

ဆောက်နေသောတိုက်ကလည်း ကြီးပုံရ၏။

‘ငမိုး...၊ ဟဲ့... ငမိုး၊ ဪ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

ငမိုး ယောင်တောင်တောင်ဖြင့် အသက်ပြန်ဝင်လာ၏။

‘ဟင်... ဟင်... ဘာလဲဟင်’

‘နင့်ကို... ငါ တစ်ခုမေးဦးမယ်’

‘အင်း... မေးလေ’

‘ငါ... ဒီလောက်လှပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် ဟိုသုံးကောင်ကို အရူးလုပ်
လို့ ရပါတယ်နော်’

ငမိုး အကြာကြီး စဉ်းစားသွားသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းအရင်
ချ၍...

‘နင့် အလှနဲ့ဆိုရင် ယောက်ျားတိုင်း ရူးသွားလောက်ပါတယ်’
သက်ပြင်း ထပ်ချ၍...

‘ဒါပေမယ့် သူတို့သုံးယောက်တော့ ရူးသွားမယ် မထင်ဘူး’
ရွှေကသစ် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပုံဖြင့် ရွဲ့၍...

‘ဘာလဲ... သူတို့က အခြောက်ကြီးတွေ ဖြစ်နေလို့လား’

‘အား... ဘယ်ကလာ ယောက်ျားစစ်စစ်ကြီးတွေပါဟ’

‘ဒါဆို... နင်ပြောတဲ့ စကားကဘာလဲ’

‘ဒီလိုဟ... သူတို့မှာ သာမန်ယောက်ျားတွေထက်ပိုပြီး ထူး
ခြားချက်အရည်အသွေးတွေ ရှိကြတယ်၊ ငါနဲ့စမ်းရသလောက်တော့
သူတို့နဲ့သွားပြီးတော့ ရင်ဆိုင်တဲ့သူတိုင်း ခံသွားတတ်ကြတယ်တဲ့’
ရွှေကသစ် မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံး၍...

‘ငါက... အဲဒီလို ခံရမယ့်လူတွေထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မပါစေရဘူး’

‘ငါ... နင့်အတွက် စိတ်ပူတယ် ကသစ်၊ သူတို့က နင်ကြုံဖူးတဲ့ယောက်ျားမျိုးတွေ လုံးဝမဟုတ်ဘူးနော်’

‘ငါကလည်း သူတို့တွေဖူးတဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ မပါဘူးလေ’

‘သူတို့က... ကင်းတွေနော် ကသစ်’

‘ဘယ်လို... ကင်းတွေ ဟုတ်လား’

‘အင်း...’

‘ဟဲ့... ဆိုက်ကိုက ကင်းက ငါ့နောက်ကို ဟိုတလောက အသည်းအသန် လိုက်ကြိုက်တဲ့ ဝေဠုဆိုတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့ကို ကင်းတွေလို့ သတ်မှတ်ထားတာက နင်ထင်သလို မဟုတ်ဘူးဟ၊ သူတို့နဲ့... သွားမပတ်သက်မိနဲ့ ကင်းအောင်နေဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ကင်းတွေလို့ခေါ်ကြတာ’

‘သူတို့နဲ့... ကင်းအောင်နေဖို့အတွက် ကင်းတွေလို့ခေါ်တာ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်...’

‘ပတ်သက်မိခဲ့ရင်... ဘာဖြစ်သွားလို့’

‘ငါ... ပါးစပ်ဖြင့် အဖြေပြန်မပေးပါ။ အဓိပ္ပါယ်တွေ အများကြီးပါဝင်သော အကြည့်ဖြင့်သာ တုံ့ပြန်သည်။ ရွှေကသစ် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်လိုက်သည်။’

ပြီးနောက် တိကျရေရာသော လေသံဖြင့်...

‘ငါ... ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ငမိုး၊ နင်... လာမတာနဲ့တော့’

‘ငါက... နင့်အတွက် တားတာပါ’

ကင်းသုံးကင်း

၁၁

‘ဟင်း... ဟင်း... အခုလည်း ငါ့အတွက် ငါလုပ်နေတာလေ’

‘ဘယ်လို... နင့်အတွက် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်... ရှင်းအောင်ပြောရရင် ငါ့သိက္ခာအတွက်’
‘ငမိုးပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ရွှေကသစ်ကတော့ ငြိမ်သက်သွား၍ တောက်ပြောင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် အဝေးတစ်နေရာကို အတွေးတွေဖြင့် လှမ်းငေးသည်။’

ဒီလိုနဲ့ပဲ...

ကင်းသုံးကင်းနှင့် နတ်သမီးတစ်ပါးတို့၏ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲသည် စတင်၍ လာပါတော့သည်။

မေးချင်နေသည်။

အိမ္မမဟုတ်

သိချင်နေသည်။

ပန်းတွေရဲ့ ရနံ့ဟာ သူတို့ရဲ့ဝတ်ရုံလား။

အိမ္မမဟုတ်...

အဆင်းဟာ သူတို့ရဲ့ဝတ်ရုံလား။

အိမ္မမဟုတ်

ပွင့်ချပ်တွေကိုရော ဝတ်ရုံလို့ခေါ်မလား။

ထပ်မေးကြည့်ချင်သေးသည်။

မနေ့ညက အိပ်မက်နှင့်

ဒီနေ့ည အိပ်မက်

ဘာကြောင့် လာတူနေရသနည်း။

ကျောင်းဝင်ပေါက်ဝတွင် စောင့်၍ တွေ့သမျှကျောင်းသူတိုင်း
ကို စာလိုက်ပေးနေသည်။

‘ဟဲ့... ထွန်းထွန်းမေ’

‘မေထွန်းထွန်းပါဟဲ့...’

‘ဪ... အေး၊ မေထွန်းထွန်း ဒီစာလေး ယူသွားပေးစမ်း
ပါဟ’

‘ဘာစာလဲ...’

‘ဖတ်ကြည့်လေဟာ ရော...’

မေထွန်းထွန်း လက်ထဲကို စာတစ်စောင် အတင်းထိုးထည့်ပေး
ပြီး နောက်ဝင်လာသော တစ်ယောက်ထံ အပြေးတပိုင်းသွား၍...

‘ဟဲ့... လေးခိုင် လေးခိုင် ခဏ’

‘ဘာလဲ... ရေခဲ’

‘ရော... ဒီစာယူသွားဟာ’

‘ဘာလဲ... ရည်းစားစာလား’

‘မဟုတ်ဘူး...’

‘ဒါဆို... မယူနိုင်ဘူး’

‘အာ... နင်ကလည်း၊ နင် ရည်းစားစာ လိုချင်တယ်ဆိုရင်
မနက်ဖြန်မှာ သီးသန့်ရေးပေးပါ့မယ်၊ ဒီနေ့တော့ ဒါလေးပဲ ယူသွား
လိုက်ပါနော်’

‘နင်... တကယ်ပြောတာလား ရေခဲ’

‘...သြော်... တကယ်ပါဆိုဟာ’

လေးနိုင်ပျော်သူ ခုံရသည်။ သူမ ဥပဓိရုပ် ကြောင့် ဒီအရွယ် တိုင်အောင် ဘယ်လိုပဲ ခံစား ရဦးစားစာတစ်စောင် လေးတောင်မှ အပေးမခံရဘူးပဲကိုး။ ဒီ ဤသို့ ရေခဲပေးသော ရည် စားစာမဟုတ် သောစာကို တက်ကြွစွာ ယူသွားမည်။

‘နင်... မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့ကို စာ တကယ်ပေးမှာနော် ရေခဲ’

‘အေးပါဟာ... အေးပါ... ဟူး’

ရေခဲ သက်ပြင်းချ၍ နောက်တစ်ယောက်ထံ ခြေဦးလှည့်သွား သည်။ လေးနိုင်ကတော့ ရေခဲပေးသည့်စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သော အခါ အရမ်းအရမ်းကို ပျော်သွားပါလေတော့သည်။

ရေခဲစာထဲမှာ ပါသော အကြောင်းအရာက အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

‘သင်သည်...လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါက အရှေ့တွင်ရှိသော အလှူခံပုံ၌ အလှူ ငွေတစ်ရာ ထည့်ဝင်ခဲ့ပါလေ။ အကယ်၍ ဆိုးဝါး သောရုပ်ရည်ရှိပါက မထည့်ဝင်ပါလေနှင့်’

လေးနိုင်ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ရှိသော အလှူခံပုံသို့သွား၍ ငွေတစ်ရာကျပ်တိတိကို ရက်ရက်ရောရောကြီး ထည့်ဝင်လိုက်ပါလေတော့သည်။

ရေခဲကတော့ မိတ္တူတစ်ထပ်ကြီးကို၍ မိန်းကလေးအပေါင်း

ကင်းသုံးကင်း

ကို ဆက်ဝေ၍ကောင်းဆဲ...

စာရွက်များကို အသာတကြည်ဖြင့် ယူသွားသောကျောင်းသူ များရှိသလို မယူဘဲ ကက်ကက်လန်ပြန် ရန်တွေ့သောကျောင်းသူများ လည်းရှိပါသည်။

စာရွက်ယူသွားပြန်တော့လည်း အောင့်သီးအောင့်သက်ဖြင့် ပိုက်ဆံတစ်ရာ ထည့်ဝင်သွားသူများရှိသလို ကပ်စေးနည်းပြီး မျက်နှာ ပြောင်တိုက်ကာ မထည့်ဝင်သွားသူများလည်း ရှိပါသည်။

ပြောရရင် အဆင်မပြေတပြေ ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ လိုက်ဝေ၍ အတန်ကြာတော့ လယ်ယာမှ မိတ္တူတစ်ထပ်ကြီးက ကုန် သွား၏။ ထို့ကြောင့် ရေခဲ ကိုယ့်ဘာသာဖန်တီးထားသော အလှူခံပုံ ကိုယူကာ ကျောင်းရှေ့အုတ်ခုံထက်တွင်ထိုင်၍ စိမ်မြေနပြေ ပိုက်ဆံရေ ပါတော့သည်။

ထိုစဉ် ရေခဲရှေ့၌ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခြေစုံလာရပ် သေး၏။ ပိုက်ဆံရေနေသောကြောင့် မျက်နှာကိုမော့မကြည့်ဖြစ်သော် လည်း မျက်စိရှေ့တွင်တွေ့နေရသော ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းက တော့ တော်တော်လန်းသည်။

အသံချိုချိုလေးက ထိုကောင်မလေးဆီမှ ကန့်ကလျ ထွက် လာ၏။

‘ဟိတ်... စာရွက် ကျန်သေးလား’

ရေခဲ မော့မကြည့်ဖြစ်သေးဘဲ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ကုန်ပြီ...’

‘စာရွက်ကုန်သွားပေမယ့် အလှူငွေတော့ ထည့်သွင်းရသေး တယ် မဟုတ်လား’

ရေခဲ အံ့သြသင့်သွားမိသည်။ ဒီလောက် ပိုက်ဆံ ထည့်ခွင့်

မှတော့ တော်တော်ရုပ်ဆိုးနေလို့သာဖြစ်မည်ဆိုသော အတွေးဖြင့် မောကြည့်မိလိုက်သည်။

အထင်နှင့်အမြင် တက်တက်စက်စက်ကိုလွဲသွားသည်။ ထိုကောင်မလေးက ရက်ရက်စက်စက်ကို လှနေ၏။ လှတာကထားဦး ဟိုတစ်ရက်က ကိုယ်တွေ့သုံးယောက်နဲ့ စကားများထားသော ကောင်မလေးဖြစ်နေခြင်းကပို၍ အံ့သြသင့်စရာကောင်းသွား၏။ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် အံ့သြသင့်နေသော ရေခဲကို ရွှေကသစ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြုံးပြပြီး...

‘ဟိတ်... ဘယ်လိုလဲ၊ ဒို့က... မလှလို့လား’

‘လှပါတယ်...’

‘ဒါဆို... ပိုက်ဆံတစ်ရာ ပေးခွင့်ရှိတယ်ပေါ့’

‘သိပ်ရှိတာပေါ့...’

ရွှေကသစ် အပြုံးနုနုလေးဖြင့် ပိုက်ဆံတစ်ရာပေးပြီး ရေခဲဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ရေခဲ ရင်တစ်ချက်တုန်သွားသည်။ ကောင်မလေးလှလှတစ်ယောက် ကိုယ့်ဘေးတွင် ကပ်ထိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရင်တုန်သွားတာမျိုးမဟုတ်ပါ။ အန္တရာယ်ရှိသည်ဆိုသည့် အသိကြောင့် ရင်တုန်သွားတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကြောက်ရွံ့စိတ်တော့မရှိ။ ရွှေကသစ်က ကိုယ့်ကို ကိုက်စားမယ့်လူမှ မဟုတ်တာ။ ရေခဲ ပုခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး ရေလက်စပိုက်ဆံများကို သေချာအောင်ကြည့်သည်။ အားလုံးနှစ်ထောင့်ကိုးရာ ငါးဆယ်။ ငါးဆယ်က ဘယ်သူကပ်စီးကျသွားသလဲမသိ။ ဟိုဓာတုက သင်းသင်းဆိုတဲ့ ဟာမလေးဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီကောင်မလေးက ရုပ်ဆိုးသလောက် ပက်ပက်စက်စက် နှပ်ချီးကျသည်။

အရေးထဲမှာ ပိုက်ဆံအပြဲက ငါးရွက်လောက်ပါသေး၏။ အကြွေးဆွဲလာသော မိတ္တူဖိုး သွားပြန်ဆပ်လိုက်လျှင် လက်ထဲမှာ

နှစ်ထောင့်စွန်းစွန်းလောက် ကန်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့အဖို့ တွက်ချေမကုန်ဘဲ ဆိုရပေမည်။

‘ဟိတ်... ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ’

ရွှေကသစ် အသံကြောင့် ရေခဲ သတိပြန်ဝင်လာသည်။

‘အင်း... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟို... သူနာမည်က ရေခဲနော်’

‘အင်း...’

‘တို့... နာမည်က ရေကသစ်တဲ့’

‘သိပါတယ်...’

‘ဟင်... သိဟယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုသိတာလဲဟင်’

‘မင်းက... အရမ်းလှတ ဝဲလေ၊ ဒီတော့... တစ်ကျောင်းလုံး

မှာရှိတဲ့ ယောက်ျားလေးမှန်သမျှ မင်းကိုသိနေတာ မဆန်းပါဘူး’

‘ဒို့က... အလောက် နာမည်ကြီးလို့လားဟင်’

‘ဆိုပါတော့...’

ရွှေကသစ် သူမရင်ဘ လေးကို ခြံ...

‘အဲမယ်လေးလေး... ဝမ်းသာလို့ကတော့နော်၊ ဟင်း...

ဟင်း...’

နောက်တော့ နှစ်ယောက်သား ဘာရယ်မဟုတ်ရယ်လိုက်မိကြသည်။ ဒီမှာတင် ဘယ်တုန်းကတည်းက အလစ်ဝင်ချင်နေသည်မသိသောခင်မင်မှုက ပျိုးခင်းတစ်ခင်းလို လန်းဆန်းလာ၏။ ရွှေကသစ် အရယ်မျက်နှာလေးဖြင့်ပင်...

‘ရေခဲကို... တို့ သဘောကျတယ်သိလား’

‘ဟင်...’

‘ဪ... ရေခဲရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်လေးတွေကို သဘော

ကျတယ်လို့ ပြောတာပါ’

‘ငါက... ဘာတွေလုပ်နေလို့ မင်းက ဘာကိုသဘောကျနေတာလဲ’

‘ရေခဲက... ပိုက်ဆံရှာတယ်လေ’

‘ဒီကော...’

‘ရှာပုံရှာနည်း : မိခင်ဒီယာကို ကြိုက်တယ်’

‘ဒီတော့...’

‘တို့လည်း မေးလိုမျိုး ပိုက်ဆံရှာကြည့်ချင်တယ်’

‘ဘယ်လို...’

‘နှစ်ယောက် ပါင်းပြီး ရှာမှာလေ’

‘နှစ်ယောက် ပါင်းပြီးတော့ ဟုတ်လား’

‘အ... စာရွက်တစ်ရွက်ရယ် ဆော့ပင်ရယ်ထုတ်’

ရေခဲ ရွှေကသစ်ကို စာရွက်နှင့်ဆော့ပင် ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို အသာစောင့်ကြည့်ပေးနေလိုက်သည်။ ရွှေကသစ်က စာရွက်လွှတ်ပေါ်တွင် ဆော့ပင်ဖြင့်လက်ရေးကြီးကြီး အောက်ပါအတိုင်း ရေးလိုက်သည်။

သင်သည်

ရွှေကသစ်ဆိုတာ နှိမ့်မလှလေးကို

ငွေနှစ်ရာကျပ်ဖြင့်

တစ်မိနစ်တိတိ

လာရောက်စကားပြောနိုင်သည်။

မှတ်ချက်- ရိုးသားမှုတော့ ပါရမည်။

အင်း(၇)

ရေခဲ အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။

‘ကဲ... ကဲ... တန်းစီကြနော်၊ နေရာကျော်တာတွေ ဘာတွေ
မလုပ်ကြနဲ့’

ရေခဲစကားကြောင့် နေရာကျော်ရန် စိုင်းပြင်းနေကြသော
ကျောင်းသားတချို့ ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားကြ၏။ ရေခဲက လေသံမာမာ
ဖြင့် ရွှေကသစ်ဘေးတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး မရဲတရဲ စကားပြောနေ
သော ကျောင်းသားဘက်လှည့်၍...

‘ကဲ... ဟိုတစ်ယောက် တစ်မိနစ်ပြည့်သွားပြီ၊ ပြန်တော့...’

‘ငါးစက္ကန့်လောက် လိုပါသေးတယ်ကွာ’

‘အေး... အခုပြည့်သွားပြီကွာ၊ ပြန်တော့...’

ထိုကျောင်းသား ကိုယ့်နာရီကို မကျေမချမ်း တစ်ချက်ကြည့်
ပြီး ရေခဲရှေ့မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ပြန်သွား၏။

‘ကဲ... နောက်တစ်ယောက်လာမယ်’

ရှေ့ဆုံးမှ တန်းစီနေသော ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖပ်
ပြီးပြီးရပ်ဖြင့် ရွှေကသစ်ဘေးတွင် ဂုန်းခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

‘ဟိုကောင်... မင်းကို ဘယ်သူက ထိုင်ခိုင်းလို့ ဝင်ထိုင်ရတာလဲ၊ ပြန်ထစမ်း’

‘ဟို... ငါ့အလှည့်လေကွာ’

‘အာ... ဒီကောင်၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ထဆိုထစမ်းကွာ’

ရေခဲက ထ၊ဆိုတာကြောင့် ထိုကျောင်းသား ရွှေကသစ်ဘေးမှ မထချင်ထချင်ဖြင့် ပြန်ထရသည်။

‘ပေး... နှစ်ရာ အရင်ပေး’

ထိုကျောင်းသား ကပျာကယာဖြင့်ပင် နှစ်ရာထုတ်ပေးပြီး...

‘ပြန်ထိုင်လို့ ရပြီလား’

‘မရသေးဘူး...’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘စည်းကမ်း... မင်းကို ငါအရင်ပြောပြမလို့ နပါတ်တစ်သူနဲ့ စကားပြောတဲ့အချိန်မှာ အသားချင်းထိတာတို့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုမူတာတို့ လုံးဝမလုပ်ရဘူး၊ နပါတ်နှစ် ဂိုင်းခိုင်းနောက် ပြောင်တာမျိုးလည်း လုံးဝမလုပ်ရဘူး၊ အေး... အဲဒီစည်းကမ်းတွေ ချိုးဖောက်ရင် ဒီမှာတွေ့လား’

ရေခဲလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော နှစ်တစ်လက်မဒုတ်ကို ထောင်ပြလိုက်ပြီး...

‘ဒီ... တုတ်နဲ့ အရိုက်ခံရမယ် ကြားလား’

ထိုကျောင်းသား တွန့်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားပြီး...

‘ကြား... ကြားပါတယ်’

‘အေး... ကြားရင် ပြီးရော၊ ဪ... နေဦး၊ မင်းကို စည်းကမ်းတွေပြောနေတာနဲ့ စက္ကန့်သုံးဆယ်ကုန်သွားပြီ၊ နောက်ထပ် စက္ကန့်သုံးဆယ်ပဲ အချိန်ရတော့မယ်’

ကင်းသုံးကင်း

၆၇

ထိုကျောင်းသား မအိမ်လည်ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ရေခဲလက်ထဲမှ နှစ်တစ်လက်မ၏ အရှိန်အဝါကြောင့် ဘာမှပြန်၍စောဒကမတက်တော့ဘဲ ရွှေကသစ်နှင့် လက်တစ်ထွာလောက် အကွာအဝေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဟီးခဲရယ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟီး... ဟီး...’

ရွှေကသစ်က တည်တည်ကြည်ကြည် ပုံစံလေးဖြင့် မျက်လုံးစွေကြည့်ကာ...

‘ဘာလဲ... သွားကိုက်နေလို့လား’

‘အာ... ဟုတ်ပါဘူး၊ ဟီး...’

‘ဒါဆို... သွားလာမပြုပြန်လေ၊ ကျွန်မက... ရွံတတ်တယ်ရှင်’

‘ခင်ဗျာ... ဟုတ်... ဟုတ်...’

ထိုကျောင်းသား ယောင်ကမ်းကမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ မရဲတရဲပုံစံဖြင့်...

‘ဟို... ဟိုလေ... စကားပြောလို့ ရတယ်မဟုတ်လားဟင်’

‘ဪ... ရပါတယ် ပြောပါ’

‘ဟိုလေ... ရွှေကသစ်က အရမ်းအရမ်းကို လှတာပဲသိလား’

‘အင်း...တော်တော်များများက ဒီလိုပဲပြောတတ်ကြပါတယ်’

‘ကျွန်တော်နာမည်က... စိုးမိုးဝင်းပါ’

‘ကျွန်မ... မှတ်ထားပါမယ်’

ကျောင်းသားခမျာ ရွှေကသစ်က စကားအလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောနေသော်လည်း အလိုလိုနေရင်းရှိန်ပြီး ထပ်ပြောစရာအကားစ ငှာမရဖြစ်နေ၏။ ရွှေကသစ်တွင် ထိုသို့သော ပါရမီထူးတစ်ခု ရှိပါသည်။ ယောက်ျားလေးတော်တော်များများသည် မိန်းကလေးတွေကို

ဟေ့ချစ်ချစ် လှတယ်ကွာ ဘာညာဖြင့် စရဲနောက်ရဲကြသော်လည်း
ရွှေကသစ်ကိုတော့ ထိုသို့နောက်ပြောင်ရဲခြင်း မရှိပါ။

အများတကာထက် ထင်းလင်းသော အလှတရားရှိရုံမက
တည်ကြည်သော အိန္ဒြေရရနှင့် စူးရှထက်မြက်၍ ညှို့အားကောင်းသော
မျက်ဝန်းတွေက ယောက်ျားလေးများကို အလိုအလျောက် သိမ်ငယ်သွား
စေတာ ဖြစ်၏။

တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုရင် ရွှေကသစ်
မျက်လုံး တစ်ချက်စွေကြည့်ရုံနှင့် ဒူးတင်မဟုတ် တစ်ကိုယ်လုံးပါ
တုန်သွားလေ့ ရှိ၏။

ယခုလို အခကြေးငွေယူ၍ စကားပြောနိုင်သည့်ပုံစံမျိုး တစ်
ခြားမိန်းကလေးများ သွားလုပ်လျှင် မလွဲမသေ လူအထင်သေးခံရနိုင်
သည်။ သို့သော် ရွှေကသစ်သည် ရွှေကသစ်ပင်ဖြစ်၏။

လူအထင်သေးတာကို မခံရရုံအပြင် စတိုင်တစ်မျိုးပင်ဖြစ်
သွား၍ တစ်ကျောင်းလုံးတွင် ဟုန်းဟုန်းကို တောက်နေတော့သည်။
ရေခဲ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ဆွဲအနားမကြားဖြစ်သော ကျောင်းသား
ကို ခပ်ကျယ်ကျယ်လေသံဖြင့်...

‘ဟေ့ကောင်... မင်း အချိန်စေ့သွားပြီ သွားတော့’

ရေခဲအသံကြောင့် သတိဝင်လာပြီး...

‘ဟင်... ဘာမှတောင် မပြောရသေးဘူး’

‘အဲဒါက မင်းပြဿနာလေ၊ ခုတော့ အချိန်စေ့ပြီ သွားတော့’

‘ဟုတ်... ဟုတ်...’

မကျေမလည်ဖြင့်ပင် ရွှေကသစ်နားက ခွာရပါလေတော့
သည်။

‘ကဲ... နောက်တစ်ယောက်’

ကင်းသုံးကင်း

ရှေ့ဆုံးမှ တန်းစီနေသူမတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး...

‘ရှိပါတယ်... ခင်ဗျာ၊ အဲ... ရှိပါတယ်’

‘ရှိရင်လည်း... လာလေကွာ’

ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး လက်ထဲ၌ဆုပ်ကိုင်ထားသော နှစ်ရာတန်
လေးကို ရေခဲသို့ကမ်းပေးသည်။ ရေခဲပိုက်ဆံကိုယူပြီးနောက်...

‘စည်းကမ်းချက်တွေကို... မင်းနားလည်တယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့... နားလည်ပါတယ်’

ရေခဲ ခေါင်းကိုတစ်ချက်ညှိတ်ပြီး...

‘ကောင်းတယ်... သွား’

ဒီတော့မှ ကျောင်းသား ဝမ်းသာအားရ ကသစ်ထံရောက်သွား
သည်။ တန်းစီလျက်ကျန်နေသေးသော လူတန်းရှည်ကြီးကို ရေခဲ
မျှော်ကြည့်လိုက်မိ၏။ မျက်စိတစ်ဆုံးပင် ရှည်လျားနေ၏။ ရေခဲ အားရ
ပါးရပင်ပြီး၍ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

‘ဒီနေ့တော့... ငါ လုံးဝကို အလုပ်ဖြစ်ပြီ’

အချိန်တစ်ရာရှိခဲ့ ကြာပြီးသည့်နောက်...

ကျောင်းကင်တင်းတစ်ခုတွင် ရေခဲနှင့်ကသစ် ရှယ်ယာခွဲနေ၏။ တစ်ယောက်ကို သောင်းနှစ်ထောင်နှင့်လေးရာစီရသည်။ ကိုယ်ရသည့်ဝေစုကို ရေခဲရရှိသောသေပင် ကိုင်တွယ်၍ ရေတွက်ပြီးသည်နောက် ရွှေကသစ်ထံသို့ နှစ်ရာတန်လေးတစ်ရွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ရော... ကသစ် မင်းအတွက်’

‘ဘာလဲရေခဲ၊ ပိုနေလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး... မင်းက မိန်းကလေးလည်းဖြစ်ပြန်၊ ဒီအကြံကိုလည်း ပေးတဲ့လူလည်းဖြစ်ပြန်တဲ့အတွက် ငါက ပိုပေးတာပါ’

‘ဪ... များနေပါဦးမယ်’

‘အင်းနော်... များသွားလား မသိဘူး’

ပြောပြောဆိုဆို ရေခဲ နှစ်ရာတန်ကို ပြန်ဆွဲယူ၍ တစ်ရာတန်နှင့် လဲပေးလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ များသွားသေးတယ်ထင်တယ်ဟု တွေးမိသေးသော်လည်း ငါးဆယ်တန်က မရှိသောကြောင့် ရင်နာနာဖြင့်ပင် ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါမှ ကိုယ်သဘောထားကြီးရာ

ရောက်တော့မှာပေါ့။ သို့သော် မယူဘူးဘာသာပြောပြီး ပြန်ပေးလေမလားဟုတော့ မျှော်လင့်မိသေး၏။ မဖြစ်လာပါ။

ရွှေကသစ် မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးပြီး တစ်ရာတန်ကို ယူသွားပါ၏။ ရေခဲရင်ထဲ ဟာခနဲပင်ဖြစ်မိသွား၏။ ထားတော့ ကိုယ်သဘောထားကြီးပါတယ်ဆိုတာ သူသိသွားပြီလေ။ ပြီးနောက် နောက်နေ့တွေ ပူးပေါင်းပိုက်ဆံရှာဖို့အတွက်လည်း စိတ်ပါသွားတာပေါ့။ ကိုယ်က တစ်ရာကြီးများတောင်မှ ပိုပေးထားတဲ့ဥစ္စာ...

‘ရေခဲ...’

‘ဟင်...’

‘မဆိုးဘူးနော်...’

‘အင်း... မဆိုးဘူး’

‘ဒီလိုသာ နေ့တိုင်းရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’

‘ဒါဆိုလည်း နေ့တိုင်းလုပ်ကြမယ်လေ’

‘ဟာ... ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ...’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ တို့သိက္ခာရှိသေးတယ်လေ၊ ဒါမျိုးက တစ်ခါတစ်ရံ အပျော်သဘောပုံစံနဲ့ လုပ်လို့ကောင်းတာ၊ အမြဲတမ်းကြီးစီးပွားဖြစ်ပုံစံနဲ့ လုပ်နေရင် တို့ သိက္ခာကျမှာပေါ့’

မိန်းမတွေက ဒါပဲ။ တကယ်တမ်း လုပ်ရမယ့်ဟေ့လည်းဆိုရော သိက္ခာထိန်းချင်ရတာနဲ့ အိမ်နဲ့ဆည်ရတာနဲ့ အလုပ်ကိုရှုပ်တယ်။

ကိုယ့်မှာ နောက်နေ့တွေအတွက် မျှော်လင့်ပြီးတစ်ရာပိုပေးလိုက်တာ မှားပြီပေါ့။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ပေးကိုမပေးဘူး အဟုတ်ပေါ့။ ရေခဲ မျက်နှာပျက်သွားခြင်းကို ရိပ်မိလိုက်သော ကသစ်က လှစ်ခဲတစ်ချက်ပြုံး၍...

‘ဒါပေမယ့်တို့မှာ နောက်ထပ် အကြံအစည်တစ်ခုရှိသေးတယ်’

ရေခဲ သံယောင်လိုက်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်လို... အကြံအစည် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်... အဲဒီအကြံအစည်က ရေရှည်အတွက်လည်း

အိုကေတယ်’

ရေခဲ မျက်လုံးလက်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမယ့် သိပ်စိတ်မပါ

သလိုပုံစံဖမ်း၍...

‘အင်း... ပြောပါဦး’

ရွှေကသစ်က အလေးအနက်ပုံစံဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို

အရှေ့သို့ငိုက်ဆင်းလိုက်ပြီး...

‘ရေခဲ... သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ကောင်မလေးတွေကို ကြိုက်တော့ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လိုက်စကားမပြောရတာတို့ စာလိုက်

မပေးရတာတို့ ဖြစ်နေတဲ့သူတွေရှိလား’

ရေခဲ နဝေတိမ်တောင်ပုံစံဖြင့်...

‘ရှိတာပေါ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဟုတ်သည်။ သိပ်ရှုပ်ထွေးတဲ့ ဥပမာ ငြိမ်းဦးဆိုသောကောင်စားမျိုး။ ဒီကောင် သိသိဟန်ဆိုသော် ကောင်မလေးကို အသည်းအသန် ကြိုက်နေသည်ကို ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံးသိသည်။ ဒါပေမယ့် ကာယကံရှင်ဖြစ်သော သိသိဟန်ကတော့ ယောင်လို့ပင် မရိပ်မိ။ ဘယ်ရိပ်မိပါ့မလဲ စကြိုက်ပြီဆိုကတည်းက ငတ်က သိသိဟန်နှင့် တစ်ခိုင်းလောက် အကွာမှာနေပြီး ခေါ်တော့မျက်လုံးနဲ့ပဲ ရှိနေတာကိုး။

ဒါကို သူငယ်ချင်းတွေက မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်ပြီး ဝိုင်းမကြည်သည်။ စာလိုက်ပေး ဘာညာပေါ့။ ဒါကို ငတ်က ဘာပြန်ပြောသလဲ ဆိုရင် သိသိဟန်ကို စာလိုက်ပေး မပြောနဲ့ ဆယ်ကိုက်လောက်အကွာ ရောက်ရင်တောင်မှ နဂိုရောဂါအပူ ငှက်ဖျားက ပြန်ထချင်လာပါတယ်တဲ့။ ကောင်းရော။ ဒါနဲ့ပဲ အကုန်လုံး လက်ရှောင်လိုက်ကြသည်။ ငြိမ်းဦးဆိုသော ငတ်ကတော့ ခုထိ တစ်ခိုင်းအကွာက ငမ်းဆဲ...

ငြိမ်းဦးလိုကောင်စားမျိုးတွေ ဒုနဲ့ဒေး ကျန်ပါသေးသည်။ ခု ရွှေကသစ်က ဒီကိစ္စတွေလာမေးတော့ ဘာလဲပေါ့။ ရွှေကသစ် ကြည်လင်၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အပြုံးမျိုးပြုံးပြီး...

‘ဒီလိုလေ၊ အဲဒီလူစားမျိုးတွေကို တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ကူညီကြမယ်၊ အလကားတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ အခြေအနေကြည့်ပြီး တန်ရာတန်ကြေးတော့ ပေးကြရမှာပေါ့’

ရေခဲ တက်ကြွစွာ လက်ဖျောက်တစ်ချက် ထတီးပစ်လိုက်သည်။ ဟုတ်သည် ရွှေကသစ်ပြောသောကိစ္စသည် လုံးဝကို အကုန်မှာ စုံပြေနိုင်သည်။ ဒီလိုအပေါက်မျိုး ရေခဲအရင်တုန်းက လူငယ်များသည် ဒါပေမယ့် သိပ်အဆင်မပြေလှ။ ဘယ်အဆင်ပြေပါ့မလဲ ကိုယ်တ

ယောက်ျားလေးကိုး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှင် ဒီကောင်ကို ပြန်ကြိုက်လိုက်ပါဟာဆိုပြီး သွားပြောလို့မှမရတာ။ တကယ်လည်း စိတ်ထဲက ပြန်ကြိုက်ချင်ရင်တောင်မှ မိန်းမသဘာဝ မူနေတော့ ဝှက် သည်။ ခုအနေအထားနှင့်ဆို တော်တော် အဆင်ပြေသွားနိုင်သည်။ ရွှေကသစ်က မိန်းကလေးနို့ မိန်းမချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုကြ ပယ်ခဲ့မည်။ ဒီတော့ အဆင်ပြေသည်။ ထိုအဆင်ပြေခြင်းသည် နှိပ်နှိပ်အတွက် ဘယ်လိုမှ ကျိုးမယုတ်နိုင်။ ရေခဲ၏ပုံစံကိုကြည့်ရင်း ရွှေကသစ် သဘောပေါ် သွားသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ... ခရစ်၊ တို့ပြောတဲ့အစီအစဉ်ကို လက်ခံလ ခရစ် ခေါင်းညို ဂျပန်လိုက်မိသည်။ နောက်တော့ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက်ကြည့်၍ ရယ်မိလိုက်ကြတော့သည်။

‘ကား... ဟ... ဟား...’

‘ခစ်... ခစ်... ခစ်...’

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရွှေကသစ်ဆိုသော အိပ်ပတ်လေးတော့ ကင်းသုံး ကင်းထဲမှ ရေခဲဆိုသောတိထသို့ ပထမဆုံး ခြေချလိုက်ပါလေတော့ သည်။ ဒုတိယမူကား...

အခန်း(၁)

ကမိ ကင်တင်းထဲသို့... ထုံးစံအတိုင်း ဟိုလူညံ့တိုင် ဒီလူညံ့ ထိုင်၍ ဒဿနစာအုပ်ထူကြီးကို ဖတ်နေသည်။

ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဈေးဦးမပေါက်သေးသဖြင့် စိတ် လေနေပါသည်။ ဒါပေမယ့် လေနေသောစိတ်ကို ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန် ရောက်စေရန် စွမ်းဆောင်ပေးမည့် နတ်မိမယ်တစ်ပါး ရုတ်တရက်ကြီး ရောက်လာသည်။

‘မေးခွန်းတွေကိုဖြေတဲ့ ကမိ ဆိုတာနော်’

‘ဪ... ဟုတ်တယ်၊ ထိုင်လေ’

ထိုသို့ပြောရင်း ကမိဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်သည်။ ဒီကောင်မလေးကို မြင်ဘူးသည်။ ဘယ်နေရာမှာ မြင်ဘူးတာလဲပေါ့။ ရုတ်ခြည်းအဖြေပေါ်လာပါသည်။ ဟိုတစ်ရက်က မိမိတို့ လမ်းဆုံပေးသဖြင့် ပြဿနာလာရှာသော ကောင်မလေး...

ရွှေကသစ် ကမိကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကြည့်၍

‘ကျွန်မ... ကမိကို မေးခွန်းလေးတွေ မေးရန်လိုပါ’

‘ဒီဝိုင်းကိုလာတဲ့ လူတွေအကုန်လုံးကလည်း မေးခွန်းမေးဖို့ လာတာပါပဲ၊ ဒီတော့... ခွင့်တောင်းစရာ မလိုပါဘူး’

‘ကျွန်မ... ခွင့်တောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အသိပေးနေတာပါ’

‘အီလည်း... မလိုအပ်တဲ့ အသိပေးချင်းမျိုးပါပဲ’

ရွှေကသစ် ခန့်ငြဲတစ်ချက်ပြုံး၍...

‘တစ်ခြားလူတွေ ခုံလည်း ဒီလိုပဲပြောတတ်လေ့ရှိလား’

‘မရှိဘူး...’

‘ဒါဆို... ကျွန်မ ကျမ’

‘ဟုတ်တယ်... မင်းမို့လို့’

ရွှေကသစ် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

‘ကျွန်မဟုတ်... တစ်ခြားလူတွေနဲ့ တစ်တန်းစားတည်း မထားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ကဝိ ဘာမှပြန်မပြောပါ။

ရွှေကသစ်ကသာ ထပ်ပြောသည်။

‘ကျွန်မ... အခု ကဝိကို မေးခွန်းခြောက်ခု တစ်ထိုင်တည်း မေးချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်... ကဝိဖြေနေကျ ပုံစံမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အလောင်းအစား ပုံစံမျိုးနဲ့မေးမှာ’

‘အလောင်းအစားနဲ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်... အလောင်းအစားနဲ့’

‘ပြောကြည့်ပါဦး...’

‘မေးခွန်း အမှတ်စဉ်တစ်ကနေ ခြောက်အထိ အစဉ်လိုက်ဖြေရမယ်၊ နံပါတ်တစ်မေးခွန်းကို တန်ဖိုးငါးရာထားမယ်၊ နံပါတ်နှစ်မေးခွန်းကို တစ်ရဲ့နှစ်ဆ တစ်ထောင်ထားမယ်၊ ကျန်တဲ့ သုံးလေးငါး

ခြောက်တွေကိုလည်း ဒီလို ဆတိုးတန်ဖိုးတွေထားမယ်၊ အင်း... အားလုံးပေါင်းရင် ဘယ်လောက်ဖြစ်မလဲဆိုတော့’

ရွှေကသစ် နားထင်လေးကို လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်ပြီး စဉ်းစားနေစဉ် ကဝိက ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

‘သုံးသောင်းတစ်ထောင်နဲ့ ငါးရာ’

ရွှေကသစ် လက်ခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

‘ဟုတ်တယ်... သုံးသောင်းတစ်ထောင်နဲ့ငါးရာ’

ကဝိ လေသံခပ်အေးအေးဖြင့်...

‘ငါက... ဒီမေးခွန်းခြောက်ခု ဖြေရုံနဲ့ ပိုက်ဆံဒီလောက် အများကြီးရဖို့ မင်းကို ဘာပြန်ပေးရဦးမှာလဲ’

‘အင်း... ပေးရမှာပေါ့၊ ဒီလို... အလျော်အစားလုပ်ချင်လို့ မေးခွန်းတွေကို တန်ဖိုးမြှင့်ထားတာပေါ့၊ ကဝိဘက်က မေးခွန်းတွေကို ဖြေနေတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခုကိုမဖြေနိုင်မယ့် ဖြေနိုင်တဲ့မေးခွန်းတွေ အတွက်လည်း ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့... လျော်ကြေးအဖြစ် ဒီလိုအမေးအဖြေလုပ်တာတွေကို တစ်လတိတိမလုပ်ရဘူး’

ကဝိ စဉ်းစားသွားသည်။

ရမည့်ပိုက်ဆံကများသလို ကိုယ်ပြန်ပေးရမည့် အရာကလည်း များသည်။

တစ်ခုတလေမဖြေနိုင်ရင်တောင် ပိုက်ဆံမရတဲ့အပြင် တစ်လတိတိ ကိုယ့်ထမင်းအိုးကွဲပြီလေ။ သက်ပြင်း တစ်ချက်ချ၍...

‘မင်း... မေးခွန်းတွေက အချိန်ကန့်သက်ချက်ရော့ရှိလား’

‘ရှိတယ်... မေးခွန်းတစ်ခုကို သုံးမိနစ်ပဲ အချိန်ပေးနိုင်မယ်’

ကဝိ မျက်မှောင်ကျူလိုက်မိသည်။

ရွှေကသစ် စိန်ခေါ်သည့်မျက်ဝန်းမျိုးဖြင့် ဘယ်လိုလဲဟူသော
ပုံစံဖြင့် မျက်ခုံးမြင့်ပြသည်။

ထိုပမာမခန့် အမှုအယာက ကဝိရင်ထဲမှမာနကို ဟုန်းခနဲမီး
ထတောက်သွားစေသည်။ လှုပ်ခတ်သွားသောစိတ်ကို ရအောင်ပြန်
ထိန်းပစ်လိုက်ရသည်။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်က စိတ်လှုပ်ရှားနေလျှင်
တစ်ပန်းရှုံးသွားမည်။ ငွေရေးကြေးရေးတွင်မဟုတ် မိမိဂုဏ်သိက္ခာပါ
ပါသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ငြိမ်မှဖြစ်မည်။

ကိစ္စမရှိ ကိုယ်က သဘာရှိပြီးသားပဲ။ ကဝိ စိတ် လုံးဝ
ငြိမ်သက်သွားမှ ရွှေကသစ်မျက်ဝန်းကို စူးစိုက်ကြည့်၍ တစ်ခွန်းချင်း
ဖြည်းဖြည်းလေး ပြောလိုက်သည်။

‘ငါ... လက်... ခဲ... တယ်’

ဒီလိုနှင့်ပဲ ငွေကြေးနှင့်ဂုဏ်သိက္ခာပေါင်းစပ်ထားသော ပြိုင်ပွဲ
တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာပါတော့သည်။

ရွှေကသစ်လွယ်အိတ်ထဲမှ မေးမည့်မေးခွန်းတွေ ရေးထားဟန်
တူသော စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ကိုထုတ်သည်။ ပြီးတော့ စာအုပ်ကိုဖွင့်
ပြီး ကဝိကို လှမ်းကြည့်၍...

‘ကျွန်မ... စမေးလို့ရပြီလား မသိဘူး’

ကဝိ တုံးတိတိလေသံဖြင့်...

‘ရပြီ...’

ရွှေကသစ် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ၍ နံပါတ်တစ်မေးခွန်းကို
စမေးပါတော့သည်။

‘စည်းမျဉ်းဥပဒေကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ စတင်တီထွင်ခဲ့တဲ့ လူရဲ့
အမည်နဲ့ သူ့ရဲ့ဥပဒေပုဒ်မက ဘယ်နှစ်ချက်ရှိသလဲဆိုတာ သိချင်
တယ်’

ရွှေကသစ်၏ အမေးဆုံးသွားပြီးနောက် တပ်ဆက်တည်းမှာ
ပင် ကဝိထံမှ အဖြေထွက်လာ၏။

‘ဘီစီ (၁၇၉၂)ခုနှစ်က ဘောဘီလုံတိုင်းပြည်ကို အုပ်စိုးခဲ့တဲ့
ဟမ္မုရဘီဘုရင်က စတင်ပြီးတော့ ဥပဒေစည်းမျဉ်းတွေကို ရေးဆွဲ
ခဲ့တာ၊ သူရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ဥပဒေပုဒ်မက (၂၈၂)ချက် ရှိတယ်’

ကဝိထံမှ ချက်ခြင်းပြည့်စုံသော အဖြေစကားကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ရွှေကသစ်မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့သြသင့်သွားဟန် အရိပ်တစ်ချို့ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

ဒါပေမယ့် ခဏတာသာ ဖြစ်၏။ မျက်နှာအမူအရာကို ချက်ချင်းပြန်ထိန်း၍ ဒုတိယမေးခွန်းကို စမေးပါတော့သည်။

‘ဒုတိယ... မေးခွန်းက အသောကမင်းကြီးကို ဟိန္ဒူဘာသာ ကနေပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကူးပြောင်းသွားအောင် တရားပြခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ’

‘ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်’

ရွှေကသစ်မျက်လုံးအစုံ အပေါ်သို့မြင့်တက်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်သည်။ ပြီးမှ တတိယမေးခွန်းကို စသည်။

‘မိန်းမမြတ် ဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်းတရားလေးပါး’

ကဝိမျက်လုံးထောင့်ကပ်၍ တစ်ချက်မျှ စဉ်းစားဟန် လုပ်လိုက်ပြီး...

‘အင်း... နံပါတ်တစ်၊ သီလဝတီဆိုတဲ့ အကျင့်သီလဏူဇန္ဒရီခြင်း၊ နံပါတ်နှစ်၊ မေဓာဝီဆိုတဲ့ အမြော်အမြင် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိခြင်း၊ နံပါတ်သုံး သဿုဒေဝီဆိုတဲ့ ယောက္ခမကိုအိမ်ဦးနတ်ကဲ့သို့ ဆည်းကပ်ခြင်း၊ နံပါတ်လေး... ပတိဗ္ဗတာဆိုတဲ့ လင်ကို လွန်စွာယုယမြတ်နိုးခြင်း၊ ကဲ... ဒါပဲ’

ရွှေကသစ် ကဝိကို စူးစူးရှဲရှဲကြည့်သည်။ ကဝိကတော့ သက်တောင့်သက်သာ ပုံစံဖြင့်သာ ရှိနေသေးသည်။ ရွှေကသစ် သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးချ၍ စတုတ္ထမေးခွန်းကို မေးပါတော့သည်။ စာရွက်ကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်၍...

‘ဒီတစ်ခါ... မေးမှာက အားကစားအကြောင်း’

‘မင်းဆန္ဒရှိတာကို မေးပါ’

ရွှေကသစ် နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာရွဲ့၍...

‘ဘတ်စကတ်ဘောကို ဘယ်သူ တီထွင်ခဲ့တာလဲ၊ ပြီးတော့... ဘောလုံးရဲ့ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံကို အတိအကျ သိချင်တယ်’

ကဝိ နဝေတိမိတောင် ဖြစ်မိသွားသည်။ ရွှေကသစ်ကို ဘယ်လိုဟာလေးလဲဟာဆိုသည့် ပုံစံဖြင့်ကြည့်မိသည်။ ဒီမေးခွန်းက တမင်သက်သက်ညစ်ပြီးမေးတဲ့ မေးခွန်းမျိုးကိုး။ ဒါပေမယ့် ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်၍ ဖြေလိုက်ပါတော့သည်။

‘ဘတ်စကတ်ဘောကို (၁၈၉၁)ခုနှစ်က ဂျိမ်းစ်နွစ်မိသ်က တီထွင်ခဲ့တယ်၊ ဘောလုံးရဲ့အဝန်းက (၃၁)လက်မရှိတယ်၊ အတွင်းဘက်က ရော်ဘာလေအိတ်ထဲကို ဖိအား(၁၃)ပေါင်ပေးရတယ်၊ အလေး ချိန်က အောင်စနှစ်ဆယ်ကနေ နှစ်ဆယ့်နှစ်အောင်စ ရှိတယ်၊ ကဲ... ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီလား’

ရွှေကသစ် မျက်နှာနီခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒီလောက်ထိ ကပ်သီးကတ်သပ်မေးထားတာတောင် ရအောင်ဖြေနိုင်နေတာကိုး နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်၍...

‘လုံလောက်ပါတယ်၊ ရှင်က... တော်တော် တော်တာပဲ’

‘မင်းထင်လို့ပါ၊ ဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

ရွှေကသစ် မဲ့ပြုံးပြုံးသည်။

‘မေခွန်းနှစ်ခု ကျန်ပါသေးတယ်’

‘အင်းလေ... ဆက်မေးပေါ့’

‘မေးမှာပါ၊ နံပါတ်ငါးမေးခွန်းက ‘ပါနု’ဆိုတဲ့ ပါဠိစကားရဲ့ အနက်ကို သိချင်တယ်’

ကဝိ မဆိုင်းမတွပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ပါနု ဆိုတာက မူးယစ်ဆေးဝါး တစ်ခုခုကို စွဲလမ်းနေတဲ့
မိန်းမလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဘာလဲ... မင်းနဲ့များ သက်ဆိုင်နေလို့
လား’

‘ဘာရှင်... ဘာလဲ ဆိုင်ရမှာလဲ’

‘သိဘူးလေ... ဝဲ လာအေး...’

‘မေးတိုင်း ဆိုင်စရာလား။ ဟွန်း...’

ရွှေကသစ် မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ ကဝိ ပြန်မထိုးပါ။
(မျက်စောင်းကို ဆိုလိုသည်။) ခူးလေးနုနု၍သာ နေပေးလိုက်သည်။
မေးခွန်းငါးခုတောင် ဖြေထားနိုင်တဲ့ကောင်လေ။ နောက်တစ်ခုထပ်
ဖြေလိုက်ရုံနဲ့ ပိုက်ဆံ သုံးသောင်းကျော်က အိတ်ထဲ ပွပ်ခနဲရောက်လာ
တော့မယ်ဟာ၊ အေးဆေးပေါ့...’

‘ဒီမှာ... ဒီမှာ...’

‘ဘာတုံး...’

ကျွန်မ ဆက်မေးလို့ရော ရပါ့မလား’

‘ဟာ... ရတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဪ... ရှင်ပုံစံက ဘဝင်လေဟပ်သွားတဲ့ပုံ ပေါက်သွား
လို့ မေးကြည့်တာပါ’

ကဝိ နင်သွားသည်။

‘မင်းက... ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောရတာလဲ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ကျွန်မ ဒီလိုအောက်ခြေလွှတ်နေတဲ့လူ
တွေ ခဏခဏ မြင်ဖူးတယ်လေ’

‘ဘာလဲ... မှန်ထဲမှာလား’

ဒီတစ်ခါ နင်သွားတာက ရွှေကသစ် ဖြစ်သည်။

‘ရှင်... ရှင်နော်၊ စကားပြောတာ ကြည့်ပြော’

‘ဘာလဲ... မှန်သွားလို့လား’

‘ဘာ...’

‘ဟိုးထား... ဟိုးထား... နောက်ဆုံးမေးခွန်း မေးလို့ရပါပြီ
ခင်ဗျာ’

ရွှေကသစ် ထွက်လုဆဲဆဲ၊ ထွက်ပြီးလတ္တံ့ ဒေါသများကို
အတင်း ပြန်မျှချလိုက်ရသည်။

‘ဟင်း... ကဲ... မေးမယ်... မေးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... မေးပါခင်ဗျာ’

‘ရှင်နော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

ရွှေကသစ် မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ ကဝိပင် ရင်ခွန်ချင်
သလိုလို ဖြစ်မိသွား၏။ ထိုအမှုအရာလေးက အသားကုန် ဗီဇ်ဗီဇ်
ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတာကိုး။

‘အင်း... နံပါတ်ခြောက်မေးခွန်းက ရှေးမြန်မာမင်းတွေ
လက်ထက်က အချိန်ကိုသိချင်ရင် တွက်ချက်ရတဲ့ အက္ခရာပုံသေနည်း
ထဲက အက္ခရာတွေကို သိချင်တယ်၊ အတိုကောက်ဆိုရင် ရပါပြီ’

အရှည်ကောက်ဆိုရင်လည်း မိုးလင်းသွားနိုင်သည်။ ရွှေက
သစ်က အတိုကောက်ဆိုသဖြင့် ကဝိကလည်း အတိုကောက်လိုက်ပါ
သည်။

ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းတော့ပြန်မဖြေသေး။ ဟိုလှည့်ဒီလှည့်
လုပ်နေသေး၏။ ကဝိပုံစံကိုကြည့်၍ ရွှေကသစ် ကြိတ်ဝမ်းသာသွား
သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ... အဖြေရပြီလား’

‘စဉ်းစားနေတယ်’

‘ခက်လို့လား...’

‘အင်း...’

ရွှေကသစ် ပျော်သွားသည်။ ကဝိကို မှတ်ပြီလားဆိုသည့်ပုံစံဖြင့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နာရီကိုလည်း တကြည့်ကြည့်လုပ်သည်။ သုံးမိနစ် မြန်မြန်ပြည့်... ကင်းသည်။

‘ဟိတ်... နှစ်မိနစ်... ရှိသွားပြီနော်’

‘ဟုတ်လား...’

ကဝိ ရေခဲခန်းကို တဖူးဖူးမှတ်၍ သောက်နေလိုက်သည်။ ရွှေကသစ်ကတော့ အသံသာသာလေးဖြင့်...

‘နှစ်မိနစ်ခွဲ...’

တစ်ထပ်ထပ်ဖြင့်ပြေးလွှားနေသော စက္ကန့်တံလေးကို ကသစ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေမိသည်။ နီးလာလေလေ ရင်ခုန်သံက မှန်လေလေပင်။ ဒီလိုနှင့် အချိန်သုံးမိနစ်ပြည့်ရန် ဆယ်ငါးစက္ကန့်အလိုတွင် ကဝိထံမှ လေးလေးမှန်မှန်ဖြင့် စကားလုံးလေးများစီ၍ ထွက်လာပါတော့သည်။

‘ပတ်၊ သံ၊ တာ၊ ရှည်၊ တီး၊ သံ၊ မည်၊ လက်၊ ဆီ၊ ကံ၊ သာ၊ ရေး’

ပထမတော့ ရွှေကသစ် ကဝိကို ကြောင်တောင်တောင်ပုံစံလေးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ဒုတိယ မျက်နှာ နီခနဲဖြစ်သွားသည်။

တတိယ မှဲပြုံး အားရပါးရ ပြုံးလိုက်မိ၏။

‘ဟင်း... ဟင်း... ရှင်က တော်ပါပေတယ်’

‘ဟုတ်လား...’

‘ဒီပွဲမှာ... ရှင် နိုင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်လား...’

‘ရှင်နိုင်သွားတဲ့အတွက်ကို ကျွန်မ ကတိအတိုင်း ရှင့်ကိုပေးရတော့မှာပေါ့’

ရွှေကသစ်လွယ်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်ထပ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ရေကြည့်ပါဦး...’

‘ရေ၊ ရမှာပေါ့’

ဒီလိုနှင့် ကဝိ သေချာစွာ ပိုက်ဆံကိုရေသည်။ ကဝိကိုကြည့်ရင်း ရွှေကသစ် မခံချီမခံသာ တော်တော်ဖြစ်လာပြီး...

‘ဒီမှာ... ဒီမှာ...’

‘ဘာလဲ...’

‘ကျွန်မ... ရှင့်ကို နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခု မေးချင်တယ်’

‘ငါ... မအားတော့ဘူး’

ရွှေကသစ် မျက်မှောင်ကျ၍...

‘အဓိပ္ပါယ် မရှိလိုက်တာ၊ ချက်ချင်းကြီး မအားသွားရအောင် ရှင် ဘာလုပ်နေရလို့လဲ’

ကဝိ မောမကြည့်ဘဲ...

‘ပိုက်ဆံ ရေနုရလို့’

ရွှေကသစ် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတော့သည်။

‘ရှင်ဟာလေ... တကယ်ပဲသိလား၊ ရှင်... ပိုက်ဆံရေပြီး သွားရင်ကော ကျွန်မ မေးလို့ရမလား’

‘မရဘူး...’

‘ဒါက... ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ’

‘အတန်းတက်စရာ ရှိသေးလို့’

‘ဟွန်း... ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်မအတွက် အထူးအစီအစဉ်လို့

၈၆

ချစ်များရင်

သဘောထားပြီး ပြောပေးပါလား။

‘ဒါဆိုလည်း... သီတင်းကျွတ်မှ လာမေးတော့ကွာ’

‘အို... အခုမေးချင်လို့ပါဆို ဘာကိစ္စ သီတင်းကျွတ်မှ လာခိုင်းရတာလဲ’

‘ဟ... မင်းပြောတဲ့ အထူးအစီအစဉ်ဆိုတာ သီတင်းကျွတ်တို ဘာတို့မှာ လူတွေလုပ်တတ်တာကွာ၊ အဲဒီတော့... သီတင်းကျွတ်မှလာတော့ ဟုတ်ပြီလား’

ရွှေကသစ် အခုလူဖြင့် ပလာစာတွေ စတိုးဆိုင်ကြီးတွေတွင် ခိုက်ဆွဲထားသော သီတင်းကျွတ် အထူးအစီအစဉ်ဆိုသော စာတန်းကြီးကို မျက်စိထဲဖြင့်ယောင်မိသွားသည်။ နောက်တော့မှ ဒီလူငါ့ကို သက်သက်နဲ့ လာကပ်နေပါ သားဆိုသည် အတွေးပင်သွားပြီး ပေါက်ကွဲသွားတာ...။

‘ဒီမှာ... ရှင် အခု လုံးဝကို မဖြေနိုင်တော့ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း...’

‘ဒါဆို... ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ရှင်သွားမယ့် နေရာမှန်သမျှ ကျွန်မ ရှင်နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်မယ်’

‘ဟောဗျာ... တစ်မျိုးပါလား’

ရွှေကသစ် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။

‘နေပါဦး... ငါ အိမ်သာထဲသွားမယ်ဆိုရင်ကော မင်းလိုက်မှာလား’

ရွှေကသစ် ပြတ်သားသော လေသံဖြင့်...

‘လိုက်မယ်...’

‘တကယ်ပြောတာလား...’

‘ရှင်မယ့်ရင် စမ်းကြည့်လိုက်လေ’

ကဝိ ယုံသွားသည်။

ရွှေကသစ်ပုံစံက တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်ရုပ် ပေါက်နေတာကိုး။ ထို့ကြောင့် ကဝိ ပျင်းရိပျင်းတွဲလေသံဖြင့်...

‘ကဲ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘာကြေးလဲ...’

‘အဲဒါက... ရှင်ပဲသတ်မှတ်ပါ’

‘ရပါတယ်... မင်းပဲသတ်မှတ်ပါ’

‘ဒါဆိုလည်းရတယ်လေ၊ ဒီမေးခွန်းကို ရှင်မဖြေနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မကို ရှင် နေ့တိုင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်တိုက်ရမယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေတော့ မပါဘူးပေါ့၊ တကယ်လို့ ရှင်ဖြေနိုင်ခဲ့ရင် ကျွန်မ ရှင်ကို ပိုက်ဆံသုံးသောင်း ထပ်ပေးမယ် ကဲ၊ ဘယ်လိုလဲ’

‘မင်း... ပိုက်ဆံ တော်တော်ပေါနေတယ်နဲ့တူတယ်’

‘အဲဒါ... ရှင်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး’

‘အိုကေ... ဟုတ်ပြီ၊ ငါသဘောတူတယ်၊ မေးတော့’

ကဝိ သက်တောင့်သက်သာပုံစံဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြေလျှော့ထိုင်၍ ရွှေကသစ်မေးခွန်းကို စောင့်စားနေလိုက်သည်။ ရွှေကသစ် မျက်မှောင်လေးကျ၍ အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေဟန်ရှိ၏။ ကဝိတော့ ငါ ဒီနေ့ တော်တော်ကံကောင်းနေပါလားဟု တွေးနေမိသည်။ ဟုတ်တယ်လေ ဒီမေးခွန်းကိုဖြေနိုင်ခဲ့ရင် ဒီတစ်နေ့တည်းနဲ့တင် ဝင်ငွေက ခြောက်သောင်းကျော်သွားတော့မှာကိုး။ ထို့ကြောင့် ပျော်သည်။ ဖြေမည်။ ဒါပေမယ့် မေးခွန်းကခုချိန်ထိ ရွှေကသစ်ထံမှ ထွက်မထားသေး။ ထို့ကြောင့် စိတ်မရှည်ဖြစ်လာပြီး...

‘ဒီမှာအမိ... မင်း ဒီနေ့အဖို့ မေးရောမေးဦးမှာလား’

‘မေးမှာပေါ့...’

‘ဒါဆိုလည်း... မေးတော့လေကွာ၊ ငါ အတန်းချိန်ပြီ’

‘ဟင်း... ဟင်း... သိပ်ဖြေချင်နေပြီပေါ့လေ’

တကယ့်ကို စိတ်မရှည်တော့ပါ။

‘ဟုတ်တယ်ကွာ... ဟုတ်တယ်၊ ဖြေချင်နေပြီ မေးတော့’

‘ကျွန်မ... ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား ဆိုက်ဘယ်လောက်ရှိလဲ’

‘ကင်...’

ကမီ ကြောင်သွားသည်။ ရွှေကသစ် ကြည်လင်သော အသံ
လေးဖြင့် ထပ်ပြောသည်

‘ကျွန်မခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားဆိုက် ဘယ်လောက်ရှိလဲလို့
မေးနေတာပါ’

‘အဲဒါ... မင်မေးခွန်းလား’

‘အင်း... အက်အကျပ်’

ကမီ အပျပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်သွားသည်။ ရွှေကသစ် ပြုံးတုံ့တွဲ
မျက်နှာလေးဖြင့် တောင်ပြုတ်မြောက်ကြည့် လိုက်ကပ်နေသည်။
သက်ပြင်းလည်း တချချဖြစ်နေ၏။ အချိန်တော်တော်ကြာသည့် အထိ
တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးစိုးနေ၏။ တော်တော်ကြီးကြာမှ ကမီ စားပွဲထိုး
လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး...

‘ညီလေး... ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် ချပေးပါကွာ’

အခန်း(၉)

စိုးကြီး ဒီနေ့ ပျော်နေပါသည်။ နေပြင်းသောကြောင့် ပျော်နေ
သည်ဟု မထင်စေလိုပါ။ အလုပ်အပ်ထည်တွေများခြင်းကြောင့် ဖြစ်
သည်။ ဟုတ်ပါသည်။

စိုးကြီး ဒီနေ့အလုပ်များနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်ငွေက
လန်းသည်။ မနက်ပိုင်းလေးမှာတင် သုံးယောက် အလုပ်ဖြစ်သည်။
အခုနေ့ခင်းမှာ တစ်ယောက်လာအပ်သည်။ အောင်မင်းဆိုသော ကောင်
က ဓာတုဘက်တွင် နည်းနည်းစွာသည်ဟု အသံထွက်နေသော မင်းချစ်
တင်ဆိုသောကောင်ကို တီးခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ဆုံးမရမည့်သူက ခပ်စွာစွာကောင်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်
ကြေးတောင်းလို့ ကောင်းသွားသည်။ ခါတိုင်း တစ်ချက် နှစ်ထောင်၊
သုံးချက်ကို ငါးထောင်မှ အခု သုံးချက်ကို တစ်သောင်းနှင့် ဈေးတည့်
သွား၏။

ဒီလို ခပ်စွာစွာကောင်တွေ များများတွေ့ပါစေဟု ညက
ဘုရားမှာ ဆုတောင်းခဲ့တာ ဆုတောင်းပြည့်သွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ပျော်သည်။

ထိုအပျော်လေးဖြင့်ပင် ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး မင်းခန့်တင်
ပတ်ရှာနေခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဟိတ်... ဟိတ်...’

နောက်မှာရှိနေသော တစ်စုံတစ်ယောက်က အသံပြုနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မှာမည် ဟိတ် ဟိတ် မဟုတ်သောကြောင့်
စိုးကြီး လှည့်မကြည့်ပါ။

‘ဟိတ်... ဟိတ်... စိုးလင်းငြိမ်း’

လှည့်မကြည့်ဖြစ်သေးပါ။

‘ဟိတ်... စိုးလင်းငြိမ်း၊ ဟိတ်...’

ဒီနံမည်ကိုယ်နှင့် တော်တော်ရင်းနှီးသည်။

‘စိုးလင်းငြိမ်း... စိုးလင်းငြိမ်း...’

လုံးဝကို သတိရသွားသည်။

ဒါ မှတ်ပုံတင်ထဲက ကိုယ့်မှာမည်ပဲ။ ထို့ကြောင့် လှည့်ကြည့်
ဖြစ်သည်။ ဒါ့ပြုလေးနှင့် ကြိုဆိုနေသော ကောင်မလေးလှလှတစ်
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မြင်တော့မြင်ဖူးသည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်
အသိအကျွမ်း မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ ဂျောင်းထဲမှာ ကိုယ်နဲ့
သိသော မိန်းမဆိုလို့ စာသင်သေး အရာမလောက်သာရှိသည်။ ဒီ
ကောင်မလေးပုံစံက ဆရာမနှင့်လုံးပမတူသောကြောင့် ကိုယ်နှင့်
မသိတာ သေချာခြင်းဖြစ်၏။

‘မင်း... ငါ့ကို ခေါ်နေတာလား’

‘ဟုတ်ပ... လျှာတောင်ထွက်ချင်နေပြီ’

‘ဘာလဲ... သူငယ်နာ မစင်သေးလို့လား’

‘အဲလို... ဖြစ်စရာလား ရှင့်၊ ဟွန်း...’

‘ဟ... မင်းပဲ လျှာထွက်ချင်နေပြီဆို’

‘ဒါက... ရှင့်ကို အော်ခေါ်နေရတဲ့အတွက်ကို ပြောတာ
ရှင့်’

‘ဟ... ထူးဆန်းလိုက်တာကွာ’

‘ဘာကိုလဲ...’

‘ငါ့အဖေဆီ... ငါ့ကို ခဏခဏအော်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့်...
သူလျှာထွက်လာတာတော့ မမြင်ဖူးဘူး’

ရွှေကသစ် ကော်တော်ကိုစိတ်လေသွားမိသည်။ လျှာရှည်မိ
အလေ စကားရှည်မိသော ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ဝိတ်ရိုက်ချင်စိတ်ပင်
ပေါက်သွား၏။

‘တော်ပြီ... တော်ပြီ... ဒီလျှာကိစ္စကို ခဏထားတော့’

‘အင်း... ဘာကိစ္စကို အကြာကြီးထားမှာလဲ’

ရွှေကသစ် ငိုပင်ငိုချင်သွားသည်။ မဖြစ်တော့ ဒီလူကိုဒဲ့ပင်
ပြောမှရတော့မည်။ သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချ၍...

‘ကျွန်မမှာ... ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်’

‘ငါ့မှာလည်း... ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်ကွ’

‘ကျွန်မက... ရှင့်ဆီက အကူအညီတောင်းမလို့’

‘ဘယ်လို... ငါ့ဆီက အကူအညီတောင်းမလို့ဟုတ်လား’

‘အင်း... ရှင်းအောင်ပြောရရင်တော့ ရှင့်ကို အလုပ်အပ်လို့’

‘ဪ... ဒါလား၊ ဟာ... ခဏ... ခဏနေဦး’

‘ဟင်... ရှင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘စိုးကြီး ပျာတိပျာတာပုံစံဖြင့်...’

‘မင်း... ဒီမှာခဏနေဦးနော်၊ ငါပြန်လာခဲ့မယ်၊ ခဏလေးပဲ’
ထိုသို့ပြောပြီး စိုးကြီးအပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် ရွှေကသစ်နားမှ
ထွက်သွားသည်။ ရွှေကသစ်မှာတော့ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သော
စိုးကြီးကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ စိုးကြီးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖြတ်
လျှောက်သွားသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်
သည်။

‘မင်းခန့်တင်၊ ဟေ့ကောင်... မင်းခန့်တင်၊ ခဏနေဦး’
မင်းခန့်တင်က သူ့နံမည်သူ သေချာကျက်မိဟန်ဖြင့် လှည့်
ကြည့်ပြီး စိုးကြီးကို နဝေတိမ်တောင်ပုံစံဖြင့် ရပ်စောင့်နေသည်။
စိုးကြီး ရပ်စောင့်နေသော မင်းခန့်တင်အနားသို့ ရောက်သွား
ပြီးနောက်...

‘မင်း... မင်းခန့်တင်ဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်’
‘အင်း... ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘ဟူး... တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကို ငါလိုက်ရှာနေတာ
တစ်ကျောင်းလုံးနဲ့နေပြီ’
မင်းခန့်တင် ဧဝေဝါပုံစံဖြင့်...
‘ကိစ္စရှိလို့လား...’
‘အာ... သိပ်ရှိတာပေါ့’
‘ဘာကိစ္စလဲ...’
‘ဒီကိစ္စကွ...’
ပြောပြောဆိုဆို စိုးကြီးခွပ်ခနဲထိုးချလိုက်သည်။ မင်းခန့်တင်မှာ
ရုတ်တရက်မို့ နာလည်နာ အံ့အားလည်း သင့်သွားပြီး...
‘ဟာ... ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား... ဘာ... ဘာလဲဗျ’

စိုးကြီးပြန်မပြောဘဲ ဒုတိယမြောက်လက်သီးက မင်းခန့်တင်
မျက်နှာသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ မင်းခန့်တင် ကပျာကယာ ရှောင်သော်
လည်း မမှီတော့...

‘ခွပ်...’

‘အ...’

အထိုးခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ယိုင်နဲ့သွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို
ပြန်ထိန်း၍ စိုးကြီးကို လက်တုံ့ပြန်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့်
စိုးကြီး၏ မြန်ဆန်လှသော တတိယမြောက်လက်သီးက မျက်နှာပေါ်သို့
ကျရောက်သွားပါလေတော့သည်။

‘ခွပ်...’

‘အား...’

ဒီတစ်ချက်က ပိုပြင်းသောကြောင့် မင်းခန့်တင် လမ်းမပေါ်သို့
ပင် ထိုင်လျက်ပြုတ်ကျသွားလေ၏။ ရုတ်တရက် ပြန်မထနိုင်ဖြစ်နေ
သော မင်းခန့်တင်ကို စိုးကြီး ငုံ့ကြည့်၍...

‘ငါ့နာမည်က... စိုးကြီးတဲ့၊ ဆိုက်ကိုက... မင်း မကျေနပ်
ရင် အချိန်မရွေးလာရှင်းလို့ရတယ်၊ အခုတော့... ငါ့ကိစ္စရှိသေးတယ်
ကွာ၊ သွားပြီ...’

ထိုသို့ သွေးအေးစွာပြောပြီး ထွက်ခွာသွားသော စိုးကြီးနောက်
ကျောက်ကြည့်ရင်း မင်းခန့်တင် နာလည်းနာ ရှက်လည်းရှက်သော
ခံစားမှုကြီးက ရင်ဝယ် ဖြစ်ထွန်းလာသည်။ ဒါပေမယ့် နဂိုရှိနေသော
သတ္တိကို လောလောလတ်လတ် အထိုးခံလိုက်ရသော လက်သီးသုံး
ချက်က နှုတ်ယူသွားသဖြင့် ပြန်လည်တုံ့ပြန်ရန်တော့ မစဉ်းစားဖြစ်
ပါ။ ထိုဖြစ်စဉ်အားလုံးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသော ရွှေကသစ်မှာ

အစအဆုံး တွေ့မြင်လိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရင်ထဲတွင် ကြောက်လည်းကြောက် အားလည်းအားရသော စိတ်နှစ်ခုတို့ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်ထွန်းပြီး အမျိုးအမည်မရှိသော စိတ်ခံစားမှုအသစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

စိုးကြီး ရွှေကသစ်ရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး...

‘ဆို... မင်းကိစ္စက ဘာလဲ’

ရွှေကသစ် ကြောင်အမ်းအမ်းပုံစံဖြင့်ပင် စိုးကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် စိုးကြီး စိတ်မရှည်နိုင်ဖြစ်သွားပြီး...

‘ဟ... ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ မင်းပဲ ငါ့ကို အလုပ်အပ် ချင်တယ်ဆို’

ထိုအခါကျမှ ရွှေကသစ်သတိဝင်လာပြီး...

‘အင်း... အင်း... ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဆိုလည်း... ပြောလေကွာ’

ရွှေကသစ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်တိုးတိုးချ၍...

‘အင်း... ရှင်က တကယ်ကို လက်ယဉ်တယ်နော်’

‘ဟား... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မင်း... ငါ့ကို အပ်မယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်ကိစ္စပဲ ပြောစမ်းပါ၊ တစ်ခြားအပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့’

‘ကျွန်မက... မိန်းကလေးလေ’

‘ငါမျက်စိမကန်းဘူး သိတယ်’

‘အဲဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မပြောတာက မိန်းကလေးဆိုတော့ စကားတစ်ခုကို ပြောသင့်မပြောသင့် ချင့်ချိန်ရသေးတယ်’

စိုးကြီးနားရွပ်သွားသည်။

ကင်းသုံးကင်း

၉၅

‘ဟေ့... မင်းဘာသာ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် ငါစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ပြောစရာရှိရင်ပြော၊ အေး... မပြောရင်လည်း ငါသွားတော့မယ် ဒါပဲ’

စိုးကြီး၏ ယတိပြတ်စကားကြောင့် ရွှေကသစ်နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

‘ဒါဆိုလည်း... ပြောတော့မယ်၊ ကျွန်မကို လူတစ်ယောက် လိုက်နှောက်ယှက်နေတာ ကြာပြီ’

‘ဒီတော့...’

‘အဲဒီလူ... ကျွန်မနောက်ကို လိုက်မနှောက်ယှက်ရအောင် ရှင်လုပ်ပေးပါ’

စိုးကြီး စဉ်းစဉ်းစားစားပုံစံဖြင့်...

‘ဘယ်အတိုင်းအတာ အထိလဲ’

‘အဲဒါတော့... ကျွန်မ မကန့်သတ်ထားဘူး၊ ရှင်လုပ်ချင်သလို လုပ်’

စိုးကြီးလက်ခံလိုက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုရင်... ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ’

‘တစ်သောင်း’

‘များတယ်’

‘နောက်တစ်ယောက်ရှာလိုက်’

ပြောပြီး စိုးကြီးလှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်စဉ်မှာပင် ရွှေကသစ်က ယောက်ျားယာဖြင့်...

‘အို... နေဦးလေ’

စိုးကြီး နေပေးလိုက်သည်။

ရွှေကသစ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍...

‘ရှင်ပြောတဲ့ ဈေးကို ကျွန်မလက်ခံပါတယ်’

စိုးကြီးပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီလိုနှင့် နောက်တော့ နှစ်ယောက်
သား ရွှေကသစ်ကို လိုက်နှောက်ယှက်သူ၏ အခြေအနေအား ဆွေး
နွေးကြပါတော့သည်။

‘အဲဒီလူနာမည်က... ဦးအောင်ခန့်တဲ့ အင်း... ပုံစံက’

‘ခင်ဗျားနာမည်... ဦးအောင်ခန့်လား’

‘ကိုအောင်ခန့်လို့လည်း ခေါ်လို့ရပါတယ်ကွာ’

ကိုအောင်ခန့် ဖြစ်ချင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ထိပ်ပြောင်ပြောင်
ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း ပြန်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်ပြီလေ... ကိုအောင်ခန့်ဆိုတော့လည်း ကိုအောင်ခန့်ပဲ
ပေါ့၊ ဒီလိုဗျာ... ခင်ဗျားထက် အသက်ထက်ဝက်လောက် ငယ်တဲ့
ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား လာလာကြောင်နေတာ ဟုတ်
လား’

ကိုအောင်ခန့်ခေါ် ဦးအောင်ခန့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား
သည်။

‘အဲဒါ... မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ’

‘အင်း... အရင်တုန်းကတော့ မဆိုင်ဘူးဗျ၊ အခုတော့...
ဆိုင်သွားပြီလို့ ပြောလို့ရပါတယ်’

ကိုအောင်ခန့် တစ်ယောက် စိုးကြီးကို ဝေဝေဝါဝါမျိုးဖြင့်
ကြည့်ပြီး...

‘မင်းက... ဘယ်သူလဲ၊ ကသစ်လေးနဲ့ရော ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ’

‘ကျုပ်က... စိုးကြီး ခေါ်၊ စိုးလင်းငြိမ်း၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကသစ်လေးက ကျုပ်ရဲ့အလုပ်ရှင်၊ ဒီတော့... ခင်ဗျားသူကိုလာလာပြီး ကြောင်နေတာတွေကို ရပ်တန်းက

ကိုအောင်ခန့်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေဝေသွားသည်။ စိုးကြီးပြောလိုက်သော စကားအဓိပ္ပါယ်ကို သေချာစဉ်းစားသွားပုံရ၏။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ အဖြေပြန်မပေါ်လာတာကို စကားလုံးတွေက သက်သေခံသွားသည်။

‘ငါ... မင်းပြောတာကို နားမလည်ဘူးကွ’

‘ခင်ဗျား... နားလည်ဖို့အတွက်လည်း ကျုပ်ရှင်းပြဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ ဒီတော့... ခင်ဗျား လုပ်နေတာတွေကို ရပ်တန်းကရပ်ပေးပါ’

‘ငါ... မရပ်ဘူးဆိုရင်ကောကွာ’

‘ခွပ်...’

‘အ...’

‘ဟေ့ကောင်... မင်း... မင်း...’

‘အဲဒီလို... ခဏခဏ အထိုးခံရလိမ့်မယ်’

ကိုအောင်ခန့်ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ် သူမေးရိုးသူပြန်ပွတ်ရင်း စိုးကြီးကို အူတူတူပုံစံဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။ စိုးကြီးလက်သီးထောင်ပြလိုက်ပြီး...

‘နောက်တစ်ခါ... ဒီကျောင်းထဲမှာ ခင်ဗျားကိုတွေ့ရင် နှစ်ချက်ထိုးမယ်’

ဦးအောင်ခန့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်သွားလေသည်။

‘လာဦးမှာလား...’

‘ဟင်... လာ... အဲ... မ... မလာတော့ပါဘူး’

‘အိုကေ... ခင်ဗျား သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ လွယ်လွယ်ပါ...’

‘အင်း... အင်း... ကောင်းတယ်၊ သွားတော့’

‘ခင်ဗျာ...’

‘သွားတော့လို့ ပြောတာ’

ထိုသို့ လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် ဦးအောင်ခန့် လန့်ဖြန်သွားပြီး သုတ်ခြေတင်ရန် ဟန်ပြင်စဉ်မှာပင်...

‘ဪ... ခဏနေဦး’

‘ဗျာ... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘နောက်တစ်ခါ ဒီကျောင်းထဲမှာ လုံးဝ မတွေ့ချင်ဘူးနော်’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့’

‘အင်း... အင်း... ရပြီ... ရပြီ သွားတော့’

ထိုအခါမှ ဦးအောင်ခန့် ခြေကုန်သုတ်ပါလေတော့သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင့်ကြည့်နေသော ရွှေကသစ်တစ်ယောက် သက်ပြင်းလေးလံစွာ ချစ်သည်။ စိုးကြီး ခပ်အေးအေးပုံစံဖြင့် ရွှေကသစ်ထံလျှောက်လာသည်။ ရွှေကသစ်ကယှက်ယှက်ပင် ပြုံးပြလိုက်မိ၏။

‘ဘယ်လိုလဲ... မင်းကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း... ရှင်က မဆိုးပါဘူး’

‘ဒီစကားကိုပြောတာ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ မင်းတစ်ယောက်ရှိလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်’

ရွှေကသစ် အပြုံးလေးဖြင့်...

‘ဟုတ်တယ်... တကယ်ကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိမှာပါ’

ထိုစကားအဓိပ္ပါယ်ကို စိုးကြီးနားမလည်ပါ။ ဒါပေမယ့် သေချာနားလည်သလို ပုံမှိုင်းဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတော့သည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ရွှေကသစ်ဆိုသော အလှဘုရင်မ သုံးကင်း၏ဘဝထဲသို့ စတင်၍ ရဲရင့်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ဝင်ရောက်လာပါတော့သည်။

အခန်း(၁၀)

ဒီနေ့ အိမ်တွင်စည်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေသဖြင့် ထိုစည်သည်နှင့် စကားစမည်ပြောဆိုနေရခြင်းကြောင့် ရွှေကသစ်ကျောင်းသို့အလာ တော်တော်နောက်ကျသွားသည်။

ဒါပေမယ့် မနက်ပိုင်း အရေးတကြီး အတန်းချိန်မရှိသောကြောင့် အလောတကြီးမဖြစ်ဘဲ ကားကိုပုံမှန်လေးသာ မောင်းခဲ့၏။ ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ကားချိုးကွေ့ဝင်ရောက်လိုက်စဉ်မှာပင် ရှေ့ကျောင်းသူတစ်သိုက် လမ်းပေါ်တက်ပြီး လျှောက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်မိသည်။

ထိုသို့ ကားကို အရှိန်လျှော့မိလိုက်ခြင်းကြောင့် လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်တွင်ကပ်ထားသော စာရွက်ဖြူလေးကို လှမ်းဘွေ့လိုက်မိသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပင်ကိုစူးစမ်းချင်စိတ်ဖြင့် စာရွက်လေးပေါ်တွင် ရေးသားထားသော စာကြောင်းကို အမှတ်တမဲ့ ဖတ်မိလိုက်သဖြင့် ရွှေကသစ် မျက်လုံးပင်ပြူးသွားမိသည်။

‘ရွှေကသစ်... သင်ရောက်ရာအရပ်မှနေ၍ ရူပဗေဒကင်တင်းသို့ အမြန်လာပါ။ ပုံ... ရေခဲ’(သင့်မိတ်ဆွေ)

လို့ ထိုစာရွက်ပေါ်မှာ ဘောပင်နဲ့ ထင်ထင်ရှားရှားရေးထားတာကိုး။ ဒါကြောင့် ရွှေကသစ်မှ မျက်လုံးမပြူးလျှင် ဘယ်သူပြူးမလဲ။ ပထမတော့ ရွှေကသစ်စိတ်ဆိုးချင်သလိုလို ဘာလိုလိုဖြစ်သွားသေးသည်။ နောက်မှ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်နေတဲ့လူက ရေခဲဖြစ်နေခြင်းကြောင့် စိတ်ဆိုးခြင်းပျောက်၍ ထူးဆန်းသောစိတ်ခံစားမှု တစ်ခုပေါ်လာ၍ လူမှာငြိမ်သက်သွားသည်။

နောက်တော့ ကားကိုဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်မောင်းရင်း လမ်းဘေးဝဲယာအပင်များတွင်ထပ်၍ ကပ်ထားသော ငှင်းစာရွက်ကလေးများကို ထပ်တွေ့မိသဖြင့် ပြုံးမိ၏။

ခဏနေတော့ ရူပဗေဒကင်တင်းရှေ့တွင် ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ဘေးပေါ်မှ ခပ်တည်တည်မျက်နှာမျိုးဖြင့် ကြွကြွရွရွလေးဆင်းလာသော ရွှေကသစ်ကို ကျောင်းသားတစ်ချို့ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ထိုဝိုင်းကြည့်ကြသော ကျောင်းသားများ၏ မျက်ဝန်းများထဲတွင် အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုးထဲသာရှိ၏။ ထိုအဓိပ္ပါယ်က လိုချင်တပ်မက်မှု...

ထိုအကြည့်များသည် ရွှေကသစ်အရွယ်စရောက်ကတည်းက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ယောက်ျားပေါင်းများစွာထံမှ အကြည့်ခံလာရသောကြောင့် အရမ်းကို ရိုးအီနေပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရွှေကသစ်စိတ်ထဲတွင် ယောက်ျားများကို တတန်းစားတည်းသာရှိသည်ဟု ထင်မိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ရေခဲကဝိနှင့်စိုးကြီးဆိုသော လူသုံးယောက်ကတော့ ရွှေကသစ်သတ်မှတ်ထားသော ယောက်ျားအမျိုးအစားများထဲတွင် တမူကွဲလွဲနေကြသည်။

ထိုကွဲလွဲမှုကို ရွှေကသစ်အသိအမှတ် မပြုချင်ပဲနဲ့ကို အသိအမှတ်ပြုနေရခြင်းသာဖြစ်၏။ ယခုလည်းကြည့်ဦး ကင်တင်းထဲရှိ ယောက်ျားလေးများ၏ မျက်လုံးပေါက်ထွက်မတတ် အကြည့်ကိုရရှိနေ

ကင်းသုံးကင်း

သော်လည်း ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသော ရေခဲဆိုသည့်ကောင်ထံမှ ထိုသို့သောအကြည့်ကို မရရှိပါ။ ထိုအကြည့်မျိုး မရခဲ့သည်ဟုဆိုခြင်းကြောင့် ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေပါသည်ဟုလည်း မဆိုလိုပါ။ ပြောရရင် ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးမှဖြင့် ကြည့်မနေဘဲ ခေါင်းကိုငဲ့၍ တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ရေးနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ရွှေကသစ် ရေခဲထိုင်နေသော စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်လာသော်လည်း ရေခဲမော့မကြည့်သေးပါ။ စာကိုသာ သဲကြီးခဲကြီး ငဲ့ရေးနေ၏။ ရွှေကသစ် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး စူစူအောင့်အောင့် လေသံဖြင့်... 'ရေခဲ...'

ရေခဲထံမှ အကြည့်မရဘဲ အသံသာပြန်ရသည်။ 'ခဏထိုင်ဦး...'

ဆန်တက်လာသော ဒေါသများကို အတင်းပြန်မြီချ၍ မျက်စောင်းတစ်ချက်လှမ်းထိုးကာ ရှေ့နဲ့တွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ရတော့သည်။ အတန်ကြာသည့်အထိ ရေခဲစာကို ရေးမြဲရေးနေ၏။ ရွှေကသစ်ကြီးစားပြီး သည်းပြီးခံသောလည်း မရတော့ပါ။ အချိန်က တော်တော်ကြီး ကြာလာပြီလေ...

'ဒီနေ့အဖို့... ရှင်စာရေးနေတာ ပြီးဦးမှာလား'

'အင်း... ပြီးမှာပါ'

'ကြာနေပြီရှင်... ဟွန်း...'

'နှစ်လုံးပဲ လိုတော့တယ်'

'ဘယ်လို...'

'ပြီးပြီကွာ၊ ပြီးပြီ...'

ရေခဲ စာရေးသားခြင်းကို လက်စသပ်လိုက်ပြီး ပျင်းကြဲတစ်ချက် ဆန့်လိုက်၏။

‘ဟား... ညောင်းလိုက်တာကွာ’

ရွှေကသစ် တော်တော်ကိုအမြင်ကတ်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့်

စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲလိုက်မိ၏။ ဒါပေမယ့် အပြင်မှာတော့...

‘ဘာဖြစ်လို့... စာတွေ လျှောက်ကပ်ထားရတာလဲ’

‘မင်းကို... ရှာတာ၊ မတွေ့လို့’

‘ဒါနဲ့ပဲ... ဒီလိုလျှောက်ကပ်ရရောလား’

‘အင်း...’

ရွှေကသစ် နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက် ကိုက်လိုက်မိသည်။

‘ကိစ္စရှိလို့လား...’

မင်း... မြန်မာစာကွင်း မြေမျိုကို သိတယ်မဟုတ်လား’

‘င်း... သိတယ်’

‘သူ့ကို... ဒီဒိုင်ယာရီ စာအုပ်သွားပေး ပေးရမယ်’

ရွှေကသစ်မျက်မှောင်ကျူ၍...

‘ဘာအတွက်လဲ...’

‘ဒါ... အလုပ်လေကွာ’

‘ဘယ်လို... ကျွန်မ နားမလည်ဘူး’

ရေခဲ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍...

‘မင်းကို... ငါရှင်းပြမယ်၊ အဲဒီ... မြေမျိုကို ငါတို့မေ့ကက

ကျော်လင်းဆိုတဲ့ကောင်က ကြိုက်နေတာကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့်.. ဖွင့်
မပြောရဲဘူး၊ ဒါကြောင့်... ငါတို့က ကြားထဲက ကူညီရမှာ’

ထိုအခါမှ ရွှေကသစ် သဘောပေါက်သွားပြီး...

‘ဪ... ဒါဆို ဒီဒိုင်ယာရီက ကျော်လင်းဆိုတဲ့လူ သူ့ခဲစား

ချက်တွေကို ရေးထားတာပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး... ငါ အခုလေးတင် ရေးထားတာ’

ရွှေကသစ် နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်သွားပြီး...

‘ဘယ်လို... ရှင်ရေးထားတာ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်... ကျော်လင်းဆိုတဲ့ကောင်က ကြိုက်မဲ့သာ
ကြိုက်တာ ဒါမျိုး အလုပ်တာ... အဲဒါ...
ငါပဲ... အဲဒါကဝင်ပြီး ဝှင်ဆင်ပေးလိုက်တာ’

ရွှေကသစ် လုံးဝကို သဘောပေါက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်
ရေခဲရေးထားသော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကိုယူ၍ အနည်းငယ်ဖတ်
ကြည့်လိုက်သည်။ ရေးထားတာက တော်တော်ကိုလန်းပါသည်။ ဥပမာ

‘မြေမျို... ဒီနေ့ည လမသာပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲမှာ
မင်းရှိနေတဲ့အတွက် လင်းနေတယ်’

ဟု ဆိုတာမျိုးတွေ နောက်ထပ်...

‘အချိန်တွေကြာခဲ့ပါပြီ...

မင်းကို အဝေးကနေပဲ ငေးမောနေတတ်တဲ့ငါတောင်

အမြစ်တွေ တွယ်လို့’

ဆိုတာမျိုးတွေပါ ပါသည်။ ဒိုင်ယာရီလို့ ပြောရမလား ရင်
တွင်းဖွဲ့ ဝေဒနာကို ဖော်ကျူးတဲ့ စာအုပ်လို့ပြောရမလား။ ဒီလိုမှာမဆို
သေသန မကွဲပြားစေတဲ့ စာအုပ်မျိုးပါ။ ဒါပေမယ့် သက်ဆိုင်သူ
မြေမျို ဖတ်မိရင် တော်တော်တော့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားစေနိုင်တာ
သေချာသည်။ ဒါပေမယ့် ရွှေကသစ် နည်းနည်းတော့ ကွန်ကြည့်သေး
သည်။

‘ရှင်... ဒီပုံစံက မရိုးလွန်းအားကြီးဘူးလား’

ရေခဲ မှန်တေတေဖြင့်ကြည့်၍...

‘ဒီမှာ... ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက အချစ်ကို အချစ်လို့သုံး

နှုန်းလာတာ ဘယ်သူမှ ခုခိုက်ထိ ရိုးပါတယ်ကွာလို့ မပြောဘူးသေးဘူး’

ရွှေကသစ် စိတ်ကိုလျော့၍...

‘ကဲပါ... ထားတော့ ကျွန်မက မြေချိုကို ဒီစာအုပ်သွားပေး
ရုံပဲလား၊ တစ်ခြားဘာလုပ်ရဦးမလဲ’

‘နည်းနည်းပါးပါးတော့ တော်ကီလေးဘာလေးပစ်ဦးပေါ့ကွာ’

‘ပြောပါဦး... ဘယ်လို တော်ကီမျိုးပစ်ရမလဲ’

‘ဟာကွာ... ဥပမာ ငါနဲ့ကျော်လင်းနဲ့က သိတာကြာပြီ၊
သူ... နင့်ကို တကယ်ကြွေနေတာ ပြောပေါ့ကွာ’

‘(ဘုတ်ပြီလေ၊ ကျွန်မသဘောပေါက်ပြီ၊ အင်း... ဒီလိုလုပ်
အေးလို့ ကျွန်မအတွက် ဝေစုဘယ်လောက်ရမှာလဲ’

‘တစ်သောင်း...’

‘မဆိုးပါဘူး...’

‘မဆိုးဘူးဆိုရင် မင်း မြေချိုထဲသွားပြီး လုပ်ငန်းစလို့ရပြီ’

ရွှေကသစ် အောင့်သီးအောင်သက် ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘာမှ
ပြန်မပြောဖြစ်။ နေနှင့်ဦးပေါ့ဟူသော အတွေးကိုသာ မွေးမြူထားလိုက်
ပါတော့သည်။ ရွှေကသစ် ထိုင်ရာမှထ၍ စာအုပ်ကိုယူကာ ထွက်သွား
ဟန်ပြုပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုပြောစရာရှိသေးဟန်ဖြင့် ရေခဲဘက်လှည့်ပြီး...

‘ရေခဲ... တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ပါ’

‘ဘာမေးမှာလဲ...’

‘အချစ်ဆိုတာ လုပ်ယူဖန်တီးလို့ရတဲ့ အရာမျိုးလား’

ရေခဲကြောင်သွားပြီး ရွှေကသစ်ကို ကြည့်မိလိုက်သည်။ ရွှေ
ကသစ်ကတော့ အမျိုးအမည်တပ်မှရသော အပြုံးမျိုးတစ်ချက်ပြုံးပြီး
ရေခဲထံမှ အဖြေကိုမစောင့်တော့ဘဲ ထွက်သွားတော့သည်။ ရေခဲ
ငေါင်ငေါင်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ရွှေကသစ်မေးခွန်း၏ အဖြေကို စဉ်းစား
ကြည့်မိသည်။

‘အချစ်ဆိုတာ လုပ်ယူဖန်တီးလို့ရတဲ့ အရာမျိုးလား’

အဆိုတော်လေးဖြူ၏ နားထောင်ကောင်းသော သီချင်းတစ်
ပုဒ်က ကင်တင်းထက်တွင် ပျံ့လွင့်နေ၏။ ဒါပေမယ့် ကင်းတင်းထဲ
စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသော ကဝိရင်ထဲသို့ ထိုသီချင်းသံစဉ်သည်
ဝင်ရောက်စီးမြောမလာခဲ့ပါ။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းအရာကလည်း
အသေအချာပင်ရှိပါသည်။ ဒါက ရှေ့တွင်ထိုင်၍ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို
အေးအေးလူလူ ပုံစံဖြင့် သောက်နေသော ရွှေကသစ်ဆိုသော ကောင်
မလေးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ရွှေကသစ် ကော်ဖီသောက်နေသည်။ ဒါကို
ကြည့်၍ ကဝိရင်ပူနေသည်။ သူရင်းရမ္မာကိုး ပြီးတော့ ဘဝတစ်သက်
တာတွင် (စကားလုံးက အနည်းငယ်ကြီးသွားပါသည်) မည်သည့်
တစ်မီး မိန်းကလေးတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ဤသို့ ကျွေးမွေးဖွားခဲ့ခြင်း
မရှိခဲ့ ခြင်းကြောင့် ရင်ထဲတွင်လည်း ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေရသည်။
ရွှေကသစ် ကော်ဖီကို စိမ်ပြေနပြေသောက်၍ ကုန်ခါမှ...

‘ကဝိ... ပင်လယ်ပြာနဲ့ တံငါအို စာအုပ်ဖတ်ဖူးလား’

ကဝိ စိတ်မပါသောလေသံဖြင့်...

‘အင်း... ဖတ်ဖူးတယ်’

‘အဲဒီထဲက အဘိုးအိုက အရမ်းကိုသနားစရာကောင်းတယ်
နော်’

ကဝိ တုံးတိတ်လေသံဖြင့်...

‘မကောင်းပါဘူး...’

ကဝိ၏အဖြေကို ရွှေကသစ် မျက်စိဖြင့်သွားဟန်ဖြင့်...

‘အို... ဒီလောက် သူကြိုးစားဖမ်းစား ဖမ်းလာတဲ့ ငါးကြီးကို
ငါးမန်းတွေဝိုင်းကိုက်သွားလို့ အရိုးကြီးပဲ ကျန်တော့တဲ့ဟာ၊ ဘာလို့
သနားစရာ မကောင်းရမှာလဲ’

ကဝိ သက်ပြင်းကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးချ၍...

‘မင်းတို့... မိန်းကလေးတွေက အဲဒါပဲကွ၊ အကြောင်းအရာ
တစ်ခုကို သေချာ စဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ သနားလိုက်ရတာနဲ့ စိတ်ဆိုး
သွားတာနဲ့ ဒါပဲ လုပ်တတ်တယ်၊ ဒီမှာ... အဲဒီစာအုပ်ရဲ့ အဓိကအနှစ်
သာရအဓိပ္ပါယ်က ဘာလဲ သိလား’

ရွှေကသစ် နှုတ်ခမ်းကို မဲ့၍...

‘အင်း... ပြောပါဦး’

‘မင်းပြောသလို အသနားခံဖို့သက်သက်ပဲ စာရေးဆရာက
ရေးထားတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မနိုင်လို့ကို သွားထမ်းရင် ဒီလိုစိတ်ဆင်းရဲ
ရတတ်တယ်လို့ သင်ခန်းစာပေးထားတာ နားလည်လား ဟင်း...’

ရွှေကသစ် မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ ထိုမျက်စောင်းကို
ကြည့်၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဘူးသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို
ကဝိ ဖြူးခန့်သတိရမိသွားသည်။ ဘာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့
ကို မျက်စောင်းဆယ်ကြိမ်နီးပါးထိုးမိရင် ဆယ်နှစ်လောက်အကြာမှာ
မျက်လုံးစွေသွားတတ်တယ်ဆိုလားပဲ၊ ခု ဒီကောင်မလေးလဲ တစ်ရက်
တစ်ရက်ကို ထိုးလိုက်ရတဲ့မျက်စောင်း အောက်ထစ်ဆယ်ကြိမ်မက

တော့ ရှိမည်မှာမလွဲ။ ဒါဆို နောက်ဆယ်နှစ်လောက်ကြာရင် ဟာသ
သရုပ်ဆောင်ကင်းကောင်နဲ့ နင်လား ငါလားဖြစ်တော့မှာပဲ ရင်လေးပ။

‘ဒီမှာ... ကဝိ’

‘ဘာတုံး... အမိ’

ရွှေကသစ် မျက်စောင်းထပ်ထိုးသည်။ ဒီကောင်မလေး မျက်စိ
မြန်မြန်စွေလိမ့်မည်ဟု ကဝိမှတ်ချက်ချမိ၏။

‘ကျွန်မ... ရှင့်ကို မေးစရာတစ်ခု ရှိတယ်’

‘ပိုက်ဆံပေးမှာလား...’

‘ဟင်... ပိုက်ဆံပေးမှ ဖြေမယ်ဆိုတဲ့သဘောလား’

‘ဒါပေါ့...’

ရွှေကသစ် မျက်နှာတည်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

‘ရတယ်လေ... မမေးတော့ဘူး’

‘အင်း... သဘောပဲ’

ရွှေကသစ်ထိုင်ရာမှ ဆုတ်ခနဲထ၍...

‘ကျွန်မ... ပြန်တော့မယ်’

ကဝိ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ကဝိ... ရှင့်ဆီမှာ အပေးအယူဆန်တဲ့ အရာကလွဲပြီး ဘာမှ
ရှိသေးလဲ’

ကဝိ အံ့သြသင့်သွားပြီး မော့ကြည့်မိလိုက်သည်။ ရွှေကသစ်
အသံကလည်း အံ့သြသင့်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို တုန်ယင်လှုပ်
ခတ်နေတာကိုး။ ဒါပေမယ့် ကဝိဘာအဖြေမှကို ပြန်မဖြေပါ။ ပိုက်ဆံ
မရ၍ ပြန်မဖြေခြင်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ ဖြေဆိုရန် စကားလုံးခန့်
ပြန်မဖြေခြင်းသာဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရွှေကသစ် ကင်တင်းထဲမှထွက်ခွာသွားသည်။ ကဝိ

ကျန်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကထွက်သွားပြီး ဘယ်သူကကျန်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းကိုတော့ တိတိကျကျ အဓိပ္ပါယ်ဖော်ပြ၍ မရချေ။ ကဝိ ရွှေကသစ် နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ခေါင်းခါသည်။

သေချာသည်က ကဝိ ဒီနေ့အတန်းမတက်ဖြစ်တော့တာပဲဖြစ်သည်။ ကဝိ အတန်းမတက်ဖြစ်တော့ဘူးဆိုရာ၌ ရွှေကသစ်ကရော အတန်းတက်ဖြစ်ပါသလား။ သိချင်လျှင် နောက်တစ်ခန်းကိုဖတ်ကြည့်ပါ။ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါလိမ့်မည်။

အခန်း(၁၁)

ရွှေကသစ်လည်း အတန်းမတက်ဖြစ်တော့ပါ။ ရင်ထဲတွင် အစိုင်အခဲကြီးတစ်ခုကို မြို့ချထားသလို ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အတန်းမတက်ဘဲ အိမ်ပြန်တော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူငယ်စကားနဲ့ပြောရရင် ရင်ခဲနေသည်ပေါ့။

ဒီလို ရင်ခဲနေရသည့် အကြောင်းရင်းကလည်း ရှင်းပါသည်။ ရွှေကသစ်ဆိုသော မိန်းမ၏ဘဝမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ဘက်ကစ၍ ချဉ်းကပ်ရိုးထုံးစံမရှိ ယောက်ျားလေးတွေကသာ ကိုယ့်ကို သဲသဲမည်းမည်း ချဉ်းကပ်ကြတာသာရှိသည်။ ဒီတော့ ရွှေကသစ်ကသာ ယောက်ျားလေးတွေကို အပြတ်အသတ် အနိုင်ယူခဲ့ရတာချည်းပဲဖြစ်၏။

ယခု ရွှေကသစ် ရှုံးနိမ့်ခြင်းဆိုသော စကားလုံးကို စတင်ခံစားနေရပြီ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါနိုင်ရမယ်လို့ ဘယ်လိုပဲစိတ်ကိုတင်းထားသော်လည်း ဒီအတွေးကပင် ယခုလက်ရှိ ရှုံးနေပါသည်ဟု ခံယူထားသလိုကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ဘယ်လိုမှ အလိုမကျဖြစ်နေရတော့သည်။

ဒီလူတွေကြောင့် ကိုယ့်မှာပေးလိုက်ရတဲ့ အချိန်တွေ ဖတ်လိုက်ရတဲ့စာအုပ်တွေ၊ ကျလိုက်ရတဲ့ သိက္ခာတွေ။ ဒီလောက်ရင်းနှီးထားတာတောင် ခုချိန်ထိ ကိုယ်နိုင်မယ်ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်က ရေးရေးတောင်မှ မသမ်းသေး။

တကယ်တမ်းပြောရရင် အစပိုင်းတုန်းက မခံချင်စိတ်သက်သက်ဖြင့် လုပ်ခဲ့တာဖြစ်သော်လည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိမ်းငယ်လာမိ၏။

ထို့ကြောင့် ရွှေကသစ် အိမ်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ရောက်မှ အခြေအနေအားလုံးကို ခေါင်းအေးအေးဖြင့် ပြန်စဉ်းစားရတော့မည်။ ဒီလူတွေနှင့်ကိစ္စကို ရှေ့ဆက်သင့် မဆက်သင့်ဆိုတာကိုပေါ့။

ဒီလိုနှင့် ရွှေကသစ် ကားပါကင်ရှိရာသို့သွားပြီး ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်း ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ နောက်ကျိရှုပ်ထွေးလျက်...

“ငါ... မနိုင်ဝန်များ ထမ်းမိပြီလား”

ကျောင်းလမ်းမကြီးက လူရှုပ်သဖြင့် ဆေးဘက်ကျောင်းထဲမှ ထွက်ရာလမ်းဆီမှပင် ကားကိုမောင်းလာမိသည်။ ပြောရရင် စိတ်ရှုပ်နေသည့်အချိန်မှာ လူရှုပ်နေသည့်လမ်းမှ မမောင်းလို၍ဖြစ်သည်။

ကားလေးက တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားနေပြီး ဘေးဘီမှ အပင်ခပ်စိတ်စိတ်လေးတွေကလည်း တိတ်တဆိတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒီလမ်းသည် အိမ်ခြေယာခြေမရှိသောကြောင့် လူရှင်းသည်။ ဒါပေမယ့် လိုင်းကားများတော့ ပြေးဆွဲပါသည်။ သေချာမြင်အောင် ပြောရလျှင် ကျောင်းဝင်းနှင့် ပြင်ပရှိ ရပ်ကွက်ငယ်လေးတစ်ခုကို ဆက်သွယ်ဖောက်လုပ်ထားသော လမ်းတစ်ခုပါ။

ဒီအချိန်မှာပင် ဒိုင်းခနဲအသံကျယ်ကြီးတစ်ခုနှင့်အတူ ရွှေကသစ်၏ ကားလေးမှာ လမ်းဘေးသို့ဆွဲချသွား၏။

ရွှေကသစ်လန့်ဖြန့်သွားသော်လည်း အသားကျနေသောစိတ်၏ နိုးဆော်မှုဖြင့် စိယာရင်ကို အားကုန်ဆွဲလှည့်၍ လမ်းပေါ်ပြန်ရောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ လမ်းပေါ်ကားလေး ပြန်ရောက်မှ တရိတ်ကို ခပ်နာနာလေး နင်းပစ်၍ ရပ်လိုက်ပါတော့သည်။

ဖြစ်စဉ်သည် အချိန်စက္ကန့်ပိုင်းလောက်သာ ကြာမြင့်သော်လည်း ရွှေကသစ်ရင်တဲတွင် မိုင်ပေါင်းများစွာ အကွာအဝေးခရီးမှ ပြန်လာသူတစ်ယောက် နှိ မောပန်းတုန်ယင်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့် လတုန်ကလင်ဖြင့်ပင် ကားပေါ်မှ အောက်မဆင်းသေးဘဲ အတန်ကြာသည်အထိ ထိုင်နေမိသေး၏။ ရွှေကသစ်ကို ဝေဖန်မည့်သူမရှိသ ဟု ကူညီမည့်သူလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင်မရှိ။ အကြောင်းကိုယ်တာသာကိုယ် ပြန်လည်တည်ဆောက်၍ အားတင်းကာ ကားပေါ်မှ ခပ်လေးလေးသာ ဆင်းလာမိခဲ့၏။

ကားအောက်ရောက်၍ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားသနည်းဟု လေ့လာမှ အပြစ်ကိုသွားတွေ့သည်။ ကားဘီးပေါက်သွားတာပါ။ ပေါက်သွားတာမှ တော်တော်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးနိုင်ပါသည်။

ရွှေကသစ် တော်တော်စိတ်ညစ်မိသွားသည်။ ဟုတ်တယ်လေ ကားဘီးပေါက်သွားရင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘီးပြန်လဲတပ်ရမှာပေါ့။ ဘီးလည်း အပိုပါပါသည်။ လဲစရာပစ္စည်း ကိရိယာလည်း အစုံရှိပါသည်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးဖြစ်သောရွှေကသစ် မလဲတတ်။ အကူအညီပေးနိုင်မည့်သူကို တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် လိုက်လုပ်ပြီး ရှာကြည့်မိသော်လည်း မျက်စိတစ်ဆုံး လူတစ်ယောက်မှမတွေ့ရ။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒီတစ်ခါလောက် အားငယ်တာမျိုး မကြုံစဖူး ကြုံမိသွားတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေကသစ် ငိုချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာမိတော့သည်။ ဘေးဘီဝဲယာမှာရှိသော လယ်ကွင်းပြင်တွေထဲသို့ ဦးတည်ရာမရှိ လျှောက်ကြည့်မိတော့ လူမှာ မြောက်ခန့်ပင် ဖြစ်မိသွား၏။

လယ်ကွင်းပြင်တစ်နေရာမှာ ကုန်းကုန်းကွကွလုပ်နေတဲ့အင်္ကျီချွတ်နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ပါ။ လယ်ကွင်းထဲတွင်

တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် လယ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ အနည်းနှင့်အများတော့ အကူအညီ ရနိုင်ပေမည်။

ရွှေကသစ်လှမ်းဘေးလယ်ကွင်းအစပ်ကီသွား၍ ထိုလူကို ဦးတည်ကာ အော်ဟစ်ခေါ်မိလိုက်တော့သည်။

‘ဦးလေးကြီး... ဦးလေးကြီး’

ကိုယ့်အသံကပဲ တိုးလို့လား၊ ဒီလူကိုယ်၌ကပဲ နားလေးလို့လား မသိ လှမ်းမကြည့်ပဲ ကုန်းကုန်းကွကွသာ ဆက်လုပ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ရွှေကသစ် မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေကိုအသာဘေးချိုတ်၍ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်အော်ဟစ်ခဲ့သမျှထဲတွင် ဒီတစ်ခါအော်တာ အကျယ်လောင်ဆုံးပုံစံဖြင့် အားထည့်၍ အော်ဟစ်လိုက်တော့သည်။

‘ဦးလေးကြီး... ဦးလေးကြီး’

ထိုလူ လုပ်နေကိုင်နေတာတွေ ဆတ်ခနဲ ရပ်တန့်သွားသည်။ ကြားသွားပုံရသည် ထင်သည်။

ရွှေကသစ် ဝမ်းသာအားရဖြင့် သေချာအောင် ထပ်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာဗျို... ဒီမှာ ခေါ်နေတာ’

ခါးဆန့်လာသည်။ ပြီးတော့ ရွှေကသစ်ကို လည်ပြန်ခဲ့ကြည့်သည်။ ရွှေကသစ် ဝမ်းသာအားရဖြင့် လက်လှမ်းပြသည်။

အလှမ်းအနည်းငယ်ကွာနေသောကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် သဲသဲကွဲကွဲတော့ မတွေ့ရသေး။

ထိုသူ ရေစပ်စပ်လယ်ကွင်းကို တစ်စွပ်စွပ်နင်း၍ ရွှေကသစ်ထံ ဦးတည်၍ လျှောက်လာသည်။ ရွှေကသစ်ကလည်း မိမိဆိုဦးတည်၍ လျှောက်လာနေသည့် အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းနေသောလူကို သေချာကြည့်နေမိသည်။

နီးလာလေလေ ထိုလူရုပ်က ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးလေလေ ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အသိတွေထဲမှာ လယ်သမား ဘယ်လိုမှ မပါနိုင်။

ဒါဆို ဒီလူမျက်နှာကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးနေရတာလဲ၊ စဉ်းစားစမ်း...။

တော်တော်ကြီး နီးလာတော့မှ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ကို အဖြေပေါ်သွားပြီး ရွှေကသစ် အူတူတူ ဖြစ်သွားမိသည်။

‘ဟောတော့... နီးလင်းငြိမ်း ပါလား’
ဟုတ်ပါသည်။ နီးလင်းငြိမ်းမှ တကယ့်ရန်ပွဲကန်ထရိုက် နီးလင်းငြိမ်း အစစ်ကြီးပါ။

နီးကြီးလည်း မထင်မှတ်ဘဲ ရွှေကသစ်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် အံ့သြသင့်သွားဟန် ရှိသည်။

‘မင်း... ဘာလာလုပ်တာလဲ’
‘ရှင်ရော... ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ငါက... ကဏန်းလာဖမ်းတာ’
ရွှေကသစ်ပို၍ အူတူတူပင်ဖြစ်သွားမိသည်။

ကဏန်းဖမ်းသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကို ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတာကိုး၊ ထို့ကြောင့် သိပ်နားမလည်သေးဟန်ဖြင့်...။

‘ဘယ်လို... ဂရင်က ကဏန်းဖမ်းနေတယ် ဟုတ်လား’
‘အေး...’

ပြန်ဖြေရင်း နီးကြီးလက်ထဲမှ ဂဏန်းအရှင်တွေ ထည့်ထားသောအိတ်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

ရွှေကသစ် ထိုဂဏန်းတွေကိုကြည့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်လေးတွန့်ခနဲပင် ဖြစ်မိသွားသည်။

‘နေပါဦး...၊ ငါမေးတဲ့မေးခွန်းကို... မင်းမဖြေရသေးဘူးနော်၊ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ’

‘ကားဘီး ပေါက်သွားလို့’
‘ဪ...၊ ဘီးအပိုပါလား’

ရွှေကသစ် ဝမ်းသာအားရလေသံဖြင့်...
‘ပါတယ်’

‘ဒါဆို... ဖြုတ်လဲလိုက်ပေါ့ကွ’
မျက်နှာမူန်ကုတ်သွားပြီး...

‘အိုး... တကယ်တည်းမှပဲ၊ မလဲတတ်လို့... ရှင်ဆီက အကူအညီတောင်းနေတာပေါ့ရှင်’

ထိုအခါမှ နီးကြီးသဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့်...။
‘ဪ... ဒီလိုလား’

အင်း... ဒီလိုပဲဟု ရွှေကသစ် ပြန်မပြောဖြစ်ပါ။ နီးကြီးကပင် တဆက်တည်း...

‘ဘီးလဲဖို့ ပစ္စည်းကိရိယာတွေရော ပါတယ်မဟုတ်လား’
ထိုအခါကျမှ ရွှေကသစ်မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားပြီး...

‘ပါတယ်’
‘ဒါဆို... သွားယူလာခဲ့’

ရွှေကသစ် နောက်ဖုံးကို ခပ်သွက်သွက် ပြေးဖွင့်၍ ကားဘီးဖြုတ်ရန်အတွက် လိုအပ်မည်ထင်သောပစ္စည်းကိရိယာများကို နီးကြီးရှေ့သို့ယူလာ၏။ နီးကြီးက ထိုပစ္စည်းများကိုကြည့်၍ ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်ဖြင့်...

‘ဒီဂျိုက်နဲ့... ကားကို အပေါ်ကြွအောင်လုပ်ရမယ်’
‘အင်း’

‘ပြီးတော့... ဒီဂေါက်နဲ့ ကားဘီးက နပ်တွေကို ဖြုတ်ရမယ်၊ လွယ်လွယ်လေးပါ သိပ်မခက်ပါဘူး’

စိုးကြီးစကားကိုဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးသည်နောက်တော့ ရွှေကသစ် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ငတိက ပါးစပ်ကသာ ဟိုလိုလုပ်ရမယ်၊ ဒီလိုလုပ်ရမယ်လို့ ပြောနေတာ၊ ခုချိန်ထိ လက်တွေ့ဘာမှလုပ်မှ မလုပ်သေးတာ။

ထို့ကြောင့် ရွှေကသစ် စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်လာပြီး...

‘ရှင်... ဘာလုပ်နေတာလဲ’

စိုးကြီး အံ့သြသင့်သွားဟန်ဖြင့်...

‘ဟဟ... ငါလည်း ဒီမေးခွန်းကို မင်းကို မေးမလို့ပဲ’

ရွှေကသစ် အူတူတူပုံစံဖြင့်...။

‘ဘာဖြစ်လို့ မေးမှာလဲ’

‘ဟ... ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ... ငါပြောပြီးတာတောင်

မင်းက ဘာရပ်လုပ်နေရတာလဲ’

ရွှေကသစ်တော်တော်ကို ကျွဲခြီးတိုသွားမိသည်။

‘ကျွန်မ... မလုပ်တတ်လို့ ရှင်ဆီက အကူအညီတောင်းနေတာလေ’

‘အေးလေ... ငါကလည်း... မင်းလုပ်တတ်အောင် ပြောပြ

ပြီးသွားပြီလေ’

ရွှေကသစ် ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်သွားမိသည်။

‘ဒါဆို... ရှင်ကိုယ်တိုင် မလုပ်ပေးဘူးပေါ့’

စိုးကြီး ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ မျက်လုံးကြီးပြူး၍သာ ကြည့်

နေ၏။ ရွှေကသစ် ရင်ထဲမှ မခံချင်သည့်စိတ်က ဟုန်းခနဲထလာသည်။

ဒီလူနေရာမှာ တစ်ခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုရင် လုပ်ပေးချင်လွန်းလို့ ပျာယာကို ခတ်နေမှာ... ခုတော့...

ရွှေကသစ် ဆောင့်ဆောင့်နှင့် ကားရှိရာသို့ သွားသည်။ အဲကို ကြိတ်သည်။ မလုပ်တတ်လုပ်တတ်နှင့် ကားဘီးဖြုတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမအားနှင့်မို့ ကားလည်း မကြွလာသလို ဘယ်နပ် တစ်လုံးမှလည်း မကျွတ်ထွက်လာပါ။ ဒေါသတရားနှင့်အတူ မျက်ရည်ပါ ဝဲချင်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ပို၍ကြိုးစားပမ်းစားနှင့် လုပ်သည်။ ကားရောဘီးရော အရာမယွင်း။ စိုးကြီးရှိရာ အောက်ဘက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်မိအောင်လည်း ကြိုးစားသည်။

ခဏကြာတော့ နောက်ဘက်ဆီမှ စိုးကြီးအသံထွက်လာသည်။

‘ငါလုပ်မယ်...၊ မင်း... ဖယ်တော့’

ရွှေကသစ် မကြားချင်ယောင်ဆောင်၍ ဘီးနပ်ကို ကြိုးစား၍ ဖြုတ်နေသည်။

‘ဟဟ... ဖယ်တော့လို့ ပြောနေတယ်၊ မင်းဘာသာ... မင်းလုပ်နေရင် မိုးချုပ်သွားလိမ့်မယ်’

ရွှေကသစ် နှုတ်ခမ်းကိုသာ တစ်ချက်မဲ့လိုက်သည်။ ဖယ်တာကတော့ မဖယ်၊ ထို့ကြောင့် စိုးကြီး စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြစ်လာပုံဖြင့် ရွှေကသစ်လက်ထဲမှ ဂေါက်တံကိုလှမ်းလှသည်။

‘ပေးစမ်းပါကွာ’

‘ရတယ်... ကျွန်မဘာသာ လုပ်မယ်’

‘ငါလုပ်ပေးမယ်လို့... ပြောနေတယ်’

‘မလိုပါဘူး’

‘ဟ... မင်းတော်တော် ခေါင်းမာတာပဲ’

ရွှေကသစ် ဂေါက်တံကို ပြန်မလွှတ်ပေးသေးဘဲ...

‘ဘာဖြစ်လဲ... မာတော့’

စိုးကြီး ဂေါက်တံကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် လေသံမာမာ ဖြင့်...

‘ကောင်းပြီလေ... ၊ ငါ... တစ်ကနေ ငါးအထိ ရေမယ်၊ အဲဒီအတွင်းမှာ ငါ့လက်ထဲကို ဒီဂေါက်တံ မရောက်လာဘူးဆိုရင် ငါ့ဘာသာငါ ဂဏန်းပြန်သွားဖမ်းတော့မယ် ဒါပဲ’

ထိုသို့ပြောပြီး စိုးကြီး စရေပါတော့သည်။

‘တစ်... ၊ နှစ်... ၊ သုံး...’

ရွှေကသစ် တွေခနဲ ဖြစ်သွားမိသေးသည်။

ဒါပေမယ့် စိုးလင်းငြိမ်းဆိုသည့်ကောင်က ပြောရင် ပြောတဲ့ အတိုင်းလုပ်မည့်ကောင်ဆိုတော့ မူမနေနိုင်တော့ဘဲ အမှတ်စဉ်လေးတွင် လက်ထဲမှ ဂေါက်တံကို အလျင်အမြန်ပင် ထိုးပေးလိုက်ရပါတော့ သည်။

‘လေး...’

‘ရှေ့... ရှေ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲမသိဘူး... ဟွန်း’

စိုးကြီး ဂေါက်တံကို လှမ်းယူ၍ ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်ကာ

‘ဒီလိုမှပေါ့ကွ... ၊ ကဲ... ရှေ့ ဒါကို ခဏကိုင်ထား’

ရွှေကသစ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ စိုးကြီးလှမ်းပေးတဲ့ ခဏ ကိုင်ထားဆိုတဲ့အရာက ဂဏန်းအရှင်တွေထည့်ထားတဲ့ အထုပ်လေး...

‘ကျွန်... ကျွန်မက ဒါတွေကို ကိုင်ထားရမယ်’

‘အေးလေ... ၊ ဒါမှ... ငါအလုပ် လုပ်လို့ရမှာပေါ့’

‘အောက်... အောက်ကို ချထားပါလားဟင်’

‘ဟာ... ဘယ်ရမလဲ၊ အကုန်လုံး ထွက်ပြေးကုန်မှာပေါ့’

ဒီလိုနှင့်ပဲ ဂဏန်းထုပ်ကို ရွှေကသစ် ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြင့် ကိုင်ရပ် လေတော့သည်။

‘သေချာကိုင်ထားနော်၊ လွတ်သွားရင် မင်း ပြန်ဖမ်းပေးရမှာ’

ရွှေကသစ် ခန္ဓာကိုယ်မတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး အထုပ်ကိုတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပစ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက်တော့ စိုးကြီးက ကားဘီးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ဖြုတ်လဲသည်။ ရွှေကသစ်က မကျွမ်းကျင်စွာ ဂဏန်းထုပ်ကို သတိကြီးကြီးထား၍ ကိုင်သည်။ အချိန်ဘာမှ မကြာလိုက်၊ စိုးကြီး ကားဘီးလဲ၍ ပြီးသွားသည်။ ရွှေကသစ်ဘက် လှည့်၍...

‘မောင်းလိုရပြီ’

ရွှေကသစ် လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

‘ရှင်... ကားရောမောင်းတတ်လားဟင်’

‘မောင်းတတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ...’

‘ဟိုလေ... ကျွန်မအိမ်ကို လိုက်မောင်းပို့ပေးနိုင်မလား’

‘ဟ... ကားက ဘီးလဲပြီးသွားပြီလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါက လိုက်ပို့ရမှာလဲ’

ရွှေကသစ် ခေါင်းကို ငဲ့၍...

‘ကျွန်မ... ကြောက်နေလို့’

စိုးကြီး နားမလည်ဟန်ဖြင့်...

‘ဘာကိုလဲ...’

‘ဟိုလေ... ၊ ကားပြန်မောင်းရမှာ စိတ်မရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်’

စိုးကြီး နားလည်မိသွားသည်။ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ဘူးသူတိုင်း ဒီလိုပဲဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းကြီး ကားကိုပြန်မောင်းရမှာကြောက်သလိုလို ရွံ့သလိုလိုဖြစ်တတ်လေ့ရှိ၏။ မိန်းကလေးဆိုတော့ ပိုဆိုးမှာပေါ့...။

‘ပြီးရောလေ... ၊ မင်းက... ဘယ်မှာနေတာလဲ’

‘ရန်ကင်းမှာ...’

စိုးကြီးခေါင်းတစ်ချက်ငြိမ့်၍ ခါး၌ ပတ်ထားသောအင်္ကျီကို ဖြုတ်၍ ပြန်ဝတ်သည်။ လိပ်တင်ထားသောအောင်းဘီကိုလည်း ပြန်ချသည်။ ပြီးနောက် ခါးကြား၌ ဆွဲထားသောသစ်နီကိုပါ ချစ်၍...

‘အဲ... သွားမယ်၊ ကားပေါ်တက်’

‘ဒီ... ရှင့်ဂဏန်းတွေကရော ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ’

‘မင်းပဲ... ကိုင်လာခဲ့လေ၊ ငါက... ကားမောင်းရမှာဆိုတော့ ဘယ်ကိုင်ထားလို့ ဖြစ်မလဲ’

ရွှေကသစ် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး...

‘ဟိုလေ... ဒီမှာပဲ ထားခဲ့လို့ မရဘူးလား’

‘မရဘူး’

စိုးကြီး၏ပြတ်သားသော အငြင်းဝါကျက အခြေအနေကို တည်မြဲသွားစေသည်။ နောက်တော့ ခေတ်မှီကားလှလှလေးယက် မောင်းသူနေရာ၌ ယောက်ျားပီသသောရုပ်ရည်ရှိသူ လူငယ်တစ်ယောက်က မောင်းရင်း၊ ၎င်း၏ဘေးတွင် အလွန်ဆွဲဆောင်မှုရှိ၍ လှပလွန်းသောကောင်မလေးတစ်ယောက်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ လက်ထဲတွင် အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုကိုင်ကာ လိုက်ပါလာကြောင်း တွေ့ရပါတော့သည်။

အခန်း(၁၂)

ရွှေကသစ် ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာမောင်းနေသော စိုးကြီးကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ကြည့်သည်။ စိုးကြီးကတော့ သူမအတိုင်း ရပ်တည်ကြီးနှင့်သာ။

‘ရှင့်... ကားမောင်းတတ်တာ ကြာပြီလား’

‘အင်း’

‘ဟိုလေ...၊ ဒီဂဏန်းတွေက... ဘာလုပ်ဖို့ ဖမ်းရတာလဲဟင်’

‘ချက်စားမလို့’

ရွှေကသစ်တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ကိုင်ထားသောဂဏန်းထုပ်ကို ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ခဏကြာသည်အထိ စကားစက ပြတ်သွားသေး၏။ ထိုသို့ တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကို ရွှေကသစ်သဘောမကျ နိုင်ဟန်ဖြင့် စကားပြန်စ၏။

‘ရှင့်... ဘာလို့ အမြဲတမ်း ရန်ဖြစ်ရတာလဲဟင်’

‘ငါ... အမြဲတမ်း ရန်မဖြစ်ပါဘူး’

‘အဲမယ်...၊ ဒီလောက်တွေ့နေရတာတောင် ငြင်းချင်သေးလို့လား’

‘ငြင်းရမှာပဲ...၊ ငါ ရန်မဖြစ်တဲ့အချိန် သေသေချာချာကို ရှိတယ်’

ရွှေကသစ် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ...။

‘ဘယ်အချိန်လဲ’

‘အိပ်နေတဲ့အချိန်’

ပထမတော့ ရွှေကသစ် အတူတူ ဖြစ်သွားသေးသည်။ နောက်

‘သတိဟန်ဖြင့် မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။’

ထိုသို့ နှစ်ယောက်သားကြားရာသီဥတုက ပူလိုက်အေးလိုက် ဖြစ်နေချိန်တွင် ပြဿနာကမီးပွင့်မိနေချိန်တွင် ဝင်ရောက်လာပါသည်။

‘ဟာ... အမှိုက်စားလေးပါလားဟ’

ထိုအသံလာရာသို့ စိုးကြီးနှင့် ရွှေကသစ် ပြိုင်တူလှည့်ကြည့် မိလိုက်သောအခါ ဘေးတွင်ယှဉ်၍ မီးပွင့်မိနေသော ဂျစ်ကားထက်မှ လူငယ်တစ်စု ပါးစပ်သရမ်းလိုက်ခြင်းဆိုတာကို သိလိုက်ရတော့သည်။ ထိုသို့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်ချိန်တွင် ထိုလူငယ်များထဲမှ တစ်ယောက်က ရွှေကသစ်ကို လှမ်းပြောင်ပြသည်။ ရွှေကသစ် မျက်နှာနီခနဲဖြစ်သွားပြီး ရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာကို အမြန်ပြန် လွှဲလိုက်၏။ ဒါကို စိုးကြီးလည်း မြင်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင် ပစ်လိုက်၏။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ပြဿနာမတက်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံလည်းရမည့်အလားအလာမှ မရှိပဲကိုး။

ထိုသို့ အကြောင်းအရာဖြင့် သည်းပြီးခဲလိုက်ခြင်းကို တစ်ဖက်က ဘယ်လိုတင်သွားမည်မသိ၊ ရွှေကသစ်ကို ရဲတင်းစွာထပ်မံ နောက်ပြောင်ပါတော့သည်။

‘ဟေ့... အချစ်လေး၊ ကိုယ်တို့နဲ့... လိုက်ခဲ့ပါလား၊ မင်းပျော်သွားစေရမယ်လို့ အာမခံတယ်’

ဒီလိုတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ခြင်းကို ကျန်တဲ့ကောင်တွေကလည်း ဟီးဟီးဟားဟားဖြင့် ဝိုင်းထောက်ခံကြသည်။

ရွှေကသစ် မျက်နှာနီသထက် နီသွားသည်။ စိုးကြီး မျက်နှာပေါ်တွင်တော့ ဘာအချက်အလက်မှ ရှာမတွေ့။ မီးပွင့်ကလည်း တော်တော်နှင့် မစိမ်းနိုင်။ စိမ်းပြန်လျှင် ကားတန်းက ရှည်သောကြောင့် ပွင့်လွတ်ဖို့က မလွယ်။ ဟိုတစ်ဘက်ကကောင်တွေက ပို၍ရောင့်တက်လာသည်။

‘ဘာလဲ...၊ မင်းဘေးနားကကောင်ကြောင့် မလိုက်နိုင်တာလား’

‘ဒီကောင်ကို ခေါက်ထားခဲ့စမ်းပါကွာ၊ ကြောင်တောင်တောင်ကောင်ပါ’

စိုးကြီးမျက်လုံးများ အေးစက်စက်ဖြစ်သွားသည်။ ရွှေကသစ်ရင်ထဲမှာလည်း အမျိုးအမည်မသိသောကြောက်ရွံ့မှုက ကြီးစိုးလာ၏။

‘လာစမ်းပါကွာ၊ မင်းဘေးနားက ငဒူကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့’

ကားတခါး ဝန်းခနဲပွင့်၍ စိုးကြီး အောက်သို့ရောက်သွား၏။ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရလည်း နေပလေ့စေတော့။ တစ်ဘက်ကားမှ ကောင်တွေကလည်း ဘာလဲကွ ညာလဲကွပြောပြီး စိုးကြီးနည်းတူ အောက်သို့ ဆင်းလာ၏။ လူအုပ်တောင့်သောကြောင့် သွေးက ကြွချင်ချင်ကိုး။ စိုးကြီး အေးစက်စက်တစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပိုက်ဆံမရသော်လည်း ဒီနေ့ရန်ဖြစ်ရမှာ တော်တော်လက်တွေ့မည့် သဘောမှာ ရှိနေတာကိုး။

ထို့ကြောင့် ပျော်သည်။ ခုချိန်ထိ သိကြားမင်း ဆင်းတားလွှားသော်မမရ။ ရန်ဖြစ်ချင်သွားပြီ။ စိုးကြီးလက်ချောင်းလေးများကို

တဖျောက်ဖျောက်ချိုးရင်း မိုက်သွေးကြွေးသောလူငယ်အုပ်စုကို မှင်
သေသဖြင့် ကြည့်သည်။ လူငယ်အုပ်စုကော အတွေ့အကြုံ နုနယ်
သေးသောကြောင့် စိုးကြီးလိုမင်မသေပဲ စိတ်လှုပ်ရှားကာ ဂူးဝါးဂူးဝါး
ဖြစ်နေကြ၏။ ရွှေကသစ်က ထိုဖြစ်စဉ်တွေကို ကားပေါ်မှပင် ထိုင်၍
ခပ်ကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေမိ၏။ ပွဲက စပါပြီ။ အုပ်စုထဲမှ
မိုက်ကန်းကန်းနိုင်ပုံရသောကောင်တစ်ကောင်စိုးကြီးရှိရာသို့ ကိုယိုး
ကားယားပုံစံဖြင့် ပြေးဝင်လာ၏။

ဒီလို အဆီအငေါ့မတည့်ဘဲဝင်လာခြင်းကို ကြိုဆိုဖို့က စိုးကြီး
အတွက် မာလကာသီးကို အစိမ်းစားရတာထက် ပိုလွယ်သည်။ ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို အသာတိမ်း၍ မေးရိုးသို့ ထောက်လက်သီးတစ်ချက် ခပ်ဆဆ
လေးပင့် လိုက်၏။ စိုးကြီး အားသိပ်မစိုက်လိုက်ရသော်လည်း သူ
အရှိန်နှင့်သူမို့ တော်တော်အထိနာသွားလေသည်။

‘ခွပ်’

‘အား’

ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ ပုံခနဲပင် ဖြစ်သွား၏။ သူတို့၏ဗထမဆုံး
ဖိုက်တာကြီးဖြစ်အင်ကို ကြည့်ပြီး ကျန်သည့်ကောင်တွေ ကြောင်အမ်း
အမ်း ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ဘယ်သူမှ စိုးကြီးဆီ အရမ်းကာရောဝင်မလာ
ရဲတော့။ သူသွားနိုးနိုးကိုယ်သွားနိုးနိုးဖြင့် ယောင်တောင်တွေလုပ်နေ
ကြတော့သည်။ စိုးကြီးကတော့ ဘာမထိမျက်နှာပေးမျိုးဖြင့်သာ ခပ်
တည်တည်မတ်တပ်ရပ်လျက်။ ထိုစဉ် ပျိုင့်က မီးစိမ်းပြသည်။ ဒါပေ
မယ့် ဘယ်ကားမှမထွက်။ စိုးကြီးတို့ရန်ပွဲကိုသာ စိတ်ဝင်တစားဖြင့်
စောင့်ကြည့်နေကြတော့သည်။ အများနှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း
အများဘက်မှ ကြောက်နေသည့်ပုံစံဆိုတော့ ကြည့်နေသူများ အားမလို
အားမရဖြစ်လာပြီး ဝိုင်းလှောင်ကြပါတော့သည်။

‘ချလေကွာ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘တစ်ယောက်ထဲသမားကိုတောင် ကြောက်နေရင် ထမိဝတ်
ထားကြဟေ့’

ထိုသို့သောအပြောမျိုးတွေကြောင့် ကျန်သည့်ငယ်တွေများမှာ
ပေါ်တွင် မခံချင်စိတ်ကြောင့် သွေးရောင်လွှမ်းလာသည်။ ပြီးနောက်
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ စိုးကြီးထံပြိုင်တူပင် ခုန်ဝင်
လာကြတော့၏။ ရောထွေး၍ ရှုပ်ရှုပ်ခတ်သွားကြသည်။ လက်တွေ
ခြေထောက်တွေ ပလူပျံကုန်သည်။ ဘယ်သူမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ
တော့။ ကားပေါ်၌ ထိုင်နေသော ရွှေကသစ်လည်း မျက်လုံးများ
ပြာဝေ၍ တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်လာသည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတိ
မထားမိပဲ ကားအောက်ရောက်သွား၍ အသံကုန်အော်ဟစ်ပစ်လိုက်
မိတော့၏။

‘တော်ကြပါတော့...၊ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့...’

‘ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့...’

အသံပြာနေအထိအော်သော်လည်း ဘယ်သူမှ ဂရုထားခြင်း
မရှိပါ။ ဆက်လက်၍ သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် ထိုးကြိတ်နေကြသည်။
ဒီရန်ပွဲကို အလွန်အမင်းရပ်တန့်ပစ်စေချင်သည့်စိတ်က ရွှေကသစ်
ရင်ထဲရှိ အကြောက်တရားကို လုံးဝလွှမ်းမိုးသွားပြီးအော်ဟစ်ကာ ထို
ရန်ပွဲအတွင်းသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြ ဝင်ရောက်သွားပါလေတော့သည်။

‘တော်ကြပါတော့...၊ တော်ကြပါတော့...’

‘ခွပ်’

‘အား’

‘အော်သံတော့...’

‘ခွပ်’

မထင်မှတ်ထားပဲနှင့် တစ်ဆက်တည်းလိုလိုဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ စိုးကြီးက သူ့ရှေ့မှ ငတ်တစ်ကောင်ကို အားရှိပါးရှိပိတ်ထိုးပစ်လိုက်သည်။ စိုးကြီး ထိုးလိုက်သောအရှိန်ကြောင့် ထိုငတ်က ယိုင်သွားပြီး ရန်ပွဲတွင် ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဝင်ရောက်လာသော ရွှေကသစ်ကို သွားတိုက်မိ၏။ ထိုငတ်ဝင်တိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် ရွှေကသစ်ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး ချော်လဲသည်။ ထိုသို့ ချော်လဲရာတွင် မထင်မှတ်ပဲ ကားရှေ့ဘောနပ်ဖုံးနှင့် ခေါင်းဝင်ဆောင့်မိသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

‘ဟာ... ရွှေကသစ်’

ရွှေကသစ် ပထမတော့ ဒုတ်ခနဲအသံကြားလိုက်ပြီး ခေါင်းဆီမှ နာလျှင်မူထူထူထဲထဲဒဏ်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒုတိယ စိုးကြီး၏ အလန့်တကြားဖြင့် မိမိနာမည်ခေါ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ တတိယ ရှုပ်ရှတ်ခပ်နေသောစိတ်အခြေအနေများ ရုတ်ချည်း လျော့ပါးသွားပြီး အေးစက်စက်အမှောင်ထုထဲသို့ ရောက်သွားပါတော့၏။

‘ရွှေကသစ်... ရွှေကသစ်... ရွှေကသစ်... ရွှေကသစ်’

ဂဏန်းငယ်များကတော့ လမ်းမထက်တွင် ဟိုဒီပြေးလွှားလျက်...။

အန်း(၁၇)

တဲခပ်ကြီးကြီးဟု ပြောရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ခပ်သေးသေးဟု ပြောရမလား မသိသော ၎င်းအဆောက်အဦးလေးထဲတွင် လူသုံးယောက်တိတ်ဆိတ်စွာ ထမင်းစားနေကြသည်။ စားနေသည့် ဟင်းက ဂဏန်းဟင်း လုံးဝမဟုတ်ပါ။ ကန်စွန်းရွက်ကျော်နှင့် ငါ့ရည်တစ်ခွက်သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ပုံစံများသည် ထမင်းစားနေရသော်လည်း ထမင်းစားနေသည်နှင့်မတူ မလွဲမသွေထမ်းဆောင်ရမည့်တာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်နေကြသည်နှင့်သာ တူနေသည်။ ပြောရလျှင် အသက်မပါ၊ ပါးစပ်နှင့်လက်သာ ပုံသေကြီးလှုပ်ရှားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသုံးယောက်၏ တိတ်ဆိတ်စွာလှုပ်ရှားနေမှုများသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ အနှောက်အယှက်မပေးသော်လည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့တော့အနှောက်အယှက်ပေးနေသည်နှင့် တူနေ၏။

ထိုသို့ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကို ထမင်းစားခြင်းနှင့် လုံးဝသံတူကြောင်း မကွဲသောလေသံဖြင့် တစ်ယောက်သောသူက အသံလိုက်သည်။

‘ရွှေကသစ် ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်’

နားထောင်မိသူနှစ်ယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မဖြစ်သွားပါ။
ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲတွင်တော့ လှုပ်ခပ်သွားခြင်းကို မျက်လုံးများက
ဖော်ပြသွားသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ ဘာစကားမှ ဆက်မဆို
ဖြစ်ကြ။ တော်တော်ကြီးငြိမ်နေပြီးမှ တစ်ယောက်က သက်ပြင်းတစ်
ချက်အရင်ချပြီး...

‘ဖိုချိန်ရလား’

ထိုမေးခွန်းအတွက်အဖြေကို ပထမဆုံးစ စကားပြောသည့်
တစ်ယောက်က ခေါင်းခါပြသည်။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က စားပွဲ
ပေါ်တွင် တင်ထားသောရေတစ်ခွက်ကို ဂွပ်ခနဲမော့သောက်ပြီး ရုတ်တ
ရက်ကြီး ပြောချလိုက်ပါတော့သည်။

‘ငါတို့ သွားဖို့အချိန်တန်ပြီ’

ဒီလိုနဲ့ပဲ ထမင်းစိုင်းကို လက်စသတ်လိုက်ပါတော့သည်။
ကောင်းကင်က တစ်ပြည်ဖြည်းနှိမ့်ကျ၍ မြေကြီးနှင့် ထိစပ်တော့
မယောင် ဖြစ်လျက်။

ဝန်ခံပါတယ်...

လျှပ်စစ်မီးတွေ ထိန်ထိန်သာနေတဲ့အတွက်
ညတောင်...

သူ့ကိုယ်သူ ညလို့ မပြောရဲရှာဘူး
ဒီအချိန်မှာပဲ

ပြန်စဉ်းစားဖို့ မလိုတော့လောက်အောင်

ငါတို့... ငါတို့

ခရီးထွက်ခဲ့ကြပေါ့။

တစ်နေ့နှင့် တစ်ညရှိပြီးဖြစ်သော ဆေးရုံတက်နေသည့်ကာလ သည် မိမိဖြတ်သန်းခဲ့ရာ နေ့ရက်များထဲတွင် တော်တော်ဆိုးဝါးသည့် အပိုင်းအဆစ်ကာလဟု ရွှေ့ကသစ် ထင်မိသည်။ ဆေးရုံ၏အနံ့အသက် က စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည်။ ခေါက်ရိုးကျိုးပဲ့စွဲများဖြင့် လူနာလာ သတင်းမေးသူများကလည်း စိတ်ပျက်စရာ တော်တော်ကောင်းသည်။ ယခုချိန်ထိ နာကျင်နေဆဲဖြစ်သောခေါင်းကြောင့်လည်း စိတ်တိုသည်။ ဘာတစ်ခုမှ အလိုကျစရာ မရှိ။ ဆေးရုံက မြန်မြန်ဆင်းချင်ပြီ။ ကိုယ့် အိမ်ကိုယ်ပြန်၍ ကိုယ့်အိပ်ယာပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲကာ ဖြစ်ခဲ့သမျှကို စိတ်အေးလက်အေးပြန်တွေးချင်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးအဆိုအရ နောက် တစ်ရက်လောက် ဒီစိတ်ပျက်စရာကောင်းလှသောဆေးရုံတွင် ဆက်နေ ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ရွှေ့ကသစ် အလိုမကျဖြစ်၍ စိတ်ရှုပ်နေတာ မဆန်းချေ။

ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာကို သိသိသာသာရော မသိမသာ ပါ လူနာသတင်းမေးသလိုနှင့် လာလာမေးနေသောသူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများကို ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်၍ ဖြေရလွန်းသဖြင့် လျှာလည်း တိုချင်နေပြီ။ တစ်ချိန်လုံး စိတ်အေးလက်အေးမနေရ။ စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာဖြင့်ပင် တစ်သက်လုံး သတိပြန်မရလျှင်တောင်

ပိုကောင်းလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏။ ဒါမှမဟုတ် အတိတ်တွေဘာတွေ မေ့သွားအေးရော။ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ခေါင်းမကွဲ ဘာမကွဲနှင့် သတိမေ့သွားရတယ်လို့ မဖြစ်သင့်တာ။ မိဘတွေလည်း စိတ်ပူ၊ ကိုယ် လည်း ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲကို မသိတော့။ တိုင်ဟန်တော ဟန် မဖြစ်သွားတာတော့ ကံကောင်း၊ နို့မို့ဆိုရင် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း။ ခုလည်း ဘာထူးသနည်း။ အကြောင်းအရင်းကို ပြည့် ပြည့်စုံစုံ မသိကြပေမယ့် ရွှေ့ကသစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရှိနေတုံး ချော်လဲ၍ သတိလစ်သွားခြင်းဆိုတဲ့သတင်းကြီးက ထွက် နေတာ။ ဒီသတင်းကို ဘယ်ကိုမှကို ဖြေရှင်း၍မရတော့။ ရှင်းပြန်လျှင် လည်း အမှန်တရားက ပေါ်လာမည်။ ထိုသို့ပေါ်လာမှ ယောက်ျား လေးတစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေရာသို့ ရွှေ့ကသစ် ကန့်လန့်ကန့်လန့်ဝင်ပါ၍ သတိလစ်သွားခြင်းဆိုမှ အရှက်က ဟက်တက်ကွဲကုန်မှာ။

ကိုယ်ကလည်းကိုယ်ပဲ၊ သူတို့ဘာသာရန်ဖြစ်ရုံမကလို့ အပြန် အလှန်သေနတ်နဲ့ပဲ ပစ်ပစ် ဘာကိစ္စ ဝင်ပါရတာတုံး။ ထိုအတွေး ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော်တော်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်မိသွားသည်။ ဒါပေမယ့် ထိုစဉ်က စိတ်အခြေအနေအရ ကိုယ်မှန်သည်ဟုလည်း ထင်မိပြန်သည်။ စိတ်ထဲတွင် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်လာမိသည်။ နောက်တို့ လာသည်။ စိတ်ရှုပ်လာသည်။ ဖြစ်စဉ်အားလုံးသည် အိမ်မက်ဆိုလျှင် ကောင်းမည်။ ဒါပေမယ့် အိမ်မက်မဟုတ်သောကြောင့် အသိတရားထဲ တွင် အခံရခက်နေမိ၏။

ဘာကြောင့်လဲ...?

ဘာကြောင့်များ ဒီလိုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ...?

တိုက်ဆိုင်မှုလား...?

ကံကြမ္မာကြောင့်လား...?

တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ ကြံစည်မှုလား...?

ဒါတော့မဖြစ်နိုင်။ တိုက်ဆိုင်မှု ဖြစ်နိုင်သည်။ ကိုယ်ကံနိမ့်
နေ၍ ဖြစ်နိုင်သည်။ တစ်သက်လုံး မြင့်လာခဲ့ကံက ဒီတစ်ခါကျမှ
ဘာလို့ နိမ့်သွားရသနည်း၊ ဟိုလူတွေနဲ့ သွားပတ်သက်လို့များလား...?
သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ကိုယ်ရုံးသွားပြီဆိုတာ ရွှေကသစ်သိမြင်
လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့် ဘယ်လိုရုံးသွားသလဲဆိုတာကို
တော့ စဉ်းစားမရ။ ရုံးတာကတော့ သေချာသည်။ တစ်ခါမှ မရုံးဘူး
သော ရွှေကသစ် ရုံးပြီ။ ရုံးတာထက်ပို၍ အခံရခက်သောကိစ္စက
ဘယ်လိုကြောင့် ကိုယ်ရုံးသွားရသလဲဆိုတာကို မသိမြင်လိုက်ရ၍
ဖြစ်သည်။ စဉ်းစားရင်း ရွှေကသစ် ခေါင်းတွေက တစ်စစ်စစ်ကိုက်လာ
မိ၏။ ခေါင်းမှဒဏ်ရာကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်။ ခေါင်းကိုက်သည်။
ဘာမှ မတွေးချင်၊ ဘာမှ မရှုံးချင်၊ ဘာများ လုပ်ရတော့မည်နည်း။

‘ဒါ... ညဉ့်တွေ့ချိန် မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟုတ်လား...၊ ဒါဆို ဘယ်သူတွေ တွေ့ချိန်လဲ’

‘ခင်ဗျာ...’

ရေခဲစကားကြောင့် ဆေးရုံအပေါက်စောင့်မှာ အုတူတူဖြစ်
သွားလေသည်။ စိုးကြီးက လေသံမာမာဖြင့်ဝင်၍...

‘ပြောလေကွာ...၊ ဒါ ဘယ်သူတွေ တွေ့ချိန်လဲ’

‘ဟိုလေ...၊ ဟို...’

အပေါက်စောင့်ခမျာ သူခေါင်းသူပြန်ပွတ်၍ ဘာပြောရမှန်း
မသိ ဖြစ်နေ၏။ ကပ်က လေသံတည်တည်ဖြင့်...

‘ငါတို့... ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိလား’

တံခါးစောင့် စောစောဖြင့် မျက်နှာတွေကို လိုက်ကြည့်ပြီး
ခေါင်းခါပြသည်။ မသိဘူးဆိုသည့်သဘောပေါ့၊ ဘယ်သိပါ့မလဲ။
တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ဟာ၊ ရေခဲ နှာခေါင်းရှုံ့၍...

‘ငါတို့ကိုတောင် မသိဘူးဆိုတော့... မင်း လောကတော်ညွှတ်
ကောင်ပဲ’

‘ခင်ဗျာ...’

‘ဘာလဲ... ဒီမှာ အလုပ်ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်
ဟုတ်လား’

စိုးကြီးအပြောကြောင့် ဆေးရုံစောင့် ပျာယာခတ်သွားသည်။

‘လုပ်ချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ... လုပ်ချင်ပါတယ်’

‘အေး... ဒါဆိုလည်း ငါတို့လောက်တော့ မင်း သိထားသင့်
တာပေါ့ကွ’

တံခါးစောင့် မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးဖြင့်...

‘ဟိုလေ... ကျွန်တော်... ကျွန်တော်...’

‘ဘာလဲ... မမှတ်မိသေးဘူးလား’

‘ဟာ... မှတ်မိပါပြီ ခင်ဗျာ၊ မှတ်မိပါပြီ၊ ကောင်းကောင်းကို
မှတ်မိပါပြီ’

ဒီလိုနှင့် ဘာကိုမှန်းမသိ ဆေးရုံအပေါက်စောင့် မှတ်မိသွား
သည်။ ကဝိက ထိုလူမျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်၍...

‘ငါတို့... ဝင်လိုရပြီလား’

တံခါးစောင့်က ကပျာကယာဖြင့် တံခါးအမြန်ဖွင့်၍...

‘ဟာ... ဝင်ပါခင်ဗျာ၊ ဝင်ပါ...’

သုံးယောက်သား ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဝင်လိုက်ကြတော့သည်။
အထဲသို့ရောက်တော့ ကဝိက လည်ပြန်လှည့်၍...

‘ဪ... ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား... အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်
ကြောင်း ကျုပ် ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်’

တံခါးစောင့်သောလူ၏ခေါင်းမှာ သမံတလင်းထိမတတ်
ညွတ်သွားပြီး...

‘ကျေးဇူး အများကြီးတင်ပါတယ် ဆရာတို့ရယ်၊ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်’

‘အေး... အေး ရပါတယ်၊ မင်းသာ... ပိုကြိုးစားကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့...’

ထို့နောက်တော့ ဘာမှန်းမသိသော သုံးကောင်း၊ ဆေးရုံအတွင်း
သို့ ရင်ကိုကျောပြီး ဝင်သွားပါလေတော့သည်။ တံခါးစောင့်မှာတော့
သူ မကြာခင်ရာထူးတက်တော့မည်ထင်ပြီး ပြုံးပြီးပြီးကြီးဖြစ်ကာ
ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သတည်း။

အခန်း(၁၄)

နေ့လည်ခင်း သတင်းလာမေးသောဧည့်သည်များ ရှင်းသွားသောကြောင့် ရွှေကသစ် စိတ်မောလူမောဖြင့် အနားယူရန် ဟန်ပြင်မိသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကိုဖြေလျော့၍ မျက်လုံးကိုပိတ်ကာ နားတော့မည့် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် တာဝန်ကျရပ်(စ်)က အခန်းထဲဝင်လာပြီး...

‘ရွှေကသစ်...၊ အပြင်မှာ... ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေပါတယ်’

ရွှေကသစ် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့၍ စိတ်ပျက်သောလေသံဖြင့်...

‘ဘယ်သူတွေလဲ...’

‘မသိဘူး...’

ကဲ... ရှင်းသွားတာပဲ၊ အေးလေ ဆရာမက ကိုယ့်အမျိုးမမဟုတ်တာ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကိုလျော့၍...

‘အင်း... ခေါ်လိုက်လေ’

ဆရာမ အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည်။ ရွှေကသစ် ဟန်ပြင်မိသလိုကို စိတ်ရှုပ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ လူတစ်ယောက် မီးတိုးမတ်တတ်

ဝင်ရောက်လာ၏။ ခုနက ရှုပ်နေသောစိတ်နေရာမှာ အံ့သြမှုက အစား
ထိုး ဝင်ရောက်လာသည်။

‘ဟင်... ရေခဲ’

ရေခဲ အပြုံးလေးဖြင့်...

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်... ရေခဲအစစ်ပါ’

ရေခဲ၏ရွတ်နောက်နောက်စကားကြောင့် ရွှေကသစ် ပြုံးမိမလို
ပင် ဖြစ်မိသွား၏။

‘နေကောင်းတယ်နော်... ရွှေကသစ်’

‘အင်း...’

‘ဒါပေမယ့်... ခေါင်းတော့... မကောင်းဘူးမဟုတ်လား’

ရွှေကသစ် ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး...

‘အံ့မယ်... ဘာလို့ မကောင်းရမှာလဲ’

‘ဟ... ခေါင်းမှာ ဘုထွက်နေတယ်လေ’

‘အဲဒါ... ဘာဖြစ်လဲ’

ရွှေကသစ် မျက်စောင်းကို ရေခဲလက်ခံ၍ နီးစပ်ရာခုံထက်
တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး...

‘ဟင်း... ဟင်း... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ ဒါပေမယ့်
ငါ... မင်းကိုကြည့်ပြီး ဆောင်ပုဒ်လေးတစ်ခု စပ်ချင်လာတယ်ဟ’

ရွှေကသစ် နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

‘ဘာ... ဆောင်ပုဒ် ဟုတ်လား၊ ဘာဆောင်ပုဒ်လဲ’

‘အာ... ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား၊ ဥပမာဟာ လိုင်းကား
တွေပေါ်မှာ ကပ်ထားတတ်တဲ့ မူးရင် မမောင်းနဲ့၊ မောင်းရင် မမူးနဲ့
ဆိုတဲ့ဟာမျိုးကို ပြောတာ’

ရွှေကသစ် နားလည်ချင်သလိုလို နားမလည်ချင်သလို ဖြစ်
သွားသည်။ နားလည်တာက ထိုဆောင်ပုဒ်ကို ကြားဖူးသည်။ ထို့
ကြောင့် နားလည်သည်။

အဲ... နားမလည်တာက ထိုသို့သောဆောင်ပုဒ်တွေနှင့် မိမိနှင့်
ဘာဆိုင်သနည်း။

‘ရေခဲ... ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ အဲဒီဆောင်ပုဒ်
နဲ့ ကျွန်မနဲ့ရော ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဪ... မင်းက ဒရိုင်ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ဟာ ဒီဆောင်ပုဒ်
နဲ့ ဘယ်ဆိုင်ပါ့မလဲ၊ အေး... မင်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ဆောင်ပုဒ်ကို ငါ ဆိုပြမယ်
နားထောင်’

ရေခဲက ဆိုပြမည်ဆိုသောကြောင့် ရွှေကသစ် အူတူတူဖြင့်
နားထောင်မိတော့သည်။ ရေခဲက ဟန်ပါပါဖြင့် ချောင်းနှစ်ချက်မျှ
ဟန်၍...

‘အဟမ်း... အဟမ်း... ရန်ဖြစ်လျှင် ဝင်မဆွဲရ၊ ဆွဲလျှင်
ဘုထွက်တတ်သည်’

ရွှေကသစ် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်တော့သည်။

‘ရေခဲ....’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဘာတဲ့၊ ရန်ဖြစ်လျှင် မဆွဲရ၊
ဆွဲလျှင် ဘုထွက်တတ်သည်၊ မိုက်တယ်ကွာ’

ရွှေကသစ် တော်တော်ကို ပေါက်ကွဲသွားချေပြီ။ ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ် ဝင်ဆွဲလို့ဘုထွက်တာ ဒီသင်္ကေတသားလာပြီးဆောင်ပုဒ်လုပ်နေ
တာကိုး... လုပ်စရာလား။ ရွှေကသစ် ရေခဲကို ကုပ်ဆွဲရန် အူသို့
တိုးကပ် သွားသည်။ ရေခဲကတော့ ရယ်ဆဲ၊ နီးလာပါပြီ။ ရွှေကသစ်

လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ရေခဲရုတ်တရက်ကြီး အရယ်ရပ်၍ ရွှေကသစ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

‘ရွှေကသစ်... မင်းကို ငါချစ်တယ်’

ရွှေကသစ်၏ လှုပ်ရှားမှုအားလုံး ရပ်တန့်သွားသည်။ ကြောင် အအုပ်စုံဖြင့် ရေခဲကို မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်သည်။ ရေခဲထိုင်ရာမှ ခပ်ဖြေးဖြေး ခုတ်တစ်ခုလှည့်ပြီး ပြီးတော့ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့သွားပြီး အပြင်သို့ ကျွက်သွားပါလေတော့သည်။

ရွှေကသစ်ကတော့ ရေခဲထွက်သွားရာ တံခါးပေါက်ကို ငေးရင်း ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ရွှေကသစ် ကြည့်ကြည့် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်ချိန် မရလိုက်ပါ။ လူတစ်ယောက်အနီးထဲ သို့ ငြိမ်သက်စွာဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရွှေကသစ် မျက်လုံး လေးဝိုင်းသွားသည်။

ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးထက်မှ နုတ်တစ်ခုကို မထင်မှတ်ဘဲ ပြောမိသွားသည်။

‘ကဝိ...’

ဟုတ်ပါသည် ကဝိပါ။ ကဝိက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ ပြုံး၍...

‘ရွှေကသစ်... ဆေးရုံက တော်တော်ဆင်းချင်နေပြီနဲ့ တူ

တယ်’

ရွှေကသစ် ခေါင်းကို ယုံယုံလေးငြိမ်း၍...

‘အင်း...’

ကဝိအမြဲကို ပီပီပြင်ပြင်ပြုံး၍...

‘ခုတင်ပေါ်မှာ... ပြန်လှည့်နေလိုက်ရင် မင်းအတွက် နေရထိုင်

တာ အဆင်ပြေမယ်နဲ့ တူတယ်’

ထိုအခါမှ ရွှေကသစ် သတိဝင်လာပြီး ခုတင်ပေါ်ပြန်သွား လှဲလိုက်သည်။

‘ကဝိလည်း... ထိုင်လေ’

ကဝိခေါင်းညိတ်၍ ခုတင်ဘေးရှိခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

‘ကဝိကြည့်ရတာ... ကျွန်မကို ပြောစရာစကားရှိတယ်’
တူတယ်’

‘မင်း... နားထောင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိမှ ပြောမှာပါ’

ရွှေကသစ် ပြုံးမိသည်။

‘နားထောင်ချင်ပါသတဲ့ရှင်’

‘အိုကေ... ဒါဆို ငါပြောမယ်’

‘အကြောင်းအရာက...’

‘ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ဆိုပါတော့’

‘ဘယ်လို... ပုံပြင် ဟုတ်လား’

‘အင်း... ပုံပြင်’

ဒီလိုနှင့်ကဝိ ရွှေကသစ်ကို ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ပြောပြပါလေ တော့သည်။ ရွှေကသစ်ကလည်း စိတ်ဝင်တစားပုံစံဖြင့် နားထောင် ပေးပါ၏။

‘အင်း... ပုံပြင်ဆိုတော့ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကလိုပဲ အမည် ကွာ နော်...’

ရွှေကသစ် ခပ်ခနဲ ရယ်သည်။

ကဝိ အသံထားမှန်မှန်...

‘ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမည်ကို သိယောဇဉ်ရှိကြတဲ့ မှုဆိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့ တစ်ယောက်

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ တောလည်ရင်းနဲ့ ယုန်လေးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိကြတယ်တဲ့။ ဒီမှာတင် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ စိတ်ဝမ်းကွဲစရာ ပေါ်လာပါရော'

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘လာမယ်လေ... ဖြည်းဖြည်းပေါ့’

ကဝိက လာမယ်လေဆိုသောကြောင့် ရွှေကသစ်ဘာမှဆက်ပေးခဲ့... နဲ့ ပြန်ငြိမ်းသွားသည်။ ဒီတော့မှ ကဝိပုံပြင်ကို ဆက်ပြော၏။

‘...ကြောင့် စိတ်ဝမ်းကွဲရသလဲဆိုရင် အစ်ကိုဖြစ်သူက ဒီယုန်နဲ့ ချက်စားချင်တယ်။ အဲ... ညီလုပ်တဲ့သူကတော့ ယုန်လေးကို အလှူပေးထားချင်ကယ်။ ဒီလို သဘောထားကွဲလွဲနေတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငြင်းခုံကြတာပေါ့ကွာ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလျော့မပေးဘဲ ငါချက်မယ် ငါ...မယ်နဲ့ စကားနိုင်လှနေတုန်း ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်က သူတို့နှစ်ယောက်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ရေရှိလား’

‘ရှင်...’

‘ဪ... ရေရှိလားလို့ မေးနေတာ ရေငတ်လို့’

ရွှေကသစ် မျက်စောင်းထိုးပြီး ရေဗူးလှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ကိ ရေတော်တော်များများ သောက်ပြီးမှ...’

‘ငါ့ငါက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ’

‘ဘုန်း ပညာရှိကြီးရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့’

ဂုတ်ပြီ။ အဲဒီပညာရှိကြီးက သူတို့နှစ်

ယောက်ကို မေးတာပေါ့။ မင်းတို့ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ ဘာညာနဲ့ သူတို့တွေကလည်း ပြန်ဖြေကြတယ်။ ဒီယုန်ကို တစ်ယောက်က အလှူမွေးချင်တယ်။ တစ်ယောက်က ချက်စားချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ပြဿနာတက်နေရပါတယ်ဆိုပြီး ရှင်းပြကြတယ်။ ပညာရှိကြီးလည်း သဘောပေါက်သွားပြီး က... ကောင်းပြီ ဒီကိစ္စကို မင်းတို့ကို ငါဖြေရှင်းပေးမယ်လက်ခံနိုင်မလားလို့ မေးတယ်။ မုဆိုးညီအစ်ကိုလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ လက်ခံပါတယ်ပေါ့ ပြန်ပြောတယ်။ အင်း... ပညာရှိကြီးက ဘယ်လိုမျိုးရှင်းပေးလိုက်သလဲဆိုတော့...

စကားကို မဆက်သေးပဲ ကဝိသူမေးစရာသူ လက်ဖြင့် ပြန်ပွတ်သည်။ ရွှေကသစ် အမြင်ကတ်သွားပြီး မျက်စောင်းပိတ်ထိုးပစ်လိုက်သည်။

ကဝိကတော့ အိုက်တင်ခံ၍ လုံလောက်သွားချိန်မှ စကားပြန်ဆက်သည်။

‘ဟမ်း... ဟမ်း... ပညာရှိကြီးက ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးလိုက်သလဲဆိုတော့... ပထမဆုံးယုန်ကို မွေးချင်တဲ့သူက မွေးပစေ၊ အဲဒီမွေးတဲ့သူက ကြာလာရင် ဒီယုန်ကို မလွဲမသွေ သတ်ချင်စိတ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ ချက်စားချင်တဲ့သူက ချက်စားလို့ပြောပြီး ဖြေရှင်းပေးလိုက်တယ်တဲ့’

ကဝိနှင့် တစ်ခန်းတည်း လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရှိနေသော်လည်း ရွှေကသစ် တော်တော်ဝေးသွားသည်။ မျက်မှောင်လေးကိုကန့်၍...

‘ရှင်ပုံပြင်ရဲ့ ဆိုလိုရင်းက ဘာလဲကဝိ’

‘ဟေ့အေး... ငါလည်း မသိဘူး’

ကွာ'

'ရှင်မသိဘဲနဲ့... လာပြောစရာလား'

'ဘာပြောရမှန်းမသိလို့ ပါးစပ်ထဲရှိရာ ပြောလိုက်တာလေ

ရွှေကသစ် မကျေမချမ်း ခြစ်နီသွားသည်။

'ငါ သွားတော့မယ်... ရွှေကသစ်'

ပြောပြောဆိုဆို ကဝိအပေါက်ဝသို့ ရောက်သွားသည်။

ရွှေကသစ်က ကမန်းကတမ်းဖြင့်...

'ကဝိ... ခဏနေဦး'

ကဝိ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။

'ရှင်... ဒီကိုလာတာ ဒီပုံပြင်ပြောပြဖို့ တစ်ခုတည်းလား'

ကဝိ မျက်လုံးထောင့်ကပ်၍ စဉ်းစားဟန်ဖြုတ်ပြီး...

'မဟုတ်ဘူး'

'ဒါဆို...'

'ငါ မင်းကို... ချစ်တယ်ဆိုတာပြောဖို့ ကျန်သေးတယ်'

ရွှေကသစ်မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက်အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွား

သည်။

ကဝိ ပြုံးပြပြီး အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။

နောက်တော့ ရွှေကသစ်၏အပေါ်သို့ မြင့်တက်နေသော

မျက်ခုံးသည် အလိုလျောက် အောက်သို့ပြန်ကျ၍ မျက်မှောင်ပါကျသွားသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

'ဟဲလို... ရွှေကသစ် ငါ့ကို မျှော်နေတာလား'

'မျှော်စရာလား... ဟွန်း'

စိုးကြီး ဟက်ခဲရယ်၍ ရွှေကသစ် ငုတ်ငုတ်ထိုင်နေသော ခုတင်ပေါ်မှာပင် တက်ထိုင်လိုက်သည်။

'ရှင်... ဘာလာလုပ်တာလဲ'

'မင်းကို... ရည်းစားစကားပြောဖို့လာတာ'

'ဘာ...'

'ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို... ငါ ချစ်တယ် ရွှေကသစ်'

ရွှေကသစ် ရဲ့၍...

'နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်တို့သုံးယောက်စလုံး... ဒီနေ့ ကျွန်မကို ရည်းစားစကားပြောမယ်ဆိုပြီး တိုင်များ တိုင်ပင်ထားကြသလား'

'အေး... ဟုတ်တယ်'

ရွှေကသစ် တကယ်ပင် အကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပါလေ တော့သည်။

'ဘာဖြစ်လို့... အဲဒီကို လုပ်ကြတာလဲ'

'ဟ... မင်းကို ကြိုက်လို့ပေါ့ကွ'

ရွှေကသစ် ဘာထပ်ပြောရမှန်းကို မသိတော့၊ စိုးကြီး ခုတင်ပေါ်မှ ဝန်းခဲထ၍...

'ကဲ... ငါ သွားပြီ ရွှေကသစ်'

ရွှေကသစ် ယောက်ယမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ စိုးကြီး အခန်းထဲမှထွက်သွားပြီးနောက် ရွှေကသစ် ငူငူငိုငိုငိုဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ခေါင်းထဲတွင် စဉ်းစားစရာတွေ များလွန်းလှသောကြောင့် ဘယ်ကစ၍ စဉ်းစားရမှန်းကို မသိတော့။

ဒါပေမယ့် ရွှေကသစ် သေသေချာချာကိ သိမြင်နေသည်က

၁၄၈

ချစ်များရင်

ကြောမီအချိန်အတောအတွင်းမှာ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုခုနှင့် တွေ့ကြုံရ
တော့မည်ဆိုတာကိုပင် ဖြစ်သည်။ မိမိကြောင့် ဒီအပြောင်းအလဲက
ဖြစ်ပေါ်လာမှာလား။

ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကြောင့်လား... ?

အခန်း (၁၅)

မနက်ခင်းပိုင်းနေရောင်ခြည်သည် မပူလွန်းမအေးလွန်းပုံစံဖြင့်
သမဗ္ဗတနေသည်။ ထို့အတူ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ရှိ လှေကားရင်းထက်တွင်
ထိုင်နေကြသောလူသုံးယောက်သည်လည်း နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်
အတိုင်း မပူလွန်းမအေးလွန်းပုံစံဖြင့် တည်ရှိနေကြ၏။

သူတို့တွေ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်စကားမပြောဖြစ်
ကြ။ ငြိမ်သက်ရင်း အဝင်လမ်းမကြီးဆီသို့သာ အဓိပ္ပာယ်တူညီစွာ
ငေးမောနေကြ၏။

ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့တွေ ငေးနေကြသည်။ တစ်နည်းအား
ဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မျှော်နေကြပါသည်ဟုလည်း အဓိပ္ပာယ်ခွင့်
ဆို၍ ရပါသည်။

သူတို့တွေ မျှော်နေသည်။

ဘယ်သူကိုနည်း။

ထိုစဉ် အဝေးဆီမှ ကားအဖြူလေးတစ်စီးက မြင်ကွင်းထဲသို့
ဝင်လာသည်။

သုံးယောက်သား ပြိုင်တူလိုလိုပင် မတ်တပ်ထရပ်မိလိုက်ကြသည်။ နောက်တော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်တွေးမိကြသွားဟန်ဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်မိလိုက်ကြသည်။

ဒါပေမယ့် သိပ်ကြာကြာ မရယ်လိုက်ကြရ။ ကားအဖြူလေးက ဘုံနှင်းသဘင်ခန်းမ၏ဆင် ဝင်အောက်သို့ လျှောခနဲထိုးဆိုက်လာသေးကြောင်း ဖြစ်သည်။

ဘာမှ သိပ်မကြာလိုက်၊ ကားရှေ့ခန်းတံခါးပွင့် သံနှင့်အတူ နှုတ်ချသော ခြေသလုံးသားဝင်းဝင်းလေး လှစ်ခနဲအပြင် ထွက်လာသည်။

ပြီးနောက် ကားတံခါးကို အားပြုလိုက်သော လက်ချောင်းဖြူဖြူလေးများ။ ဒီနောက်မှ ပြစ်မျိုးမဲ့ထင် လှပလွန်းသော မျက်နှာလေးတစ်ခုက အပြုံးနုနုလေးချိတ်၍ ပေါ်လာသည်။ နောက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

ဆင်မယဉ်သာခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် စည်းချက်ညီညီ လမ်းလျှောက်သည်။ လှေကားပေါ်က တစ်ထစ်ချင်း လှမ်းတက်လာသည်။ ထိုအချိန်ထိုနေရာတွင် ဒီမိန်းကလေးကို မြင်ဖူးလိုက်သူအားလုံးက ဒါ လူစင်စစ်မဟုတ်ဘူး၊ နတ်သမီးဖြစ်နိုင်သည်ဟု မှတ်ချက်ချမှာ မလွဲပါချေ။ ထိုနတ်သမီးလေးသည် လူသုံးယောက်ရှေ့၌ ရပ်သည်။

ပြီးနောက် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဘယ်မိန်းမမှ မပြုံးနိုင်သောဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိလှသော အပြုံးမျိုးပြုံးပြီး...

‘ရောက်နေတာ... ကြာပြီလား’

ဘယ်သူမှ ဘာမှ ပြန်မဖြေကြပါ။ ထိုအခါ နတ်သမီးလေးဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်၍...

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်မ... နောက်ကျသွားတဲ့အတွက် ဆော့ရီးပဲ’

ထိုသို့ပြောပြီး ရွှေကသစ် ခစ်ခနဲ ထပ်ရယ်သည်။ ရွှေကသစ်ပုံစံသည် အလွန်ပင် မြူးကြွသွက်လက်၍ စိတ်ပျော်ရွှင်နေသည့်လူတစ်ယောက်နှင့် အလွန်တူညီနေသည်။

ဟုတ်သည်။

ရွှေကသစ် ပျော်နေသည်၊ ပျော်ရမည်လေ၊ လူတစ်ယောက်က ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ ကိုယ် သေချာပေါက်နိုင်မယ်လို့ သိထားပြီးတဲ့နောက် ဘယ်မှာလာမပျော်ဘဲ ရှိမှာလဲ။

‘ဒီနေ့... ရှင်တို့သုံးယောက်ကို ကျွန်မ အဖြေပြန်ပေးမယ်လို့ ပြောထားခဲ့မိတယ်နော်၊ ဒါကြောင့်... ရှင်တို့ ကျွန်မကို စောင့်နေကြတာ မဟုတ်လား’

သုံးယောက်သား ပြိုင်တူပင် ခေါင်းညိတ်မိလိုက်ကြသည်။ ရွှေကသစ် အားရပါးရပင် ပြုံး၍...

‘ကောင်းပြီ... ရှင်တို့ကို ကျွန်မ အခု အဖြေပြန်ပေးတော့မယ်’

ပထမဆုံး ဘယ်သူ့ကို အဖြေပြန်ပေးရမလဲဆိုတော့... ရွှေကသစ်မျက်ဝန်းက သုံးယောက်စလုံးပေါ်တွင် ဝေဝေခွဲခွဲသွားသည်။ ပြီးနောက် ရေခဲ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ရေခဲခန္ဓာ ကိုယ် မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ရှင်ကို... ကျွန်မ ပထမဆုံး အဖြေပြန်ပေးမယ်-ရေခဲ’
ရေခဲ အသက်ပင်မရှုမိ...၊ ရွှေကသစ် အပြုံးလေးဖြင့်...

‘ရှင်... ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို မိန်းကလေးဘယ်နှယောက်
လောက်ကို ပြောဖူးလဲ’

ရေခဲ သက်ပြင်းချ၍...

‘မင်းကို... ပထမဆုံး ပြောဖူးတာပဲ’

‘တကယ်...’

‘ဟာကယ်ပါ’

‘သား... ငမ်းသာစရာကောင်းလိုက်တာ’

‘ဖြဲခံသင့်ပါတယ်’

‘ဒါဟို... ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာပေါ့’

‘ဟေ့...’

ရွှေကသစ် ပျော်သွားဟန်ဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ်တော့သည်။
ကလေးသေးဟန်ယောက်လို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်နေသော
ရွှေကသစ်ကို ရေခဲ ရင်ခုန်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ရွှေကသစ် ရယ်နေခြင်းကို ရုတ်တရက်ကြီး တိခန့်ရပ်၍...

‘ရှင်ကို... ကျွန်မ မယုံဘူး ရေခဲ’

ရေခဲ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားသည့်ပုံစံဖြင့်...

‘ဘာဖြစ်လို့... ငါ့ကို မယုံတာလဲ ရွှေကသစ်’

‘ရှင်က... ယုံချင်စရာမှ မကောင်းတာ’

‘ဘာကြောင့်လဲ...’

‘အို... ဒါကရှင်းနေတာပဲ၊ ရှင် ဘယ်တုန်းက ရိုးရိုးသားသား
လုပ်ခဲ့တာ ရှိခဲ့လို့လဲ’

ရေခဲမျက်နှာ တော်တော်ပျက်ယွင်းသွားသည်။

ကင်သုံးကင်း

၁၆

‘မဟုတ်သေးဘူး ရွှေကသစ်၊ ငါ... မင်းကို တကယ်ရိုးသား
စွာ ချစ်ခဲ့တာပါ’

ရွှေကသစ် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့၍...

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မယုံရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်’

‘မင်းကွာ...’

‘မိတ်မကောင်းပါဘူးဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ ကျွန်မ ရှင်အတွက်
အဖြေလို့ မှတ်ယူလိုက်ပါတော့ ရေခဲ’

ရေခဲ မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ရွှေကသစ်ကို ကြည့်နေသည်။
ဘာစကားမှတော့ မဆိုဖြစ်၊ ဒီလိုနှင့် ရေခဲဆိုသော ကင်းနဲပါတ်တစ်
ကတော့ ပထမဦးစွာ ရှုံးသွားပါတော့သည်။

ရွှေကသစ်မျက်လုံးများက ဒုတိယမြောက်လူအဖြစ် ကဝိပေါ်
ကျရောက်သွားသည်။

‘ကဝိ... ရှင်က အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ဉာဏ်
ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ကျွန်မ လုံးဝလက်ခံထားတယ်၊ ခု ကျွန်မ
ရှင်ကို ဘယ်လိုအဖြေမျိုးပြန်ပေးမလဲဆိုတာကို ရှင်ကြံပြီးများ သိထား
လား မသိဘူး’

ကဝိလေးလံစွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ရွှေကသစ် မျက်ခုံး
လေးနှစ်ဖက်အပေါ်သို့ လှပစွာ တွန့်ကွေးသွားပြီး...

‘ဪ... တော်လိုက်တာ ပြောပြလို့ ရမလားဟင်’

ကဝိ ရွှေကသစ်ကို နက်နဲစွာကြည့်ပြီး...

‘မင်းကိုယ်တိုင်... ပြောတာကိုပဲ ငါ ကြားချင်တယ်’

‘တကယ်လား’

‘အင်း’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ပြောရတော့မှာပေါ့၊ ရှင်က ထက်မြတ်ပြီး တကယ်အရည်အချင်းရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ တော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်မှာ မိန်းမတွေ လုံးဝသဘောမကျနိုင် တဲ့ ချိုယွင်းချက်တစ်ခု ရှိတယ်’

ရွှေကသစ်စကားကို ခဏရပ်ပြီး ကပိကို တစ်ချက်အကဲခတ် လိုက်သည်။ ကပိမျက်နှာပေါ်တွင် ထုံးစံအတိုင်းဘာကိုမျှ အကဲခတ် ချိမရ...

ရွှေကသစ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍...

‘အဲဒါ... ဘာလဲဆိုတော့ ရှင်က အရာရာတိုင်းကို ဦးနှောက် သိပ်သုံးတာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သူ့ကို ရူးရူးမိုက်မိုက်နဲ့ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘဲချစ်မဲ့လူကဲ့သို့ အလိုရှိတာရှင်၊ ဦးနှောက်ကြီး သုံးပြီး စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး ချစ်မယ့်လူကို သဘောမကျတတ်ကြဘူး၊ ဒီတော့... ကျွန်မကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတော့...’

ရွှေကသစ် စကားစကိုဖြတ်ပြီး ကပိကို အဓိပ္ပါယ်ပါပါ လှမ်း ကြည့်သည်။

ကပိ မချီပြီးပြလိုက်မိသည်။

ဒီလိုနဲ့ ကင်းနပ်ပါတ်နှစ်ဖြစ်သော ကပိတစ်ယောက် စည်းဝိုင်း အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်ရပါတော့သည်။ ရွှေကသစ်မျက်ဝန်းက နောက်ဆုံးလူ စိုးကြီးထံ ရောက်သွား၏။ စိုးကြီးရင် အဆမတန်ခန့် နေမှန်း တော်တော်သိလာပါသည်။ သူက နောက်ဆုံးလူကိုး။ နောက် ဆုံးပိတ် အိတ်နှင့်လွယ်တော့မည်ဆိုပြီး ရင်ခန့်နေခြင်း ဖြစ်၏။

‘ကျွန်မ... ရှင့်ကို တကယ်သဘောမကျမိတယ် သိလား စိုးလင်းငြိမ်း’

စိုးကြီးဟံထွေးကို ဂရုစန့် မျှီချမိတယ်။

‘ရှင်က... ရဲရင့်တယ်၊ ယောက်ျားပီသတယ်၊ စကားပြောရင် ပွင့်လင်းတယ်၊ ဒါတွေက မိန်းကလေးတိုင်း သဘောကျတဲ့အချက် တွေပဲ’

စိုးကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

‘ရှင်က... စကားပြောရင် တဲ့တိုးပြောတတ်တဲ့လူဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်မ... ရှင့်ကို တည့်တည့်ပဲပြောတော့မယ်၊ ကျွန်မ... ရှင့်ကို လုံးဝမချစ်နိုင်ဘူး စိုးလင်းငြိမ်း’

စိုးကြီး ဟာခနဲပင် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ရွှေကသစ် စကား ထပ်ဆက်သည်။

‘ရှင်ဟာ... ရွေးချယ်သင့်တဲ့လူမှန်းသိပေမယ့် ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘူး၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို လုံးဝကိုချစ်လို့မရဘူး၊ အဲဒါ... ကျွန်မ ရှင့်ကိုပေးတဲ့ အဖြေပါပဲ’

စိုးကြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

‘ဪ... မေ့နေလို့၊ ရှင်တို့ထဲက တစ်ယောက်ကိုမှ ကျွန်မ ချစ်လို့မရပေမယ့် ဒီမနက်ပဲ ကျွန်မချစ်လို့ရတဲ့သူကို အဖြေပြန်ပေး လိုက်တယ်၊ သူနဲ့... ရှင်တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်’

သုံးယောက်သား အူတူတူတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ ရွှေကသစ် ကားရှိရာသို့ မျက်နှာမူ၍...

‘ငမိုးရေ... ခဏလာပါဦး’

ထိုအခါကျမှ ကားထဲတွင် ရွှေကသစ်၏ ပုပ္ဖန်းနွေးနွေးသော ပါလာကြောင်း ကပိတို့ သိတော့သည်။ ငမိုးဆိုသောကောင် ထုတ် ချောင်းချောင်းဖြင့် အနားရောက်လာသည်။

ရွှေကသစ်က ငမိုးလက်ကို လှမ်းချိတ်၍...

‘ဒါ... ကျွန်မရည်းစားလေ၊ နာမည်က မိုးသူတဲ့၊ သူက ကျွန်မကို ကြိုက်နေတာတော့ ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီမနက်မှ ကျွန်မ သူ့ကို အဖြေပြန်ပေးလိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... သူက ကျွန်မ အပေါ် အရမ်းအနစ်နာခံတယ်၊ ပြီးတော့ ရှေးမှူးလည်း ချစ်တယ်၊ ကျွန်မခိုင်းတာ မှန်သမျှကိုလည်း မငြီးမငြူဘဲ လိုက်လုပ်ပေးတတ် တယ်၊ ဒီအရည်အချင်းတွေကြောင့် ကျွန်မ သူ့ကို အဖြေပြန်ပေးလိုက် တာ’

ရွှေကသစ် စကားလည်းဆုံးရော၊ သုံးယောက်စလုံး နေမထိ ထိုင်မသာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ ရွှေကသစ်ကတော့ ထိုသို့ဖြစ်ပျက် သွားခြင်းကို အားရကျေနပ်စွာ ကြည့်၍...

‘ကဲ... ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ ရှင်တို့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ တယ်’

ဒီလိုနှင့် ရွှေကသစ် ငမိုးဆိုသော နွားသာသာကောင်ကိုတွဲ၍ ကားပေါ် ကော့ကော့လေးပြန်တက်သွားပါလေတော့သည်။ ရွှေကသစ် ကို တင်ဆောင်သွားသောကားလေး မျက်စိအောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားချိန်တွင် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေသော သုံးယောက်သား လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာပြီး ပြိုင်တူပင် ဂူခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ကြ၏။ ရေခဲက စတင်၍...

‘ဟူး... တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့မှာ... အဆင်မှပြေပါ မလားလို့’

ကဝိက အရယ်မျက်နှာဖြင့်...

‘မပြေစရာလားကွ၊ သေချာစီစဉ်ထားတဲ့ဟာကို’

စိုးကြီးက ပူပင်သောလေသံဖြင့်...

‘ဒါနဲ့... ကဝိ၊ ဟိုကောင် ငါတို့ကို ကလိမ်ကကျစ်တော့ မလုပ်လောက်ပါဘူးနော်’

‘ဒီဂန်ဒူးလား... လုပ်မှာ’

‘အေး... လုပ်လို့ကတော့ ငါ့လက်နဲ့အတွေ့ပဲ’

ရေခဲက ဝင်၍...

‘ကဝိ... ငါတို့ ဒီကောင့်ကိုတောင်းလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံ နည်း

သွားတယ် ထင်တယ်ကွနော်’

ကဝိ ခေါင်းခါ၍...

‘သုံးသိန်းဆိုတဲ့ပိုက်ဆံက... မနည်းပါဘူးကွာ’

‘နေဦး... မင်းပေးရမယ့်စာရင်းတွေရော တွက်ပြီးသွားပြီ

လား’

ကဝိ စဉ်းစဉ်းစားစားပုံစံဖြင့်...

‘အင်း... အိမ်လခစာချုပ်အသစ် ထပ်ချုပ်မှာရယ်၊ မီးပွိုင့်မှာ ရန်ဖြစ်ချင်ယောင်ဆောင်ပေးတဲ့ အောင်ခန့်တို့အုပ်စုကို ပေးရမှာရယ်၊ ပြီးတော့ ကားဘီးခိုးဖောက်ထားတဲ့ကောင်လေးကို မုန့်ဖိုးပေးရမှာနဲ့ ဆိုရင် ငါတို့အတွက် နှစ်သိန်းလောက်တော့ ကျန်ပါတယ်ကွ’

စိုးကြီးရော ရေခဲပါပြိုင်တူပင်။

‘လန်းပြီကွာ...’

ကဝိက အဆုံးသတ်သေသံဖြင့်...

‘ကဲ... ငါတို့ ညကျရင် ရွှေကသစ်ရဲ့ရည်းစားပုံပန်းနွား လေးတိုက်မယ့်ဘိယာကိုသောက်ရင်း သူပေးမယ့်ပိုက်ဆံ သုံးသိန်းကို

၁၅၈

ချစ်များရင်

ယူဖို့ ဝိုင်းမင်းစားသောက်ဆိုင်ကို ပျော်ပျော်ကြီးသွားကြတာပေါ့ကွာ၊
ဟား... ဟား... ဟား...

ဒီလိုနှင့် သုံးယောက်သားတစ်ယောက်ပဲခုံး တစ်ယောက်ဖက်
၍ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြပါတော့သည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

သြော်... ပြောရဦးမည်။

ငမိုးဆိုသော မိုးသူက ရွှေကသစ်ဆို သောကောင်မလေး
ကို အသည်းအသန်ကြိုက်၍ ရွှေကသစ်ကိုရလျှင် ပိုက်ဆံ
သုံးဆီနီး ပေးပါမည်ဟုဆိုပြီး ကင်းသုံးကောင်ထံ အလုပ်ထား
အပ်သဖြင့် ဤဇာတ်လမ်း ပေါ်ပေါက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ချစ်များရင်